

SABIE ȘI SCUT

~~~~~

Publicație trimestrială  
oferită ofițerilor armatei și marinei germane,  
pentru promovarea creștinismului personal

~~~~~

Editor

von Viebahn

General-locotenent împărătesc prusac, în rezervă

Anul XV - 1913

Editura personală a editorului

CUPRINSUL

1. Timpu-i serios (Poezie)
2. Harul lui Dumnezeu
3. Premiul (Poezie)
4. Hagia Sophia
5. Santinelă, cât mai este din noapte?
6. Un fiu scos prin rugăciune
7. Rода Duhului
8. Din întuneric la lumină
9. Cioburi (Poezie)
10. Nu-L întristați pe Duhul Sfânt
11. Convenții matrimoniale omenești
12. Este omul menit să devină înger?
13. Doamne, Tu-nțelegi (Poezie)
14. Mijlocirea credinței pentru împăratul nostru, pentru autorități, pentru poporul nostru
15. Ce este Biblia, ce spune și ce dă Ea?
16. Stânca veacurilor
17. Ce este monismul? Cine sunt moniștii?
18. Lecții învățate în școala vieții

Nr. 1 Timpu-i serios

Timpu-i serios – cere oameni care
Să aibă un hotărât „nu” și „da” ;
Nu merge, ca-ntr-o luptă oarecare,
Ca luptător nehotărât a sta.
Fii decis! Dă-te lumii spre prădare -
De nu vrei, treci la Isus, de partea Sa.
Doar Unuia dă-i toată străduința,
Dorințele, gândirea și voința.

Timpu-i serios – fii fără șchiopătare,
Fără-n două părți a te clătina;
Nici la dreapta, nici la stânga-n umblare,
Nu-ți lua câștig după-nclinarea ta!
Vino la ale lui Isus picioare,
Să arzi doar pentru El și cauza Sa.
Cu totul de partea Sa te declară,
Nu te sfii să porți a Lui ocară.

Timpu-i serios – îți trebuie credință
În al lui Dumnezeu veșnic Cuvânt;
Să tot meditezi doar, nu-i cu putință,
Căci te smulge-ndoiala ca un vânt;
De-ți intră duhul vremii în ființă,
Satan curând te-aruncă la pământ.
Față de-adevăr și de-nțelepciune,
Tăcut să te smerești cu rugăciune!

Timpul e scurt – să mărturisim tare
Adevărul deplin, liberi, deschis!
Să spunem pe nume în lumea mare,
Care ni-i baza nădejzii, precis,
Arzând în a lui Dumnezeu lucrare,
Pentru poporul Său fii loial, decis!
Să nu mai taci laș, ci cu bucurie,
Pentru cauză Lui să dai mărturie

Timpul e scurt – sunt încă mulți cei care
Din beznă după lumină tânjesc,
Din lanțurile morții vor scăpare,
Viața, pacea, puterea le lipsesc.
Du-i repede în barca de salvare,
Pe cei ce-afară se mai prăpădesc!
Când vine Domnul, plecăm cu bucurie;
Timpul e scurt – s-avem credincioșie.

Timpul e scurt – curând o să expire;
Domnu-n slavă poporul-Și va lua.
Pentru cei ce n-au găsit mântuire,
Timpul fericit de har se va-ncheia.

Să ne întrecem harnici în lucrare,
Vine noaptea, când lucru-i terminat;
În Domnul să fim tari, în puterea-I mare,
Un bun ostaș, un bărbat devotat.

Nr. 2 Harul lui Dumnezeu

- I. Har pentru o lume pierdută
- II. Har pentru oamenii vinovați
- III. Harul mântuitor
- IV. Îndurarea oamenilor este trecătoare, harul lui Dumnezeu este veșnic
- V. Har după har
- VI. Harul ocrotitor
- VII. Harul restaurator
- VIII. Harul respins și harul pierdut
- IX. Oamenii iertați de Dumnezeu

I. Har pentru o lume pierdută

„Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire tuturor oamenilor, s-a arătat”
(Tit 2,11)

La o trecere istorică în revistă a tuturor religiilor omenirii rezultă un tablou trist, plin de lacrimi. Divinitatea păgână pretinde peste tot jertfe, impune oamenilor ispășiri de soiul cel mai dur, dar nicăieri vre o inimă nu ajunge la pace. Preoții păgâni au vărsat în toate timpurile fără îndurare sângele a mii de oameni pentru a împăca divinitatea păgână, dar nimeni nu s-a putut lăuda că cunoaște un Dumnezeu îndurător.

Să aruncăm câteva priviri în istoria religiilor omenești.¹

În anul 1486, mexicanii au inaugurat un mare templu pentru idoli. La această sărbătoare au fost sacrificați 70 000 de oameni. Evenimentul este istoric. Templele mexicane corespund în fastul lor bogăției poporului. În sălile vaste ale templului, ai cărui pereți erau acoperiți cu plăci de aur, jertfele au fost culcate de către preoți pe mese de piatră; cu o tăietură bruscă le-a fost despicat pieptul și li s-a smuls inima care încă bătea, pentru a o arunca pe altar, la picioarele statuii idolului. Ce pregătiri extraordinare au fost necesare ca să adune laolaltă această armată sortită morții, de 70 000 de oameni, ca s-o hrănească și apoi s-o măcelărească! Poporul foarte cultivat războinic al mexicanilor a purtat războaie în onoarea idolilor lor, ca în bărbății, femeile și copiii luați prizonieri să câștige jertfele pentru idoli. În ciuda gloriei militare, a instruirii și a culturii, în ciuda palatelor, a cetăților, a templelor strălucitoare, în ciuda abundenței de aur și pietre prețioase, în ciuda guvernării statale înțelepte și a industriei dezvoltate, poporul acesta a mâncat la sărbătorile sale idolești carnea pregătită grijuliu a jertfelor sale omenești, ca mâncare festivă. Când la 34 de ani după acea mare sărbătoare au venit spaniolii în Mexic, au găsit în temple pereții acoperiți cu sânge de oameni curs și inimile oamenilor zăceau în grămezi pe altarele idolilor.

În anul 1845, în golful Guineei, în golful Bistra a debarcat predicatorul Fuller. El n-a găsit acolo nici Biblie, nici cărți, nici limbă scrisă. Jertfele omenești erau cununa cruzimilor fără număr care susțineau tot edificiul de superstiție pe care acești negri o numeau religia lor. Cruzimea făcea parte din educația poporului și constituia școala eficientă pentru viciu și

¹ Unele informații din acest capitol sunt preluate textual din lucrarea „Die neue Apostelgeschichte”, de dr. Pierson.

fărădelege. Acest popor credea într-o viață viitoare, dar credința lor îi incita la cruzimi care trebuiau să-i apere în același mod atât pe cei vii, cât și pe cei morți. Când murea cineva, vina o purta un altul; împotriva acestuia avea loc acuzația de vrăjitorie; determinarea vinovăției se făcea prin aceea, că acuzatul era silit să bea otravă. Dacă ar fi fost nevinovat, otrava nu l-ar fi omorât. - Copilul în viață era ars împreună cu mama moartă și dacă mama năștea gemeni, ea era omorâtă în bătaie, iar copiii erau abandonați. Prin aceasta credeau că luau un blestem de pe țară. – Moartea unui rege cerea ca o ceată de bărbați și femei să fie îngropați de vii împreună cu regele decedat. Cu cât erau mai multe aceste jertfe nefericite, cu atât mai mare era onoarea celui decedat. Au existat multe înmormântări de regi și regine negri, la care au fost îngropate mai multe sute de oameni vii în ceremonii religioase.

Am privit la America și la Africa; acum să privim la Asia, în țara brahmanilor. Acolo, în decurs de un secol au fost desființate un mare număr de cruzimi, prin guvernarea indiană (engleză), care până atunci fuseseră menținute prin autoritatea preoților brahmanilor peste poporul superstițios și neștiutor. Se întâmpla ca părinți bătrâni să fie abandonați pe bancurile de nisip ale vreunui râu, ca să moară acolo de foame sau să cadă victime crocodililor. În anul 1860, părinții bătrâni încă mai erau îngropați de vii. Nenumărați copii au fost aruncați în Gange spre pradă crocodililor. Văduvele erau fie arse, fie obligate să sară într-o fântână adâncă, pentru a-și sfârși viața. Penitenții se aruncau de pe stânci, oamenii „evlavioși” se aruncau pe sine sau pe copiii lor sub carele triumfale ale idolilor, ca să fie striviți de roți. Mulți oameni se supuneau de bunăvoie unor chinuri mari, de exemplu, smulgerii limbii, străpungerii coapsei, ca să se facă plăcuți divinității păgâne. Toate aceste lucruri și multe alte cruzimi au fost executate ca ceremonii religioase în fața mulțimii adunate, ca să-i împace pe idoli.

La națiunile păgâne care-l înconjurau pe Israel se obișnuia slujirea lui Moloh; la amoniți, acest idol se numea Milcom. Lui i se slujea prin jertfe omenești și automutilări sângeroase. Solomon a introdus și la israeliți slujirea lui Moloh, de dragul soțiilor sale păgâne și i-a desemnat valea Ben-Hinom, lângă Ierusalim, ca loc religios. Până încoace, în timpurile lui Iosia, au fost jertfiți acolo nenumărați copii. Rabinii de mai târziu descriu statuia de aramă a lui Moloh, căruia i se puneau în brațe jertfele; printr-un foc aprins în statuia idolului, copiii erau prăjiți încet, în timp ce o muzică tare acoperea strigătele de durere ale nefericitelor victime.

Când a intrat Mahomed în scenă și a propovăduit războiul sfânt împotriva necredincioșilor, armatele musulmanilor au purtat cu foc și sabie onoarea dumnezeului lor și a credinței lor prin Asia și prin America de Nord. Cine își jertfea viața pentru credință în acest război, își răscumpăra bucuriile cerului, după cum învăța profetul mincinos. Râuri de sânge au curs de-a lungul secolelor.

Ajunge cu acest sondaj de lipsă de îndurare în haina religiei! – Cine va enumera cruzimile și sălbăticiile cu care pe întinsul glob pământesc, oamenii au năzuit să alunge din viața lor blestemul, să cumpere binecuvântări, sub aparența serviciului divin?! Ce practici crude de penitență și-au impus oamenii ca să-I devină plăcuți lui Dumnezeu!

Citește torturile de nedescris ale fachirilor și ale penitenților indieni, nebunia dervișilor dansatori, renunțările stâlpnicilor evului mediu din Orient, cortegiile sângeroase ale flagelanților² din Evului Mediu – peste tot aceeași linie: omul aduce jertfe divinității păgâne, își impune chinuri, lipsuri, dureri, varsă sânge omenesc, suspină, plânge, se vaită, ca să smulgă dumnezeului necunoscut o bucățică de îndurare, ca să scape de povara de pe inimă și

² Flagelanții, adică biciuitorii, frații de biciuire, se numeau tovrășiile din secolul al XIII-lea până în al XV-lea, care se mutau din loc în loc în Italia, Germania și Franța, ca să câștige iertarea păcatelor prin flagelări publice. În perioadele de mari nenorociri generale, biciuirea era folosită și în cercuri mai largi pentru a împlânzi mânia lui Dumnezeu. Cete de oameni umblau de colo până colo cu bustul gol și se biciuiau până la sânge, în cântece de pocăință.

să câștige o speranță pentru viitor. Dar *nimeni* n-a putut să găsească pe această cale ce a căutat cu atâtea lacrimi și dureri.

Satan, marele mincinos și înșelător, i-a înșelat pe oameni de-a lungul mileniilor în forme și chipuri mereu noi; el a vărsat pe pământ o mare de jale și de lacrimi în aparența înșelătoare că se poate găsi o cale pe care omul născut în păcate ar putea găsi: ajutorul, binecuvântarea, sprijinul, plăcerea lui Dumnezeu. *Dar Dumnezeu*, care este lumină și dragoste, îi vedea pe oameni sub înșelăciunea și stăpânirea marelui vrăjmaș, inima Lui s-a frânt din dragoste față de neamul nostru pierdut, El L-a trimis pe singurul Său Fiu pentru a le face oamenilor cunoscut harul adevărat.

„Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele” (2 Corinteni 5,19). El a făcut să se propovăduiască *vestea harului* pe întregul glob pământesc: „Împăcați-vă cu Dumnezeu. *Pe Cel care n-a cunoscut păcat*, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5,21). Dar neamului de păcătoși fără pace și fără nădejde îi răsare un soare nou: „*Harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire tuturor oamenilor, s-a arătat*”.

Harul este un dar ceresc. El ajunge pentru orice nevoie, pentru orice durere, pentru orice vină. Harul lui Dumnezeu aduce mântuire pentru toți oamenii, pentru împărat și rege, pentru vagabond și cerșetor, pentru bătrâni și muribunzi, pentru părinți și copii. Nici o viață omenească nu este așa de nefericită, de pierdută, de stricată, încât harul lui Dumnezeu să nu poată și să nu vrea s-o mai vindece. Acest har al lui Dumnezeu n-a venit într-o învățătură tainică, pe care ar trebui s-o învățăm cu trudă, nu într-un loc unde ar trebui să mergem în pelerinaj, nu în jertfe pe care ar trebui să le aducem, ci într-o Persoană sfântă, minunată: *în Isus, Fiul lui Dumnezeu*. Acest Mântuitor salvator, plin de har, este aproape de toți, poate fi găsit de oricine; El îi iubește și îi caută pe toți, El îi înțelege pe toți. El, care îi cunoaște pe oameni până în străfundul inimii, strigă în această lume care suspină: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11,28). „Voi, toți cei însetați, veniți la ape, și cel care nu are bani să vină, să cumpere și să mănânce. Veniți și cumpărați vin și lapte, fără bani și fără plată! De ce cântăriți argint pentru un lucru care nu hrănește și câștigul muncii pentru ceva care nu satură? Ascultați-Mă cu atenție și veți mânca ce este bun și sufletul vostru se va desfăta din belșug. Plecați urechea și veniți la Mine, ascultați și sufletul vostru va trăi!” (Isaia 55,1-3.)

Nici o religie a acestei lumi n-a chemat vreodată oamenii la harul fără plată; în inima nici unui om n-a venit gândul că Dumnezeu vrea să se plece din cer ca să-i ierte și să-i împace pe păcătoși, fără ca omul să aibă de adus jertfă sau de plătit preț de răscumpărare.

Acum au trecut aproape 2000 de ani de când Isus a venit pe pământ, dar încă nici un om n-a măsurat marea de har a lui Dumnezeu și nici un cuvânt omenesc n-a putut să prezinte ce înălțimi și ce adâncimi de îndurare și de dragoste salvatoare au fost deschise când Fiul lui Dumnezeu S-a jertfit pe Sine Însuși pe cruce, ca să deschidă poarta harului.

II. Har pentru oamenii vinovați

„Plata păcatului este moartea, însă darul harului lui Dumnezeu este viața veșnică în Hristos Isus, Domnul nostru.”

(Rom.6.23)

În viața pământească, harul, pe care oamenii îl acordă oamenilor, se manifestă dublu: în primul rând prin grațierea unor infractori vinovați, a căror pedeapsă fie că este atenuată sau anulată și în al doilea rând prin favoarea, dovezile de îndurare prin care domnitorii și oamenii puternici disting persoanele favorii lor față de ceilalți din jurul lor. Ambele feluri ale acestor manifestări ale bunăvoinței omenești reflectă esența harului divin. Dar cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus gândurile lui Dumnezeu pentru iertarea celor vinovați față de gândurile omenești. Privește la numărul mare al celor care au fost condamnați la moarte, la temniță, la exil, pe drept sau pe nedrept, - cât de mic apare aici numărul celor grațiați! Când

Petru cel Mare a zdrobit răscoala strelitilor din anul 1698, multe mii de oameni au fost executați cu securea în prezența sa, în Piața Roșie din Moscova. Dar pentru nici unul n-a existat îndurare. Când în Revoluția Franceză, sub domnia sângeroasă a lui Robespierre au fost așezați sub ghilotină miile de arestați, n-a existat îndurare pentru nimeni. Când englezii, la înăbușirea revoltei indiene i-au legat cu sutele în fața tunurilor pe soldații sipoy prinși, ca să-i sufle de acolo – n-a existat nici o grațiere.

Dar când este exercitată îndurarea omenească, cum arată ea? Criminalul condamnat la moarte a înaintat o cerere de grațiere și prin intervenția tribunalului sau a ministrului, petiția găsește aprobare. Vine ceasul în care criminalului condamnat i se citește grațierea: Din grație, pedeapsa cu moartea este preschimbată în pedeapsă cu închisoarea pe viață. Nu poate fi altfel, căci care monarh sau care autoritate ar putea să-și asume responsabilitatea să grațieze un criminal cu deplina libertate? Natura rea a omului pune bariere de netrecut îndurării omenești.

În Franța, președintele republicii i-a grațiat în perioada 1904-1908 pe toți criminalii condamnați la moarte; el voia să desființeze pedeapsa cu moartea. Dar în această perioadă scurtă, media cifrei anuale a criminalilor vrednici de moarte a crescut de la 995 la 1434. De aceea, în toată țara a fost primit cu aplauze faptul că în anul 1908 a avut loc un număr mai mare de execuții publice.

La ocazii deosebite, la urcarea pe tron a unui împărat sau rege, sau în ziua încoronării, sau la nașterea unui urmaș la tron, oamenii mari ai pământului obișnuiesc să proclame un decret de grațiere (amnistie), prin care anumite clase de pedepse sunt ușurate, scurtate și în cazuri izolate chiar anulate. Dar aproape niciodată nu se întâmplă ca un asemenea om grațiat să poată avea o întâlnire cu acela care i-a atenuat sau i-a redat libertatea cu semnătura numelui său. Criminalul grațiat rămâne pentru totdeauna nedemn și inapt pentru a se apropia de tron. O prăpastie de netrecut îl desparte pe cel vinovat, chiar dacă a fost grațiat, de persoana onorabilă a aceluia care a exercitat îndurarea. Hoțul sau rebelul care iese „grațiat” pe poarta închisorii, rămâne un om rău famat, poliția îi supraveghează drumurile.

Ce limpede recunoaștem aici limitele înguste care sunt trasate îndurării omenești. Numai uneori, când fii nerecunoscători, ușuratici, fără scrupule, sunt așa de deplin iertați de către părinții iubitori, încât au voie să se întoarcă cu toate privilegiile la inima tatălui și la inima mamei, numai atunci vedem aici pe pământ exemple de iertare adevărată, deplină.

Dar acum privește în sus, la Dumnezeu veșnic, atotputernic, la Domnul domnilor, despre al Căruia tron măreț este scris: „Tronul Lui era flăcări de foc și roțile lui, foc arzător. Un râu de foc se vărsa și ieșea dinaintea Lui; mii de mii Îi slujeau și de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui” (Daniel 7,9-10). Cuvintele omenești nu pot să descrie sfințenia și maiestatea Aceluia în fața căruia serafimii trebuie să-și acopere fața și picioarele, în timp ce strigă unii către alții cu glas puternic: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor; tot pământul este plin de gloria Lui!” (Isaia 6,2-3.) Dacă Dumnezeu Își descoperă puterea, atunci un vânt puternic merge înaintea Lui, care despică munții și sfărâmă stâncile, un cutremur în care se clatină și se sparge tot ce a produs omul, un foc care mistuie tot ce este necurat și păcătos (citește 1 Împărați 19,11-12). Dar acest Dumnezeu sfânt, tare, atotputernic, Își zice „Dumnezeul oricărui har” (1 Petru 5,10). Dacă El Își descoperă inima, ființa, atunci un susur ușor atinge din cer inima omului. Ca o ploaie domoală freamătă glasul divin de îndurare nesfârșită; dragostea delicată a mamei pare să se amestece cu devotamentul tăcut al tatălui, cu dorința salvatoare a păstorului care caută. Harul lui Dumnezeu vrea să-l caute și să-l salveze pe omul vinovat, pe omul pătat, pe omul pierdut, pe omul nedemn. Acesta este harul.

Acest har mântuitor al lui Dumnezeu nu l-a trimis jos pe pământ pe unul dintre înalții domnitori ai îngerilor, nu Gabriel, nu Mihael, nu; *Dumnezeu L-a trimis pe singurul Său Fiu, pe Domnul slavei*. Pe pământ a venit Cel care a fost plăcerea veșnică a Tatălui veșnic, Cel prin care Dumnezeu a creat cerul și pământul, al Căruia puternic cuvânt creator a chemat soarele și luna la ființă, din neant. Dragostea Tatălui L-a trimis în valea păcatului, a morții și a lacrimilor pe Cel Căruia I se închină toate oștirile cerului, *ca să-i ierte pe cei vinovați și să-i*

împace cu Dumnezeu. Dumnezeu L-a trimis pe Isus ca să aducă această veste nu în strălucirea maiestății divine, ci Dumnezeu L-a trimis ca să ia pe crucea de pe Golgota sentința celui vinovat asupra capului Său nevinovat, ca să sufere și să moară drept Chezaș al celor pe care voia Dumnezeu să-i ierte. Sentința dreaptă pe care a meritat-o omul păcătos, Dumnezeu a îndeplinit-o în dreptate sfântă față de Fiul Său iubit. *Acesta este harul*, că Dumnezeu Însuși a venit pe pământ în Hristos, „S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat chip de rob, făcându-se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce” (Filipeni 2,7-8).

Ce L-a costat pe Dumnezeu pentru a găsi calea harului pentru o lume de păcătoși vinovați? *L-a costat singurul Său Fiu.*

Dar cât de mare, cât de atotcuprinzător este harul! Cel mai vinovat, cel mai decăzut, cel mai rău păcătos poate să cuprindă în inimă, crezând, vestea unui har desăvârșit și să-L întâlnească personal pe Dumnezeul veșnic. El are voie să se apropie de Cel care guvernează pe tronul cerului ca să vorbească cu El și să spună inimii Sale tot ce îi mișcă inima: toată vina, ocară, pătarea – nimic nu este prea rău, nimic nu este prea negru – harul ajunge pentru toți. Dacă acest păcătos împovărat de vină mai înainte, a cărui inimă este înfrântă sub blestemul păcatului său, se apropie de acest Dumnezeu-Mântuitor plin de har, ce găsește el? Nu numai o iertare completă și veșnic valabilă, nu, ci și haina unei dreptăți divine desăvârșite, sărutul dragostei, îmbrățișarea Tatălui, inelul de aur al harului care nu se sfârșește niciodată, locul la inima lui Dumnezeu, dreptul de copil și moștenirea de copil, conviețuirea cu Dumnezeu, viața veșnică și pecetea Duhului Sfânt că el a devenit un iertat al lui Dumnezeu.

Astfel îl iartă Dumnezeu pe păcătosul vinovat care privește în sus, crezând, la crucea de la Golgota, care, având încredere în Cuvântul lui Dumnezeu, apucă această mare veste a harului: „Cine crede în Mine are viața veșnică” (Ioan 6,47).

Dacă acestea ar fi numai cuvinte omenești, atunci ar trebui să spunem: Sunt prea mari și prea minunate ca să le putem crede. Dar sunt cuvinte dumnezeiești, trăite și adevărate în realitatea vieții pământești. De jur-împrejurul nostru vedem oameni pățați, fără pace, împovărați de vină. Ei aud vestea cerească a Evangheliei, cuvântul despre cruce și: „Oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit!” (Romani 10,13). Noi avem parte să vedem realitatea acestui cuvânt. Păcătoși fără pace cheamă Numele lui Isus, singurul în care este mântuire și pace; ei au parte de întâlnirea cu Dumnezeu viu și harul îi preschimbă din oameni pierduți și vinovați, în copii iubiți și binecuvântați ai lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu ne oferă un înțeles despre plinătatea harului divin în cuvântul: „Unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult” (Romani 5,20).

Următoarea biografie dă un exemplu din viața modernă, ca să arate acestea două: 1. Inima omului, care în ciuda dragostei și a grijii părintești, în ciuda bunăvoinței și a indulgenței superiorilor, ba chiar în ciuda îndelungii răbdări nesfârșite a bunătății lui Dumnezeu, este vândută fără nădejde sub puterea păcatului; 2. Îndurarea insondabilă a lui Dumnezeu, care-l caută pe om cu dragoste nemărginită și *pe cel mai murdar păcătos, așa cum este*, vrea să-l primească în har și să-l spele cu sângele lui Isus, dacă el își deschide inima pentru dragostea lui Dumnezeu.

M. povestește: „În casa părintească am primit o educație bună, am mers la gimnaziul de la școala reală și la Paștele din 1890 am intrat în serviciul poștal al Reichului. Deja ca elev de gimnaziu eram prins în păcate tainice, la care fusem ademenit de timpuriu. Prin chefuri ascunse am găsit deja din timpul școlii plăcere în viața de cârciumă. Abia plecasem din casa părintească și am fost musafir zilnic în cârciumă și eram plecat de acasă până târziu în noapte. Aceasta și traiul imoral al vieții mele nu mă făceau apt pentru o muncă serioasă; mă amenințau deja pe atunci cu concedierea din serviciul poștal. Puțin după aceea am fost băgat și mai adânc în viciu prin câțiva colegi. Beția și desfrânarea mergeau mână în mână.

După trei ani, sistemul meu nervos era așa de zdruncinat, încât voiam să-mi iau viața. Chiar directorul meu superior de la poștă m-a împiedicat într-o zi de la executarea sinuciderii

și m-a dus la consultație la un doctor. Acesta m-a declarat extrem de nervos; am fost eliberat din serviciu pentru un timp mai îndelungat. Devenit din nou apt de serviciu, la început mi-am adunat mai bine gândurile. Dar când mi s-a încredințat un mic oficiu poștal la țară, îmi păraseam în fiecare seară stația din localitate, fără permisiune, ca să petrec nopțile la cârciumă în orașul din apropiere. Serviciul meu îl lăsam în grija subalternului meu. Când aceasta a ieșit la lumina zilei, la o revizie neprevăzută, am primit o mutare disciplinară care m-a pus sub o supraveghere severă. Dar eu mi-am continuat viața păcătoasă, ușuratică și din cauza ațâțării și a bățăilor cu evrei, din cauza tulburărilor liniștii nocturne și a altor lucruri de felul acesta, am avut parte de diferite pedepse polițienești. În ciuda tuturor acestor lucruri, în octombrie 1895 mi-am luat examenul de asistent. Am fost reclamat pentru datorii și părinții mei au trebuit să plătească pentru mine peste 600 de mărci.

Cu toate acestea, prin bunăvoința și îngăduința nemărginită a superiorilor mei am fost mutat la R., ca să pot să fiu la părinții mei, care locuiau acolo. Aceștia m-au primit, mi-au dat locuință, hrană, rufe și îmi lăseau la dispoziție salariul întreg. Aceasta a fost pierzarea mea. R. este situat în apropierea graniței austriece; timpul liber mi-l petreceam dincolo de graniță, într-un anturaj ușuratic, în cafenele și bordeluri. În timpul concediului meu din vară am trăit așa de destrăbălat, încât m-am îmbolnăvit îngrozitor; medicul m-a declarat pentru mai mult timp ca având nevoie de menajamente. Dar în loc să mă menajez, umblam haimana cu femei, dintre care una voia să se mărite cu mine. Toată viața mea era complet despărțită de Dumnezeu. De avertizările părinților, ale superiorilor, ale colegilor mei nu ascultam. Am fost mutat la G., dar acea femeie m-a urmat curând acolo.

Datoriile s-au înmulțit, cheltuielile au crescut. La oficiul poștal principal din G. îmi treceau zilnic prin mâini 60 000-100 000 de mărci bani peșin. N-am rezistat mult timp ispitei – am delapidat 800 de mărci. Lucrul acesta a fost descoperit puțin timp după aceea; am fost arestat și condamnat judiciar la un an și jumătate de închisoare. Cu toate că la închisoare mi s-a dat de lucru la birou și o îngrijire mai bună, așa cum este ea prevăzută pentru convalescenți; cu toate că mi se permitea să citesc ziare și cărți științifice și să port anumite haine, am pierdut prostete toate aceste bunăvoințe; am intrat în legătură cu o deținută, căreia îi făceam rost de scrisori din afară prin brutarii și măcelarii care veneau zilnic în instituție. Am primit o săptămână de arest sever, în întuneric complet, cu apă și pâine.

După această pedeapsă am ajuns într-o altă celulă și acolo am găsit o carte de rugăciuni. Am început să strig către Dumnezeu și pentru prima dată în viața mea am ajuns în chinul păcatelor. Am observat, desigur, că Dumnezeu mă asculta și voia să mă ajute, dar dintr-odată am aruncat totul deoparte. Satan m-a mânat la răzvrătire. Am scris denunțuri, reclamații către ministru, chiar către Maiestatea Sa, împăratul; aceste documente conțineau cele mai absurde afirmații. Am fost consultat de către medicul închisorii, al cărui diagnostic a fost „manie severă a acuzațiilor”. În ciuda acestui fapt am fost dus din nou în birou, la inspector, unde am lucrat întâi cu toată satisfacția, în bucuria de a-mi îmbunătăți situația. Dar într-o zi am refuzat deodată orice ascultare. Am fost din nou pedepsit cu 14 zile de arest sever. În a unsprezecea zi de pedeapsă am ajuns într-o asemenea furie, încât am spart în celula mea: geamurile ferestrei, scuiptoarea, priciul, soba și am fost cu greu biruit de doi supraveghetori care s-au grăbit să vină încoace; în această luptă am făcut spume la gura ca un animal sălbatic. Mai târziu s-au instalat febre mari; am fost dus din închisoare la spital, ca suspect de tifos; acolo am zăcut șase luni.

Între timp, perioada mea de pedeapsă s-a scurs; am fost eliberat, mi s-au plătit 50 de mărci câștig de pe urma muncii depuse, am mers încă în aceeași zi în birturi și m-am îmbătat. Apoi a urmat o viață agitată, destrăbălată. Căutând de lucru, am găsit curând ocupație la un constructor, apoi am călătorit ca director al unei orchestre tiroleze de femei, între timp am zăcut în spital, am călătorit în Pfalz, am fost angajat într-o fabrică de mașini, am devenit socialist, am luat parte la marile revolte ale muncitorilor, am scăpat cu mare chin de arestare din cauza instigării maselor populare împotriva poliției, am lucrat într-o prăvălie de cărbuni și

în cele din urmă am decis să încep foarte departe o viață nouă. În urma unei cereri prin scrisoare am primit promisiunea unei angajări ca funcționar la căile ferate din Bagdad, încă în construcție. Tocmai eram hotărât să plec la Constantinopol – era în iulie 1901 -, când într-o duminică dimineață au intrat prietenos în vorbă cu mine pe stradă doi bărbați și mi-au înmânat o invitație la o adunare de evanghelizare. Am băgat invitația în buzunar și cu toate că după-amiază am mers în mai multe birturi, după cină m-am simțit totuși îndemnat să merg la adunare.

M-am înghesuit în colțul cel mai îndepărtat al camerei; brusc mi-a venit iar gândul să fug; dar un glas lăuntric îmi spunea: Rămâi! Acum ori niciodată! S-a cântat o cântare, s-au rugat și s-a citit pilda oii pierdute, pilda banului pierdut și pilda fiului pierdut. Cuvântul simplu al lui Dumnezeu m-a prins puternic; tot ce s-a spus se potrivea exact la trecutul meu. La sfârșit a venit în față un învățător, care odinioară fusese prietenul meu de școală; el a vorbit despre fiul pierdut și despre mântuirea în Hristos. Atunci m-a impresionat așa de tare Cuvântul lui Dumnezeu, încât mi-au curs lacrimile pe obraji.

Când la sfârșitul adunării primul vorbitor a făcut invitația să rămână în urmă cine vrea și să se explice, a trebuit să rămân. M-am aruncat în genunchi, mi-am mărturisit păcatele și m-am predat Domnului. Cu o bucurie de nespus am devenit sigur de harul lui Dumnezeu, de iertarea veșnică a nenumăratelor mele păcate. Am trăit o transformare completă spre uimirea tuturor cunoscuților mei, a părinților mei și înainte de toate a birtașilor. În loc să plec în orient, m-am angajat la un negustor credincios, care m-a primit într-un mod mărinimos. Trupul meu slăbit prin slujirea păcatului, s-a refăcut. Domnul a făcut lucruri mari și face tot mai multe. Și părinții mei au înțeles chemarea la Isus când au văzut minunea harului Său pentru mine, fiul lor pierdut. Vreau să-L laud și să-L slăvesc de-a lungul vieții pe marele meu Mântuitor și să-I mulțumesc că n-a încetat să meargă după mine până când m-a smuls din mâinile lui satan.

Fie ca aceste rânduri să le arate oamenilor sărmani, nenorociți, care sunt legați în lanțurile lui satan, singura cale a mântuirii: Isus!

Iată ce poate să facă *harul*!

III. Harul mântuitor

„Vântul suflă încotro vrea și-i auzi vuietul, dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul”

(Ioan 3,8)

Harul mântuitor, care-l caută pe păcătosul îndepărtat de Dumnezeu până când îl găsește, este o taină care străbate viața pământească cu forță divină, ca vântul invizibil. „Îi auzi vuietul, dar nu știi de unde vine, nici încotro merge.” La fel este și cu iertarea păcătosului. Tu nu știi de ce și cum un om, care stătea în mijlocul poftii lumii, vine la picioarele lui Isus, mișcat și apucat de Duhul lui Dumnezeu. Aici unul este trezit printr-un cuvânt, sau printr-o revistă, sau printr-o întâlnire, acolo vin sute de oameni la picioarele lui Isus prin slujba unui mesager binecuvântat. Este absolut sigur: „Domnul dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință” (2 Petru 3,9). Îndelunga răbdare divină cu care Dumnezeul sfânt suportă această lume de păcătoși răzvrățiți, este dovada incontestabilă pentru adevărul acestei dorințe dumnezeiești. Ambele sunt sigure: să fii mântuit este *har* – să nu te lași mântuit este *vină*. De aceea este scris: „Cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare?” (Evrei 2,3.) Întreabă orice copil mântuit al lui Dumnezeu, dacă a avut vreun merit când a fost biruit de har! Îți va spune: *A fost numai har!*

Cu cât privim mai mult în biografiile indivizilor, cu atât mai mult vom fi convingși că mântuirea păcătosului este *o lucrare a harului*. Iată un exemplu:

R. D. a pornit la drum de la Magdeburg, la München. Ce să facă acolo? El văzuse soldați bavarezi în uniformele lor albastru-deschis și de atunci a fost visul inimii sale să poarte și el vestonul bleu. Se apropia timpul când trebuia să se prezinte la triere; a căutat și a găsit de

lucru în München; puțin după aceea a fost chemat acolo la ordin. Slăbiciunea sa trupească bătătoare la ochi îl îngrijora; se temea că dorința sa ar putea fi distrusă. El însuși povestește:

„Cu toate că trăiam în păcate și în slujba lumii și în rest nu credeam deloc în rugăciune, m-am gândit totuși înainte de triere: Cel mai bun ajutor este cu siguranță rugăciunea. Așa că am mers în spatele ușii mari a casei în care avea loc trierea și m-am rugat: Dragă Doamne, fă să devin soldat! Apoi am mers sus, la triere. Rugăciunea mea a fost ascultată.

Am ajuns la regimentul 12 bavarez, de infanterie, Prinț Arnulf, garnizoana Neu-Ulm. Apoi, un an întreg, după ce a trecut perioada de recrut, am dus o viață veselă, aproape în fiecare duminică am fost pe ringul de dans, iar ori de câte ori a fost posibil în serile din cursul săptămânii, am fost la birt. Dar apoi am fost în lazaret din cauza unei boli de gât. La infirmerie m-a vizitat uneori un soldat credincios, primul om pe care l-am cunoscut în viața mea, care a mărturisit că s-a convertit din întuneric la lumină, din lume la Dumnezeu și de sub puterea lui satan la Isus. Acest ucenic al lui Isus, în vestonul bleu, a obținut de la mine promisiunea că odată, când vom fi eliberați din infirmerie, merg și eu cu el ca să ascult Cuvântul lui Dumnezeu. Am promis; duminică seara am fost lăsați să plecăm din lazaret și deja luni seara trebuia să merg cu el. Aceasta a fost totuși prea mult pentru mine. I-am spus: Astăzi trebuie să merg cu prietenii mei la birt și să beau. El a fost foarte tăcut, dar marți seara a venit din nou. Cu toate că mi-a părut rău pentru promisiunea mea, acum am mers totuși. –

Într-o hală mare de piață din Ulm era adunare de evanghelizare. Era pentru prima oară în viața mea că participam la o adunare de felul acesta. Predicatorul a vorbit cu putere despre convertirea bogatului șef al vameșilor, Zacheu, care, cu toată bunăstarea sa, își simțea povara păcatelor; cum, conștient de vina sa, a dorit să-L vadă pe Isus, cine o fi, cum inima sa doritoare l-a determinat să urce în dud, cum Fiul lui Dumnezeu l-a privit în ochi și în inimă și i-a strigat: „Zachee, grăbește-te și coboară, pentru că astăzi trebuie să rămân în casa ta!” Atunci am auzit cum Zacheu a devenit nespus de fericit în aceeași zi, pentru că își deschisese inima și casa lui Isus; cum și-a recunoscut el așa de cinstit marea vină și toată înșelăciunea sa și s-a întors de la calea sa cea rea și cum Domnul i-a spus: „Astăzi a intrat mântuirea în casa aceasta!” Abia ascultasem câteva minute din predică și mi-am dat seama că și eu eram un păcătos pierdut. Dar eu simțeam: Isus mă caută și pe mine. Îndată m-a mișcat gândul: dacă toate acestea sunt adevărate, dacă prin harul lui Dumnezeu voi deveni liber de toate lanțurile păcatului, atunci nu vreau numai să mă convertesc, nu, ci atunci vreau să propovăduiesc ca un mesager al lui Dumnezeu această veste extraordinară, minunată, și altor păcătoși sărmani, încătușați.

Aveam permisie până la ora zece. Când am ajuns în cazarmă, dormeau aproape toți. Era marți, 10 ianuarie, 1893, când în acea seară am îngenunchat lângă patul meu de cazarmă și l-am pus Domnului îi mâini sărmana mea viață vinovată de până atunci, ca de acum înainte să-l slujesc numai Lui. Apoi am putut să adorm cu aceeași mare bucurie ca Zacheu. Acest ceas fericit a fost punctul de cotitură în viața mea; dacă nu l-aș fi trăit, cu siguranță că trupul meu ar zace de mult în mormânt, ruinat de slujirea păcatului, iar eu însumi, sufletul meu muritor, ar fi în locul de chin. Închinare și mulțumire fie Păstorului căutător pentru minunata Sa dragoste! Într-adevăr, nu eu l-am ales, ci El m-a ales pe mine, ca eu să merg și să aduc rod.

În dimineața următoare am invitat imediat un prieten să vină cu mine la adunarea de evanghelizare. El a făcut-o, s-a convertit și mai este și astăzi un copil devotat al lui Dumnezeu. Firește că în cazarmă n-am dus lipsă de batjocură și prigonire; dar Domnul ne-a întărit și înainte să-mi expire perioada de serviciu, am putut să-l mărturisesc printre camarazii mei pe Isus, Mântuitorul meu, Mântuitorul tuturor păcătoșilor pierduți. Apoi s-a întâmplat de mai multe ori, că stăteam în toiul nopții sus, pe patul meu și le vesteam celor 10-14 tovarăși de cameră, care erau culcați în paturile lor, vestea bună despre Isus. Domnul ne-a purtat minunat de grijă. În Ulm, văduva unui predicator și-a deschis casa pentru soldați. Acolo ședeau adesea 20-25 de soldați bavarezi și din Württemberg la cafea, iar după aceea se ținea oră biblică. Dumnezeu mi-a condus minunat drumul, așa că timp de patru ani am fost instruit

în Cuvântul lui Dumnezeu, ca să propovăduiesc apoi harul lui Dumnezeu, ca evanghelist, într-o lume pierdută. Începutul tuturor binecuvântărilor vieții mele stă în timpul soldăției mele. În harul Său, Dumnezeu a folosit năzuința mea vanitoasă după vestonul bleu, ca să mă las găsit de Isus; El a făcut din mine un copil al lui Dumnezeu și un mesager al lui Isus Hristos.”

Nu este această biografie o dovadă minunată despre puterea harului, care prin suflul Duhului Sfânt poate să-l aducă pe un om la mărturisirea păcatului său și la apucarea harului?

Harul mântuitor ajunge până jos, în cele mai adânci străfunduri ale nenorocirii păcatului, ale disperării, până în pragul sinuciderii, ajunge până în celula jefuitorului care a ucis, condamnat la moarte, și ajunge până sus, la tronul împăratului și în castelele regilor, ca să-l apuce cu mâinile dragostei pe omul care se deschide pentru adevărul lui Dumnezeu.

Harul mântuitor acționează prin ani, îndemnând și trăgând de sufletele căutate, până când, în ceasul hotărârii, își apucă prada cu o putere irezistibilă. Altă dată îi copleșește într-o clipă pe oamenii împotriviți, în timp ce le iluminează brusc noaptea atitudinii ostile față de Dumnezeu, ca și cu lumina unui fulger. El îl aruncă la pământ cu putere dumnezeiască pe vrăjmașul plin de ură, care luptă împotriva lui Isus ca Saul din Tars, și o atrage cu putere irezistibilă la picioarele lui Isus pe păcătoasa împovărată de vină, ca să găsească har și pace, în timp ce ochii ei mai sunt uzi de lacrimile pocăinței. Nimeni nu poate epuiza minunile harului sau să-i enumere triumfurile; dar Domnul ne lasă aici și colo să privim în lucrarea Sa tainică pentru a ne încuraja, ca puterea dragostei Sale mântuitoare s-o credem în stare de lucrurile cele mai mari.

Triburile Cree³ au fost poate cele mai numeroase și mai puternice dintre triburile pieilor-roșii, care au străbătut ținuturile întinse ale nord-vestului canadian, înainte ca plaga bolilor epidemice să-i secere cu miile. Redăm aici povestea simplă a celei mai puternice căpetenii dintre aceste triburi, cunoscut sub numele de „Maskepetoom” sau „Brațul strâmb”. În lupta corp la corp cu vecinii sălbatici, indienii „Picioar-negru”, un braț îi fusese așa de căsăpît și sfărtecat, încât după aceea mușchii închirciți i-au înțepenit și i-au strâmbat brațul. Această căpetenie a fost un războinic înnăscut. Cea mai mare distracție a lui era să-i întărate pe indieni la război, să le întindă capcane și să-și exerseze strategiile militare. Nu se sfia să folosească toate cruzimile la prizonieri, care i-au adus pe indieni la reputația unei rase deosebit de răzbunătoare și inumane.

Un misionar l-a vizitat în călătoriile sale prin ținuturile extraordinare din nord-vestul Canadei pe Maskepetoom și pe războinicii lui și le-a predicat Evanghelia plin de credință. Cu toate că unii au primit Evanghelia, căpetenia războinică a rămas inaccesibilă pentru vestea bună. Câțiva ani mai târziu, misionarul George Macdougall a citit cu glas tare la focul de tabără istoria suferințelor și a răstignirii lui Hristos și a ajuns la rugăciunea în care Mântuitorul nostru S-a rugat pentru ucigașii Săi: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!” (Luca 23,34.) Aici a tăcut, pentru a zăbovi în mod deosebit la această rugăciune, căci concepția națională a indienilor cerea neapărat răzbunare. Dacă există o însușire a caracterului indian, care a devenit istorică și chiar proverbială, care le întrece pe toate celelalte, atunci este dorința de a se răzbuna pe insultător pentru insultele reale sau închipuite. Deoarece Macdougall știa cum această însușire stăpânea inimile ascultătorilor săi indieni, a atacat fortăreața rea și le-a explicat deslușit condițiile iertării divine: dacă nu le iertăm oamenilor greșelile lor, atunci nici Tatăl ceresc nu ne iartă nouă greșelile noastre. El le-a spus că dacă ei așteptau iertare de la Marele Spirit, trebuie să fie capabili să se roage așa cum a făcut-o Hristos la cruce. Căpetenia, privind întunecat, asculta cu mare atenție și era foarte impresionat, dar în seara aceasta nu i s-a spus mai mult. În ziua următoare, când marea ceată a lui Maskepetoom, care număra multe sute de indieni, călărea peste preeria minunată, o sub-căpetenie a fășnit în grabă lângă Maskepetoom și l-a rugat foarte agitat să rămână în urmă, ca să nu trebuiască să fie martor la

³ Numiți și indienii Creek. – Preluat din: A. Pierson, „Die Neue Apostelgeschichte”, Striegau, Editura Ch. Urban.

tortura îngrozitoare și la moartea înfricoșătoare a unui bărbat pe care îl aducea o ceată mică de indieni, care se vedea venind la o distanță mare.

Avertizarea acestei căpetenii era pricinuită de următorul fapt: în urmă cu câteva luni, Maskepetoom îl trimisese pe singurul său fiu peste lanțul muntos ca să ducă acolo mai mulți cai. În regiunea pre-montană a acestor munți uriași există multe văi roditoare, în care crește iarbă pe tot parcursul anului. Într-una din aceste văi și-a adăpostit marea căpetenie caii săi de rezervă. Fiului i-a fost dat ca însoțitor un războinic, care trebuia să-l ajute în munca sa. Atunci s-a întâmplat că acestui bărbat i s-a ivit ocazia să vândă caii căpeteniei sale. Prețul oferit a atârnat lăcomia sa atât, încât a omorât-o pe tânăra căpetenie și a vândut perechea de cai. Apoi și-a ascuns jaful, s-a întors la tribul său și a povestit aici că tânăra căpetenie și-a pierdut echilibrul în una dintre trecătorile muntoase primejdioase, s-a prăbușit în prăpastia înfricoșătoare și a fost zdrobit complet. El singur nu putuse să țină caii și a trebuit să privească cum au luat-o la goană în jos, spre câmpie, și s-au împrăștiat. Deoarece nimeni nu știa nimic contrar, Maskepetoom și războinicii săi au trebuit să considere valabilă povestea. Dar ulterior s-a dovedit că omorul a avut martori despre care ucigașul nu știa nimic. – Maskepetoom a pregătit o răzbunare îngrozitoare, care aștepta clipa în care răufăcătorul va ajunge în puterea căpeteniei furioase. Acum venise ziua în care răzbunarea trebuia satisfăcută. Nefericitul tată s-a apropiat de ceata care-l aducea pe ucigașul singurului său fiu. Chiar războinicii și-au ținut răsufarea când el și-a mânat calul și a țâșnit înainte. Macdougall, cu grijă deosebită să prevină, dacă este posibil, un act crud de răzbunare, și-a împins calul înainte, a călărit în spatele căpeteniei și l-a rugat pe Dumnezeu ca furia bărbatului să devină moderată.

Când cele două cete s-au apropiat până la câteva sute de metri, ochiul de vultur al lui Maskepetoom l-a văzut pe ucigaș. El și-a smuls impetuos tomahawkul de la centură și a zvâcnit înainte, până a stat față-n față cu ucigașul care îi provocase așa de perfid cea mai mare suferință care putea exista pentru inima sa de tată. El l-a privit în față pe omul care îi ucisese copilul, care îi frânsese inima și i-a spus cu un glas tremurat și totuși cu o stăpânire de sine demnă de admirat: „Mi-ai omorât fiul și meriți moartea. Te-am ales ca să fii însoțitorul său devotat și ți-am făcut cinstea să fii camaradul său; mi-ai înșelat așteptarea și l-ai omorât cu cruzime pe singurul meu fiu. N-ai fi putut să aduci o insultă mai mare numelui meu! Nu numai că mi-ai frânt inima, ci l-ai omorât pe acela care trebuia să fie urmașul meu. După legile tuturor triburilor indiene ar trebui să mori; dar am auzit aseară de la misionar, la focul de tabără, că trebuie să-i iertăm pe dușmanii noștri, chiar și pe cei care ne-au făcut cea mai mare nedreptate, dacă vrem ca Marele Spirit să ne ierte. Dacă n-aș fi auzit aceasta, mi-aș fi îngropat în clipa aceasta tomahawkul în creierul tău. Ai fost cel mai crud dușman al meu și meriți moartea, - dar”, a adăugat el și glasul său a tremurat de o emoție încă și mai profundă, „așa cum sper, că Marele Spirit mă va ierta, te iert de bunăvoie. Dar pleacă de la mine și de la poporul meu și să nu-ți mai văd fața niciodată.” Apoi Maskepetoom și-a îndesat agitat coiful de război pe cap; glasul său tremura de sentimentele care îi sfâșiau inima, pe care le înăbușise atâta timp. Înfățișarea ca de găină s-a aplecat adânc pe grumazul calului și a izbucnit într-un râu de lacrimi.

Această mare căpetenie a devenit un creștin devotat și a mai dus mulți ani o viață exemplară. El a renunțat la obiceiurile sale războinice. A învățat scrisul în care este tipărită Biblia-Cree și Cuvântul lui Dumnezeu a devenit desfătarea sa zilnică, sfătuitorul său, bucuria sa. Restul zilelor sale l-a dedicat slujirii lui Dumnezeu și oamenilor. El le ținea cuvântări serioase și insistente tovarășilor lui de trib și îi ruga să părăsească toate vechile căi păcătoase și să devină urmași ai Mântuitorului, care îl mântuise atât de minunat. Ei au ascultat cuvintele sale și mulți au renunțat imediat la obiceiurile lor războinice și au dus o viață de odihnă pașnică. Lui îi plăcea atât de mult să facă bine, chiar și vechilor săi dușmani, indienilor „Picioar-negru”, și să le povestească istoria despre dragostea Mântuitorului, încât s-a dus într-adevăr la ei, fără teamă și neînarmat, numai cu Biblia în mână. Sfârșitul lui a fost cel al unui martir. O căpetenie însetată de sânge a tribului dornic de răzbunare l-a văzut aproape, și-a

amintit de luptele sălbatice pe care le dăduseră în zilele de altădată, în care precis că și el își pierduse câteva rude prin cutezanța lui Maskepetoom, a pus mâna pe pușcă și l-a împușcat cu sânge rece pe căpetenia credincioasă neînarmată, spre batjocura tuturor regulilor de omenie, ca să nu mai vorbim de cele de noblețe.

Dacă străbatem șirurile triumfătoare ale păcătoșilor mântuiți și iertați, al căror început îl zărim în Evrei 11 – ce minuni și biruințe ale harului vedem până în ziua de astăzi! În moduri mereu noi, în varietate inepuizabilă recunoaștem această taină, că Cuvântul lui Dumnezeu este sămânța nașterii din nou, minunata cheie din mâna Stăpânului divin, ca să deschidă inimi și conștiințe foarte zăvorâte, pentru raza harului mântuitor al lui Dumnezeu.

IV. Îndurarea oamenilor este trecătoare, harul lui Dumnezeu este veșnic

*„Pot să se mute munții, pot să se clatine dealurile,
dar bunătatea Mea nu se va muta de la tine
și legământul Meu de pace nu se va clătina,”
zice Domnul, care are milă de tine”*

(Isaia 54,10)

Istoria ne dă multe exemple de îndurare omenească, care a fost acordată în mod deosebit de către personalitățile acestui pământ favoriților lor și bărbaților lor de încredere.

Alexandru cel Mare a stăpânit ca domnitor al imperiului său mondial; toată lumea știa că Clitus era prietenul său. Acesta a fost un comandant de cavalerie și îi salvase regelui viața în bătălia de la Granicus (334 î. H.). El a putut să spună și să facă multe lucruri pe care alții n-au putut să le îndrăznească, pentru că el stătea sub harul deosebit al lui Alexandru cel Mare. Dar acest har n-a durat mult – numai șase ani. Clitus era deja destinat ca guvernator în Bactria și Sogdiana – o nouă dovadă de har -, când l-a amărât așa de tare prin cuvintele sale ironice pe rege, la un banchet, încât acesta, în amețala băuturii, l-a omorât străpungându-l.

Belisar a fost un strateg excelent; împăratul său, Iustinian I, îi datora o mare parte a strălucirii guvernării sale. În anul 532, la o mare răscoală din Bizanț, care a unit împotriva împăratului toate persoanele poporului, Belisar i-a salvat lui Iustinian coroana și viața. În Africa, în Italia, la Dunăre, ca și în Asia, Belisar a condus trupele împărătești la victorii strălucite. Totuși, acest bărbat excelent și devotat a fost lipsit de toate demnitățile și de libertate sub suspiciuni false.

Feldmareșalul Alexander Mensikov a fost favoritul lui Petru cel Mare. Dar el a pierdut această favoare prin îndărătnicie și lăcomie; el a fost condamnat la moarte prin curtea marțială; el a fost, într-adevăr, grațiat de împărat, dar favoarea țarului n-a mai obținut-o. Totuși, după moartea lui Petru cel Mare, prin grația împărătesei Ecaterina I a devenit locțiitor imperial al imperiului rus și tutore al țarului minor, Petru al II-lea. El n-a fost numai prinț rus și feldmareșal, el a fost chiar principe german al Reichului. El a strâns comori nemărginite și deja pregătise logodna tânărului țar cu fiica sa – apoi a fost răsturnat brusc de pe culmea sa de către intrigile nenumăraților săi dușmani. Lipsit de toate bunurile și onorurile, a fost exilat în Siberia, unde a murit de tristețe (1730).

Ce tablou oferă aceste biografii despre caracterul nesigur al harului omenesc. Am putea cita cu ușurință sute de exemple asemănătoare, în care este palpabil de evident cât de repede harul și favoarea oamenilor puternici ai pământului se preschimbă în antipatie, mânie, respingere. Dar acesta nu este cazul numai la curtea împăratului sau al regelui, ci la fel este în întreprinderile industriale, în agricultură, în afacerea bancară, în meșteșug, ba chiar în gospodărie, în familie; peste tot vedem că harul și favoarea oamenilor sunt ceva nesigur și se pierd repede. Căci inima omului este înșelătoare, nestatornică, ea poate să-l urască astăzi pe cel pe care l-a iubit ieri. De aceea spune cuvântul lui Dumnezeu: „Blestemat este omul care se încrede în om și care își face carnea braț al său” (Ieremia 17,5).

Iacov i-a slujit devotat lui Laban timp de mulți ani – el a putut să spună: „În acești douăzeci de ani am fost cu tine: oile tale și caprele tale n-au lepădat și n-am mâncat berbecii turmelor tale. Pe cea sfâșiata nu ți-am adus-o acasă; paguba aceea eu am suferit-o; ai cerut-o din mâna mea, fie că se furase ziua, fie că se furase noaptea. Așa eram: mă mistuia căldura ziua și frigul noaptea; și somnul meu fugea de la ochii mei. În acești douăzeci de ani am fost în casa ta: ți-am slujit paisprezece ani pentru cele două fiice ale tale și șase ani pentru oile tale; și de zece ori mi-ai schimbat plata” (Geneza 31,38-41). Dar a venit ceasul despre care se spune: „Și Iacov s-a uitat la fața lui Laban și, iată, ea nu era față de el ca mai înainte” (Geneza 31,2).

Ah, câți oameni au trebuit să aibă parte de aceleași lucruri, cu durere adâncă în inimă! Câte soții, care au fost odinioară desfătarea și bucuria soților lor, au văzut că inima soților lor a devenit rece, indiferentă, nerecunoscătoare sau s-a îndreptat în infidelitate spre străine – nu mai era ca ieri sau alaltăieri.

Câți părinți nu văd dragostea copiilor lor răcindu-se! Cei care le-au fost lucrul cel mai scump pe pământ, s-au întors cu nerecunoștință de la ei. Tata și mama și-au amintit vremurile trecute, în care ochii acestor copii ai lor au privit admirativ în ai lor, cu dragoste, mulțumire și încredere. Dar acum a devenit altfel, nu mai este ca ieri și alaltăieri. Dar aici este un Prieten a cărui inimă, a cărui simpatie nu se schimbă niciodată: „*Isus Hristos este același ieri și azi și în veci!*” (Evrei 13,8.) Numele Său este: „EU SUNT CEL CE SUNT!” (Exod 3,14.) El este DOMNUL, Cel care rămâne în veci. Harul Său este de neschimbat, dragostea Sa nu se răcește. Așa cum El odinioară i-a atras pe ai Săi din adâncurile păcatului la inima Sa atunci când au chemat Numele Său cel sfânt cu pocăință și credință, așa cum a lăsat El odinioară, la convertirea lor, să vină peste viața lor râuri de har și de pace, așa rămâne El același și atunci când un copil al lui Dumnezeu Îl uită sau greșește în nerecunoștință, când Îl întristează, când Îl dezonoarează. Oricât de des ar veni smerit la picioarele Sale un copil poticnit al lui Dumnezeu – el găsește mereu la Domnul său aceeași inimă plină de dragoste covârșitoare. Da, este adevărat ce este scris: „,,Te-am părăsit pentru o scurtă clipă, dar te voi aduna cu mari îndurări. În revărsarea mâinii Mi-am ascuns fața de tine pentru o clipă, dar Mă voi îndura de tine cu o bunătate eternă“, zice Domnul, Răscumpărătorul tău. „Pentru că aceasta este pentru Mine ca apele lui Noe, când am jurat că apele lui Noe nu vor mai trece peste pământ: așa am jurat, că nu Mă voi mai mânia pe tine, nici nu te voi mai muștra. Pentru că munții se vor muta și dealurile se vor clătina, dar bunătatea Mea nu se va muta de la tine, nici legământul Meu de pace nu se va clătina“, zice Domnul, Cel care Se îndură de tine” (Isaia 54,7-10). Acesta este harul sub care stau iertații lui Isus. Acestea sunt mâinile ridicate pentru ei, care nu coboară, ale Marelui Preot însemnat.

Din viața lui David putem să învățăm ce înseamnă harul pentru un iertat al lui Dumnezeu. Cât de adânc a căzut David, cât de îngrozitor L-a dezonorat el pe DOMNUL și și-a împovărat conștiința, cât de puternice au fost disciplinările lui Dumnezeu, când David a trebuit să fugă din fața lui Absalom, cu lacrimi și ocară! Dar acum privește sfârșitul lui David, cum vorbește în ultimele sale cuvinte: „Duhul Domnului a vorbit prin mine și cuvântul Lui a fost pe limba mea”. David vorbește apoi despre Hristosul care va veni, despre Cel care stăpânește peste oameni, care este ca lumina dimineții când răsare soarele, o dimineță fără nori. David spune în privința Lui: „Cu adevărat, casa mea nu este așa înaintea lui Dumnezeu! Totuși, El a făcut cu mine *un legământ pentru totdeauna, bine rânduit în toate și statornic*” (citește 2 Samuel 23,1-5).

Cât de mari sunt gândurile de har ale lui Dumnezeu pentru ai Săi! Lucrul acesta îl citim și mai deslușit, ba chiar neînvaluit de loc, în Noul Testament. Copiii lui Dumnezeu sunt rânduiți dinainte pentru înfiere prin Isus Hristos, *spre lauda gloriei harului Său*, în care ne-a făcut plăcuți în Cel Preaiubit; în El avem răscumpărarea prin sângele Lui, iertarea greșelilor, după bogățiile harului Său” (citește Efeseni 1,5-7).

Harul cu care Dumnezeu Se îndură de noi, cei vinovați, ca să facă din noi niște iubiți și binecuvântați, îi poartă pe cei credincioși prin timp, dar ținta harului este în slava cerească.

„Prin har sunteți mântuiți” – acesta a fost începutul. – „Ca să arate în veacurile viitoare nemărginitele bogății ale harului Său, în bunătatea Lui față de noi, în Hristos Isus” (citește Efeseni 2,5-7) – aceasta este ținta lui Dumnezeu cu cei iertați ai Săi.

Este vrednic de închinare să medităm la subiectul referitor la harul lui Dumnezeu. Brațele veșnice care îi poartă pe credincioși (Deuteronom 33,27), aripile de vultur pe care harul lui Dumnezeu îi poartă prin timp pe ai Săi (Deuteronom 32,11), ne arată în imagini date de Dumnezeu, ce face harul lui Dumnezeu. El face aceasta fără nici un merit al omului. „El ne-a mântuit și ne-a chemat cu o chemare sfântă, *nu pentru faptele noastre, ci după hotărârea Lui și după harul care ne-a fost dat în Hristos Isus, înainte de vremurile timpului,*” (2 Timotei 1,9).

Dacă citim aceste gânduri divine ale Scripturii, vom fi convinși că la Dumnezeu este o mare de har, ca să facă viața copiilor lui Dumnezeu covârșitor de bogată, ca să vină în întâmpinarea tuturor nevoilor lor, ca să le facă inimile fericite și viața lor extrem de bogată în fericirea inimii, în pace și în rod. Despre aceasta vorbește Cuvântul lui Dumnezeu când scrie Pavel: „Însuși Domnul nostru Isus Hristos și Dumnezeu și Tatăl nostru, care ne-a iubit și ne-a dat prin harul Său o mângâiere veșnică și o nădejde bună să vă mângâie inimile și să vă întărească în orice faptă și cuvânt bun!” (2 Tesaloniceni 2,16-17). În fața acestui har nemărginit al lui Dumnezeu stă omul iertat cu responsabilitatea: dacă el prețuiește valoarea acestui har sau îl nesocotește. Dacă o face pe aceasta din urmă, atunci va „duce lipsă de har” și aceasta înseamnă pentru el o pierdere nemărginită în fericirea inimii și în bucurie pe pământ, în onoare și plată în veșnicie.

V. Har după har

„Și noi toți am primit din plinătatea Lui și har după har” (Ioan 1,16)

Dacă împăratul și regele vor să-l cinstească pe un om care stă în harul lor, căruia vor să-i arate în fața lumii întregi favoarea și recunoașterea lor, mulțumirea lor pentru serviciul lui devotat, atunci au pentru manifestările harului lor anumite domenii foarte limitate; ei sunt oameni și nu pot să acorde decât dovezi pământești, trecătoare de har. Ei pot da titluri și ranguri, venituri mari, un nume nobil, decorații, moșii și averi sau un loc de onoare la curte – dincolo de acestea nu pot nimic, aici este granița a ceea ce poate un om să dea. Cât de repede pălesc acele dovezi pământești de har și dovezile favorii! Unora le sunt luate de aceiași oameni care li le-au dat, altora li se devalorizează prin bătrânețe și boală sau moartea li le ia din mână. Dacă privim decorațiile, castelele, titlurile și monumentele cu care au fost onorați oamenii de stat și eroii de către domnitorii lor – cât valorează ele astăzi pentru cei decedați? Sunt fără valoare!

Dar dacă un om a venit sub harul lui Dumnezeu, atunci el poate aici, în acest timp, să facă zilnic experiențe noi în legătură cu harul și credințioșia Dumnezeului veșnic; el are acces la acest har în care stă; și despre țintele cerești se spune: „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc” (1 Corinteni 2,9). Este așa de important să înțelegem că nici în viața pământească Dumnezeu nu este niciodată la capăt cu iertările și cu dovezile de bunăvoință pentru viața interioară și exterioară ale celor care sunt ai Săi. Când Ioan, evanghelistul, la bătrânețe a privit înapoi, a mărturisit: „Și noi toți am primit din plinătatea Lui și har după har”. Aceasta s-a referit la drumul vieții sale parcurs pe pământ, de când venise la Domnul. Însutit și înmiit se repetă această mărturie despre harul experimentat, trăit, exprimată de credincioși încercați, care au călătorit de mână cu Isus pe o cale lungă a vieții.

Ambele merg mână în mână: educația serioasă a lui Dumnezeu, prin felurite încercări și greutăți; și încurajarea și înviorarea, desfătarea și binecuvântarea zilnice cu care El îi poartă pe ai Săi.

Omul firesc măsoară dovezile de har ale lui Dumnezeu cu măsura pământească. Sănătatea, bunăstarea, recunoașterea oamenilor, fericirea familială constituie aici ținta dorințelor. Dar Dumnezeu are taine de iertare și de binecuvântare care sunt mai înalte decât acele daruri trecătoare.

De la sine înțeles că este un domeniu mare al dovezilor de har ale Dumnezeului atotputernic, care stă în darurile pământești ale bunătății Sale, în sănătate, muncă, bunăstare, prosperitate. Orice copil recunoscător al lui Dumnezeu va prețui cu fiecare an nou al vieții sale cu atât mai mult aceste dovezi de har și-L va slăvi pe marele Dătător cu o mulțumire crescândă. Dacă El a lăsat să reușească munca pe care am început-o privind în sus spre El, dacă El ne-a menținut sănătatea sau ne-a restabilit-o ca să putem munci, dacă El i-a făcut pe copii să crească, dacă a păzit casa în pace, dacă harul Său a făcut ca oamenii din casă sau copiii să se convertească din lume la Isus – ce mari dovezi de har! Ce belșug de ascultări de rugăciune, de minuni trăite conține la copiii lui Dumnezeu un singur an! Chiar și numai domeniul răspunsurilor dumnezeiești la rugăciunea credinței este ca o mare nemărginită. Cât de mare devine în fața ochilor noștri harul lui Dumnezeu, dacă El binecuvântează mărturia noastră pentru El, slujba pentru suflete; dacă El lasă să reușească ceea ce noi întreprindem în slăbiciunea noastră ca să proslăvim Numele Său.

Privește într-o asemenea viață, ca de exemplu, drumul vieții de șaizeci de ani al lui David Livingstone. Ce a făcut el pentru pământ ca savant, cercetător, geograf, zoolog, botanist și fizician, spre binele Africii și spre binele întregii omeniri, ar fi suficient să facă din viața sa una binecuvântată. Dar el a fost mult mai mult decât atât; el a fost unul dintre cei mai mari misionari ai tuturor timpurilor, care și-a pus tot eul pe altarul lui Dumnezeu. Acest bărbat a străbătut fără arme ținutul celor mai sălbatice popoare de negri, ca să le mărturisească harul lui Dumnezeu. Sortit morții, a zăcut sub gâtlejul unui leu uriaș, care i-a sfâșiat brațul și i-a rupt osul cu bătaia labelor sale. Livingstone a fost combatantul mare și activ al atrocităților comerțului cu sclavi din Africa Centrală. El a văzut zi de zi în viața sa singuratică ce cuprinde cuvântul: „Har după har”. Tot „har după har” a fost și plecarea sa acasă din greutățile pelerinajului său, căci devotații săi servitori negri, credincioși, l-au găsit la 1 mai 1873 odihnindu-se pe pernă, în genunchi, cu capul în mâini. Așa a adormit. Ce forțe de binecuvântare au fost atrase în jos prin rugăciunile credinței acestui martor tăcut al lui Isus, din lumea nevăzută peste milioanele de oameni negri ai Africii!

„Har după har” – acest cuvânt deschide pentru credință, pe drumul pământesc, visteria lui Dumnezeu pentru copiii tineri și bătrâni ai lui Dumnezeu. Acest cuvânt conține făgăduințe chiar și pentru astfel de copii ai lui Dumnezeu, care consideră un copil al lumii ca părăsit de Dumnezeu și vrednic de plâns. Dumnezeu poate să dea har chiar în boală, în singurătate și în temniță, astfel încât inima omului care a primit har să reverse laudă, mulțumire și admirație. Dorim să înțelegem că primirea de har după har nu există numai în succese, bunuri și onoruri trecătoare, ci ea se menține și în zilele de suferință și de încercare.

Georg Müller, din Bristol, încheie registrul anual al amintirilor sale pentru anul 1884 cu următoarele cuvinte: „Astfel se încheie acest an în care am fost încercați, și anume, dur și în moduri diferite, dar în orice caz, numai cu acest scop: credința noastră să fie încercată și ca noi să învățăm să-L cunoaștem pe Dumnezeu tot mai mult, dar un an în care am avut parte și de ajutor și binecuvântare, și anume, mult ajutor și multă binecuvântare. De aceea putem să intrăm în pace în anul 1885, foarte siguri că, deoarece Îl vom avea pe Dumnezeu pentru noi și cu noi, totul, totul va fi bine.”

Din însemnările unei creștine, doamna W. M., comunicăm următoarele:

„Tocmai eram pe cale să călătorim de la New York în Europa; totul era împachetat, când soțul meu mi-a spus: „Încă nu este nici ora zece și mai avem timp exact cât să vizităm o doamnă înainte să ne îmbarcăm.” Am pornit imediat la drum spre bulevardul al doilea, unde era locuința ei. Un bărbat ne-a condus printr-o curte modestă, la o clădire din spate și ne-a indicat primul etaj. Am urcat pe o scară îngustă. O ușă stătea deschisă, un glas prietenos ne-a

urat bun venit: „Vă rog, intrați! Mă bucur să vă văd.” Bolnava ne-a salutat din pat; o bonetă orbitor de albă îi încadra fața strălucitoare. Judecând după înfățișarea ei pașnică, părea neatinsă de mâhnire și grijă. Nici vârsta nu i-o dădeai. Ea ne-a povestit câteva experiențe; noi nu puteam decât să admirăm harul lui Dumnezeu, care se arătase în ea. „Sunteți deja de mult bolnavă?” am întrebat eu. – „Da, de 42 de ani zac pe spate, fără să fiu în stare să mă ridic în capul oaselor.” – „Aveți multe dureri?” – „Nu am nici o clipă fără dureri, dar Domnul meu mă ajută să le îndur.” – „Puteți să dormiți noaptea?” – „Foarte rău, uneori chiar deloc.” – „Trebuie să fie obositor.” – „Nu; acesta este timpul în care vorbesc față în față cu Tatăl meu ceresc. În timpul zilei vin multe vizite; atunci sunt ocupată cu ele și nu pot să-I spun tot ce am pe inimă.” – „Dar multele vizite trebuie să vă obosească de-a dreptul.” – „Da, este adevărat, dar este munca mea, pe care mi-a dat-o Dumnezeu și m-a așezat aici, între primul și al cincilea bulevard (două străzi principale din New York), ca să formez o punte de legătură între săraci și bogați. Eu nu pot să-i vizitez pe bogați în casele lor, dar Dumnezeu îi trimite la mine. El îmi aduce doamne care îmi arată compasiunea lor în vorbe și în fapte. Astfel se întâlnesc la mine săracii și bogații, cum scrie în Proverbe 22,2. Pentru amândoi am aceeași veste bună: *Isus este un Mântuitor viu*. Dacă ei ajung la cunoștința harului lui Dumnezeu, atunci bogații devin dispuși să dea și eu pot atunci să împart darurile lor.”

Ne-am luat rămas bun de la scumpa bolnavă – în anul 1899 am văzut-o iar. Zăcea pe același loc, cu o pungă de gheață sub cap și cu același zâmbet prietenos pe față. Ea a povestit din timpul îndelungat în care nu ne văzuserăm: „Am avut pneumonie și faringită. Odată m-am crezut aproape de patria mea, dar Domnul mai vrea să mă aibă aici, cu toate că am 78 de ani și îi slujesc cu bucurie.” – Bolnava a povestit despre medicul ei de 79 de ani, care în ciuda anilor săi este încă vii de tot și o vizitează de 50 de ani, fără să accepte ceva pentru aceasta. Ea a continuat: „Da, Domnul a fost minunat de milostiv față de mine și cu toate că sunt săracă și neajutorată, El a făcut ca eu să pot să-i ajut pe alții în nevoile lor spirituale și fizice. Eu cunosc glasul Tatălui meu când îmi spune: Fii cu inima veselă, tu trebuie să proslăvești Numele Meu în suferințele tale. – Înainte să ne despărțim, ne-am rugat și am mulțumit. Simțeam vie prezența Domnului.”

Dumnezeu nu ajunge niciodată la capăt cu comorile Sale, nici măcar atunci când unul dintre ai Săi este izolat în dureri mari.

Pavel și Sila, umpluți cu harul lui Dumnezeu, erau preafericiți, în pace, în temnița din Filipi. Ei puteau să cânte cântări de laudă, în timp ce spatele lor era rănit și picioarele erau închise în butuci. Dumnezeu a răspuns cu un cutremur care le-a adus eliberarea. Harul a lucrat în inimile lor laudă și slavă, har a fost eliberarea venită deodată la miezul nopții, har a fost mântuirea temnicerului, har a fost convertirea și botezul întregii familii. Iată, har după har, în timp ce lumea ar considera extrem de vrednice de compătimit împrejurările în care Pavel și Sila s-au găsit în acea noapte.

Poate un sărman negru lepros să aibă parte de har după har în nenorocirea acestei boli îngrozitoare?

D. B., un episcop misionar al comunității frățești din Africa de Sud, care a plecat acasă acum câțiva ani, relatează în însemnările sale despre un sărman creștin lepros, al cărui nume de botez era Iosua. D. B. l-a vizitat pe acest negru care l-a rugat: „Cântați-mi o cântare: Laudă și onoare Bunului celui mai de preț, Dătătorului tuturor bunurilor!” Cel apelat a fost uimit că inima acestui om foarte încercat era îndreptată spre o cântare de laudă și mulțumire. Dar a intonat cântarea. Când a ajuns la capăt, leprosul l-a rugat: „Încă o dată!” Și încă o dată a răsunit în încăperea strâmtă, joasă, cântarea triumfală de laudă. De pe fața desfigurată străluciau bucurie sfântă și pace liniștită. Când D. B. a terminat, a spus: „De ce ai vrut tocmai această cântare, Iosua?” – „Pentru că inima mea este așa de fericită și de veselă, domnule. Eu am fost mai înainte un om ușuratic și am făcut multă nedreptate. Apoi a venit boala și eu am cântat și m-am certat. Dar în cele din urmă am recunoscut dragostea, îndelunga răbdare și devotamentul de Tată ale lui Dumnezeu. Am înțeles că El a mers după mine ca să-mi

mântuiesc sufletul. Aceasta a venit foarte încet, dar a venit totuși; am învățat să fiu răbdător și să sper în ajutorul Domnului. Nu că aș fi crezut că mă voi mai însănătoși, o, nu, știu că noi, leproșii, nu vom fi vindecați pe pământ – dar sufletul meu putea fi ajutat. Fără boală, încă aș mai umbla în păcatele mele. Și acum mi s-a mai întâmplat ceva deosebit, domnule. În noaptea aceasta am avut un vis care, o știu, a fost de la Dumnezeu: Domnul Isus a venit la ușă. A pășit lângă patul meu și m-a privit nespun de milos, apoi a spus: „Iosua, tu vei fi cu mine în Paradis.” Gândeți-vă, domnule, aceasta a spus-o ca să mă mângâie și să-mi facă moartea ușoară. Nu credeți că astfel se poate uita ușor disperarea, care totuși nu durează decât puțin timp?” – Nu este acesta har după har?

VI. Harul ocrotitor

„Simone, Simone, iată, Satan v-a cerut ca să vă ceară ca pe grâu.

Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu slăbească credința ta;

și tu, când te vei întoarce, să-i întărești pe frații tăi“

(Luca 22,31-32)

Fiecare copil mântuit al lui Dumnezeu este ținta atacurilor, a vicleniilor, a capcanelor dumnezeului veacului acestuia. Hotărârea acestui vrăjmaș puternic de a omorî viața divină nou-născută a acestui suflet nemuritor este la fel de fermă ca porunca lui faraon de a arunca în fluviul Nil pe fiii nou-născuți ai lui Israel (Exod 1,22). Abia a scăpat un om de puterea lumii și din lanțurile păcatului, că stăpânul acestei lumi își folosește puterea ca să-l ia înapoi, în robia din care s-a desprins (vezi Exod 14,5-9). Mii de mijloace, căi, puteri, hotărâri, persoane îi stau la dispoziție marelui înșelător. El îl cunoaște exact pe omul care atâta timp i-a fost un supus ascultător și el a studiat așa de temeinic inima omenească, încât știe să găsească pentru fiecare în parte intrările ca să se apropie de el cu: amenințare sau ademenire, cu teamă sau ispitire, cu nechibzuință sau grijă. Creștinul iertat, mântuit, este accesibil la ispită; în el locuiește o inimă rea, nesigură. Cuvântul lui Dumnezeu ne învață despre aceasta, că un om care a primit viața nouă, divină, poate să declare răstignită, moartă și îngropată cu Hristos (vezi Romani 6,6) firea înăscută, rea; și atâta timp cât vechea fire este ținută în mormânt prin autoritatea harului Duhului Sfânt, orice copil al lui Dumnezeu este ocrotit. Dar dacă această autoritate de har a Duhului Sfânt este întreruptă, desființată, atunci vrăjmașul are putere să învie natura veche și el o face cu intenția să smulgă din mâinile harului copilul neloial, care nu veghează, al lui Dumnezeu.

Cât de adânc ar cădea copilul lui Dumnezeu, cum s-ar scufunda în murdărie, disperare, necredință, dacă Domnul nu Și-ar pune în joc toată puterea pentru acesta! „Suntem păziți *prin puterea lui Dumnezeu*, prin credință, pentru mântuire”. Din partea noastră vine numai încrederea credinței, dar puterea, păzirea vin din partea lui Dumnezeu. Un copil al lui Dumnezeu ar trebui să se lase *zilnic*, din nou, în mâinile harului atotputernic, ca Dumnezeu să-l ocrotească și să-l ducă la țintă.

Noi ne facem o idee mult prea neînsemnată despre eforturile vrăjmașului. Dacă am făcut experiențe atât în viața personală, cât și prin declarațiile și mărturisirile multor suflete, atunci, având în vedere fiecare zi, învățăm să admirăm și să adorăm ocrotirea harului care ne poartă prin ea. – Dacă un fiu credincios este expus la școală influențelor zilnice ale profesorilor de religie ostili lui Hristos sau ispitelor colegilor de școală la murdăria imoralității – atunci satan este cel care își pune în mișcare uneltele. Dacă un creștin tânăr trebuie să asculte de jur-împrejurul său, în meserie sau în fabrică, batjocura și ostilitatea lumii împotriva Domnului și a Cuvântului Său, vrăjmașul vrea să-l aducă la descurajare și renegare. Dacă o creștină tânără, slujind într-o casă de necredincioși, înconjurată de primejdiile lumii, trebuie să asculte multe discuții pline de păcat și de batjocură, dacă de jur-împrejurul ei vede ispita sau dacă este asaltată cu ofertele de căsătorie ale bărbaților necredincioși – vrăjmașul a vizat acest copil al lui Dumnezeu ca să-i distrugă viața. Oriunde privim, nu vedem numai această luptă a întunericului împotriva luminii, nu, ci recunoaștem planul precis al vrăjmașului de a distruge

viața copiilor lui Dumnezeu, să-i aducă la cădere, să-i rupă de Domnul. Orice creștin experimentat știe: „De n-ar fi fost DOMNUL pentru noi, – să spună Israel – de n-ar fi fost DOMNUL pentru noi, când s-au ridicat oamenii împotriva noastră, atunci ne-ar fi înghițit de vii, când li s-a aprins mânia împotriva noastră, atunci apele ne-ar fi acoperit, un râu ar fi trecut peste sufletul nostru; atunci apele umflate ar fi trecut peste sufletul nostru. Bindecuvântat să fie DOMNUL, care nu ne-a dat pradă dinților lor! Sufletul nostru a scăpat ca o pasăre din lațul păsărilor: lațul s-a rupt și noi am scăpat. Ajutorul nostru este în Numele DOMNULUI, care a făcut cerurile și pământul” (Psalmul 124).

Pentru o reprezentare a acestui adevăr important și pentru înțelegerea faptului că nu este vorba despre închipuiri, ci despre realități, publicăm următoarea scrisoare a unui caporal credincios.⁴

Berlin, 4 decembrie, 1911

Scumpă mamă de soldat,

Astăzi vin cu răspunsul la prețuita dumneavoastră scrisoare din 22 octombrie. Cu siguranță că l-ați așteptat deja destul de mult timp și vă rog cât mai amabil să scuzați întârzierea care a rezultat în parte prin multă muncă, așa cum ar fi încorporare de recruți și așa mai departe.

Deci, în primul rând, mulțumirea mea cordială pentru amabilul dumneavoastră interes. Scumpele dumneavoastră rânduri au avut ca rezultat un bine deosebit. Mai întâi, întrebarea dumneavoastră din ea, adresată mie, m-a determinat între timp să-mi dau osteneala să ies din sentimentul general de neputință și să-mi formeze din nou noțiuni deslușite și clare, deci, dacă pot să mă exprim așa, să întreprind o analiză a vieții mele spirituale și am găsit că o asemenea acțiune este binecuvântată.

În această privință mi-a devenit limpede că în cazarmă este o cerință absolută să fii un creștin întreg, căci fără aceasta nu este posibil să stai sigur și consolidat în izbirea îngrozitoare. Aici este în primul rând necesar să se ia o poziție precisă față de tradițiile de băut care domnesc în mod general. Aceasta n-am făcut-o până acum, ci am fost mai mult dintre aceia care cred că băutul unui pahar cu bere sau fumatul unui trabuc nu dăunează. – Probabil că individual și fizic nu-mi dăunează, dar foarte precis dăunează influenței Duhului Sfânt asupra inimii mele; și mai sigur dăunează influenței mele ca soldat creștin asupra camarazilor mei necredincioși; căci lumea privește la noi și este atentă la comportamentul nostru mai mult decât noi înșine. Dar pentru că nu vreau cu nici un preț să arăt lumii pierdute o imagine de speriat despre creștinism, m-am hotărât să mă angajez în scris că nici nu voi fuma, nici nu voi bea băuturi alcoolice. Am avut deja odată de dat o luptă serioasă din cauza acestei juruințe, dar Domnul mi-a dat putere și biruință. Povestea vreau să vi-o istorisesc amănunțit mai jos.

În al doilea rând, mi-a devenit limpede că noi, sau mai bine spus „eu”, trebuie să fim curați în privința morală, nu numai în fapt, ci și în gânduri. Dar cine umblă cu murdărie, se murdărește. Dar nu pot să-mi închipui nici un loc unde este adunată mai multă murdărie morală într-un loc mic, decât într-o cazarmă. Din nefericire este adevărat că ultimul cuvânt care se aude seara și primul care se aude dimineața este unul imoral. Din nefericire este foarte adevărat că și cel mai curat om moral trebuie să se împietrească într-o asemenea atmosferă, dacă ea este de durată. Atunci se iscă în sufletele fraților noștri soldați o luptă îngrozitoare din care ies fie ca eroi, fie ca răniți. Uneori nu bănuim deloc ce luptă îngrozitoare au de dat tinerii noștri frați soldați și este chiar adevărat, scumpă mamă de soldat; și într-adevăr, nu sunt cei mai răi ucenici ai lui Isus cei la care lupta viește cel mai tare, până la disperare. Eu cred că Domnul mi-a dat un ochi destul de deschis pentru relațiile din jurul meu și am observat că experiențele spirituale de mai sus nu sunt numai ale mele, ci ale multor alți frați. Eu însumi

⁴ Copiată din „Wahrheitszeugen”. Autenticitatea exactă a scrisorii este garantată.

m-am apărât luni întregi ca un disperat, de necurăția care m-a asaltat și din nefericire nu pot să spun că am ieșit întotdeauna ca un biruitor din această luptă. Dar în afară de aceasta priveam deja simpla plăcere pentru o remarcă murdară sau aprobarea zâmbitoare la o glumă echivocă drept păcat, căci păcat este tot ceea ce împiedică locuirea completă a Duhului Sfânt în sufletele noastre, iar Duhul Sfânt nu poate lua complet în stăpânire un suflet murdărit chiar și numai în colțul cel mai îndepărtat.

Vă rog, nu mi-o luați în nume de rău dacă spun o vorbă deschisă, dar față de nivelul scăzut al lumii noastre de bărbați tineri, noi, credincioșii creștini tineri, dar în mod deosebit frații noștri din cazărmi, pentru că ei au acolo o influență uriașă, trebuie să luăm o poziție principială hotărâtă, o atitudine care respinge hotărât ceea ce este necurat în orice formă: privitul, cititul, fantezia, ascultatul și fapta; dar – ce greu este lucrul acesta!

Nu pot să vă spun cât de mult tânjesc după o asemenea curăție morală absolută și cum cea mai ușoară abatere față de aceasta mă face să regret foarte dureros. Știu exact și faptul că numai Isus ne poate da o asemenea curăție și că El vrea s-o facă; dar nu pot să susțin că o posed. Năzuiesc după ea, dar ținta nu mi-am atins-o nici pe departe, iar astăzi mi se pare departe, de neatins. Cred că mă înțelegeți corect, căci în tinerețea dumneavoastră vă va fi căzut uneori pe conștiință importanța uriașă a acestei realități. La ce ne folosesc cărțile frumoase ca cea a doamnei Adolf Hoffmann, „Pentru fericirea fiului meu” și a lui Wegener, „Noi, bărbații tineri”, dacă floarea tineretului nostru este alimentată în armată de pofta carnală! Unde există o salvare de acest curent aducător de distrugere, unde se găsește o biruință deplină asupra oricărei forme de necurăție? În unele ore liniștite din noapte mi-am frământat și eu mâinile plin de disperare, pentru că am vrut să rămân curat. De ce nu mi-a reușit biruința, când Isus totuși promite putere deplină, iar eu am fericitul privilegiu să fi crescut într-o casă creștină?

Dacă astăzi meditez la aceasta, găsesc că la mine a fost făcută o greșală cu totul remarcabilă. Până la terminarea școlii aproape că n-am avut nici o bănuială despre primejdiile imoralității care îl pândesc pretutindeni pe un om tânăr. În ceea ce privește înarmarea spirituală, am plecat echipat în modul cel mai bun în lupta vieții, dar mi-a lipsit total clarificarea pe care orice tată ar trebui să i-o dea cu el la drum fiului său și orice mamă fiicei sale; astfel am avut parte de această „clarificare” din surse necurate, spre paguba mea nu tocmai mică. Am privit această circumstanță ca pe una dintre cele mai mari nenorociri ale vieții mele și a durat ani până am răzbătut într-o măsură oarecare, trudindu-mă prin acest labirint, însă fără să pot susține astăzi că sunt întotdeauna complet liber de reprezentările necurate ale fanteziei. Sper și cred că Domnul îmi va mai da odată biruință deplină asupra acestei slăbăciuni. Cât de mult doresc aceasta!

Al treilea punct este veridicitatea completă nu numai în vorbire, ci și în fapt. Înainte de toate am recunoscut ca important: să fii sincer față de tine însuși, adică să nu vrei să pari mai bun decât ești.

În definitiv, eu nici nu pot să descriu bine ce-mi imaginez că este un creștin ideal și cu atât mai puțin am atins acest ideal; dar doresc așa de mult să-l ating și sunt așa de des descurajat de multele eșecuri și insuccese, încât aș vrea să renunț plin de disperare la luptă – dar numai credincioșiei până la capăt îi face cununa semne. Ca un impediment esențial, în traiectul poruncit nouă, am simțit omiterea citirii zilnice a Bibliei și a rugăciunii. Cât de des iubim mai mult patul decât relația cu Dumnezeu! Cât de mult am a mă învinui și în acest punct!

Acum pe scurt și evenimentul amintit la început:

Într-o dimineață, când munceam la biroul meu, doi sergenți care au fost detașați în posturi de conțopiști la trezorerie, s-au folosit de lipsa plutonierului meu, ca să vină în biroul meu. Unul avea o sticlă de coniac la el și beau împreună din ea. Apoi mi-au oferit să beau. Am refuzat, mulțumind. Rezistența mea i-a întârâtat și după ce au încercat zadarnic să mă convingă cu vorbe prietenoase să beau, au încercat cu amenințări. Când nici aceasta n-a ajutat, unul m-a înșfăcat din spate, iar celălalt a încercat să-mi bage sticla în gură și să mă oblighe să

beau. Firește că m-am apărat după puteri și ei n-au reușit să-mi toarne nici o picătură. Când au înțeles apoi că nu sunt de biruit cu forța brutală, unul a spus: „Vă dau ordin direct de serviciu să beți!” I-am răspuns așa de liniștit cât mi-a fost posibil potrivit împrejurărilor: „Domnule sergent, chiar dacă ajung în detenție la fortăreață, eu nu beau.”

Satan trebuie să-și fi propus să mă aducă la cădere. Dar această bucurie n-o s-o aibă el, căci în Isus rămânem biruitori. Acum situația pentru mine era foarte îngrijorătoare, căci lucrul de care mă făcusem vinovat a fost refuzul de ascultare față de trupa adunată (doar erau doi sergenți); dar așa de rea nu era totuși situația, căci după-amiază a venit la mine unul dintre sergenți, și anume, acela care îmi dăduse ordinul de serviciu, și m-a întrebat prietenos dacă nu vreau să-i fac o favoare. Firește că am făcut-o cu plăcere.

Vedeți cât de greu este totuși câteodată să fii soldat și cât de mult este la locul ei mijlocirea, în special pentru frații noștri soldați.

Cu cele mai cordiale salutări de recunoștință rămân micul dumneavoastră

Hermann.

Orice creștin, care a parcurs un drum mai lung sub har, știe din experiență: dacă Domnul nu m-ar fi ținut tare și nu m-ar fi păzit, I-aș fi întors spatele, aș fi fost înfășurat de lume și de pofta păcatului. Numai credințioșia Sa, numai atotputernicia harului Său m-au ținut. El Își împlinește cuvântul: „Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc și ele vin după Mine. Eu le dau viața veșnică; nicidecum nu vor pieri și nimeni nu le va smulge din mâna Mea. Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decât toți; și nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu. Eu și Tatăl una suntem” (Ioan 10.27-30).

Nu putem să încheiem acest subiect fără să aruncăm o privire asupra unui domeniu întunecat și tainic, care se caracterizează prin întrebarea: De ce permite Dumnezeu atotputernic și credincios ca satan să aibă voie să-și exercite așa de des puterea sa distrugătoare, înfășurătoare și ispititoare asupra copiilor adevărați ai lui Dumnezeu?

Găsim lumină pentru această întrebare în vorba Domnului: „Simone, Simone, iată, Satan v-a cerut ca să vă ceară ca pe grâu. Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu slăbească credința ta; și tu, când te vei întoarce, să-i întărești pe frații tăi“.

Harul, puterea și mijlocirea Domnului l-au păzit pe Petru, ca el, după îngrozitoarea sa tăgăduire, să nu se prăbușească în disperare și suicid, ca Iuda. Dar satana a ajuns totuși așa de departe, încât Petru s-a blestemat sub jurământ că nu-L cunoaște pe Domnul (Marcu 14,71 – Matei 26,74). Domnul a îngăduit ca iubitul Său ucenic să se scufunde în acest adânc întunecos, pentru că Petru, în încrederea de sine, voia să garanteze cu propria lui putere pentru credințioșia sa (vezi Luca 22,33).

Printre feluritele motive prin care se produc adânci căderi în păcat la adevărații copii ai lui Dumnezeu este în primul rând lipsa de veghere. Ei nu se opun primelor gânduri ispititoare, provocatoare la păcat. În afară de acesta probabil nu este nici un motiv așa de frecvent ca încrederea de sine, mândria și voința proprie. Atâta timp cât un copil al lui Dumnezeu n-a învățat să lase să i se sfărâme încrederea de sine și voința proprie în toate domeniile vieții, vrăjmașul va exercita putere asupra lui. Domnul îngăduie aceasta, ca oița Lui scump răscumpărată să fie tămăduită în umilințe adânci și în experiențe dureroase. Cu toate că Domnul îi păzește pe ai Săi prin puterea harului, El îi lasă totuși să sece pe drumul lor ce au semănat. Acest seceriș este la copiii neloiali, nevigilenți și mândri ai lui Dumnezeu un seceriș serios și trist. Oricât de dureros poate fi, Cuvântul lui Dumnezeu ne spune în unele locuri, de exemplu: „Să-l dați pe unul ca acesta lui Satan, spre nimicirea cărnii, pentru ca duhul să fie mântuit în ziua Domnului Isus” (1 Corinteni 5,5). Și iarăși: „Astfel, frații mei, când vă adunați ca să mâncați, așteptați-vă unii pe alții” (1 Corinteni 11,32).

Firește, căderea adâncă a lui Petru are și importanța că el a trebuit să fie instruit despre slăbiciunea și neloialitatea sa, pentru a fi cândva capabil să practice cu o inimă răbdătoare și miloasă slujba de păstor, pe care Domnul i-a destinat-o (vezi Ioan 21,15-17). De aceste

instruiri adânci nu are nevoie numai Petru, ci și mulți alți copii ai lui Dumnezeu, ca să rămână păziți de condamnarea neîndurătoare a altora. Câte un credincios are o cădere adâncă pe care o îngăduie Domnul, ca să-i aducă aminte de condamnări dure pe care el le-a rostit despre alții. În mândria sa oarbă a crezut că el n-ar fi capabil să cadă într-un asemenea păcat. Acum trebuie să recunoască rușinat cine a fost.

Nu este nici o îndoială că prin lipsa de veghere și lipsa de rugăciune la mulți copii ai lui Dumnezeu, vrăjmașul reușește să le lipsească viața de rodul veșniciei și să le facă mărturia fără putere. Dar la fel de puțin există vreo îndoială că noi Îl vom recunoaște pe Domnul ca pe Cel despre care Scriptura spune: „Fiindcă iubea pe ai Săi care erau în lume, i-a iubit până la capăt” (Ioan 13,1).

În marea luptă dintre Isus și satan există unele taine și evenimente în care trebuie să ne ținem gura pentru că nu le înțelegem. În veșnicie vom afla că Dumnezeu a fost desăvârșit în tot felul Său de a proceda, în conducere și în guvernare, ca și în îngăduire. „El este Stânca, lucrarea Lui este perfectă, căci toate căile Lui sunt drepte. El este un Dumnezeu al credincioșiei și fără nedreptate, El este drept și integru!” (Deuteronom 32,4). Pentru credincioși este suficient să știe ce ne făgăduiește Cel veșnic credincios în Cuvântul Său: „Sunt încredințat că Acela care a început în voi o bună lucrare, o va duce la capăt până în ziua lui Isus Hristos” (Filipeni 1,6). Fiecare credincios care se ascunde în harul ocrotitor al Domnului, conștient de slăbiciunea sa, va fi păzit sigur. Domnul este Marele Preot însemnat, care are milă de slăbiciunile noastre (Evrei 4.15) și El este Cel veșnic credincios care a dat promisiunea. El va proceda cu ai Săi întotdeauna așa cum a făcut cu Petru pe valul agitat. Petru putea să se scufunde; cu siguranță că dorința vrăjmașului a fost ca el să se scufunde; lacul era suficient de adânc și valurile erau puternice, dar Domnul a întins mâna atotputernică spre cel care se scufunda și el a fost ocrotit.

Să mai adăugăm un lucru: vedem câteodată cu rușine și adâncă durere, că cei credincioși, care înainte de convertirea lor au fost legați în păcate murdare, cad mai târziu în aceleași necurății și rămân legați în ele mult timp. Motivul pentru care vrăjmașul îi poate lega din nou în lanțuri pe cei eliberați de către Isus, stă în multe cazuri în lipsa de sinceritate, care îl împiedică pe credinciosul poticnit să recunoască cinstit și în fața oamenilor toată nenorocirea vinei sale. Nenorocirea, devastarea, chinurile sufletești care iau naștere aici și care sunt purtate uneori ani în șir, sunt de nedescris. Uneori pare că vrăjmașul a triumfat. Dar nu este așa, ci la un copil adevărat al lui Dumnezeu triumfă harul.

Iată un astfel de exemplu frumos al acestui adevăr mângâietor. Un martor al lui Isus relatează:

În seara uneia dintre primele zile ale anului 1897 m-a rugat o soră a casei diaconeselor din B., să vin la unul dintre bolnavii lor, care cere un predicator care „crede în Isus Hristos”. L-am vizitat pe bolnav. Era o făptură devorată de tuberculoză pulmonară, cu moartea pe față și în ochi cu un foc mistuitor. Trăsăturile feței lui erau semnificative: o frunte înaltă, un nas cu o formă nobilă și o gură căreia hotărârea și amărăciunea i-au dat acea întipărire care se găsește atât de des pe fețele oamenilor moderni. A fost ofițer. Imediat mi-a adresat întrebarea: „Credeți în Isus ca fiind Fiul lui Dumnezeu, devenit om?” Întrebarea formulată limpede m-a surprins și m-a bucurat în același timp; am răspuns la ea cu o mărturisire bucurătoare pentru Mântuitorul, a cărui putere a harului am putut s-o trăiesc eu însumi în suferințe grele. „Și credeți că Isus a murit pentru păcatul lumii?” a întrebat bolnavul mai departe. „Sigur”, a fost răspunsul meu, „El este Mielul care a purtat păcatul lumii.” „Aceasta am auzit-o și eu odată”, a spus acum bolnavul, „a fost în timpul cursurilor mele de la școala de cadeți din O.; acolo activa un scump preot credincios, care, ori de câte ori ajungea să vorbească despre crucea lui Hristos, era apucat de fiecare dată de o emoție profundă, ah, a fost o perioadă fericită! M-am predat copilărește credinței în Cel răstignit și eram fericit și iertat. Pe atunci m-a umplut o pace cum n-am mai simțit de atunci niciodată, niciodată! Dar au venit alte vremuri. Mi-am luat în mod strălucit examenul de ofițer și-n beția distracțiilor am pierdut pacea aceluia timp

binecuvântat; da, am ajuns așa de departe, încât am batjocorit predica despre cruce printre tovarășii cu aceleași concepții. Am fost un spirit liber. – Atunci m-a apucat, acum zece ani, primul catar pulmonar. De atunci duc o viață destul de liniștită. Acum încetează să mai pâlpâie. În curând voi muri. Dar simt că nu pot să mor așa cum sunt. Mai există iertare pentru mine?”

Ochii lui s-au ațintit asupra mea, arzând. Emoționat de mărturisirea sa, am răspuns cu cuvântul profetului: „De vor fi păcatele voastre cum e cârmăzul, se vor face albe ca zăpada.” „Cuvântul acesta mai este valabil și pentru mine? Credeți aceasta sigur?” a întrebat bolnavul cu o privire pătrunzătoare. „Da, așa de sigur cum am aflat-o eu însumi pentru mine”, am răspuns eu. „Vă rog, rugați-vă pentru mine!” m-a rugat bolnavul apoi. Ne-am apropiat împreună de tronul harului Domnului. Eu m-am rugat primul și am stăruit la Domnul pentru harul restabilirii lăuntrice a bolnavului. Apoi s-a rugat și bolnavul. Era ca și când ar fi vrut să-L tragă jos pe pământ pe Mântuitorul înălțat. Deodată s-a oprit și a exclamat bucuros: „Da, pot s-o cred! Da, Isus a murit pentru mine! Îmi este neîndoielnic sigur că El este și Mântuitorul meu. Mulțumesc, Doamne Isuse! Mulțumesc!” Fața sa strălucea, brațele erau ridicate spre cer.

Peste buzele bărbatului, care acum se odihnea în Isus, se revărsa o rugăciune de laudă și de mulțumire, legată cu o mărturisire reînnoită de păcate, cum n-am mai auzit niciodată. În ziua următoare l-am găsit pe scumpul bolnav în totală fericire a filiațiunii lui Dumnezeu. În ziua a treia am primit de la soră știrea: „A adormit în Domnul, fericit și iertat. Moartea sa a fost o bucurie trecere dincolo, în slavă.”

Sora mi-a povestit cum tot ce învățase bolnavul în tinerețe din Sfânta Scriptură, devenise din nou viu. El a putut să recite pe dinafară pasaje întregi din Sfânta Scriptură; mai ales la pilda fiului pierdut zăbovea adesea ore întregi. „Atunci și-a venit în fire”, a reluat el uneori, vorbind încet, ca dormind, ca și când ar fi vrut să se bucure de întoarcerea sa.

Când s-a apropiat sfârșitul și el respira greu, sora a spus: „Mulțumim lui Dumnezeu care ne-a dat biruința prin Domnul nostru Isus Hristos!” Bolnavul a reluat fraza cu un zâmbet liniștit, fericit. Ultimele sale cuvinte, pe care le-a rostit cu capul ridicat, au fost: „Îți mulțumesc, Îți mulțumesc, Doamne Isuse! Amin! Amin!” –

Ce lucruri mari a făcut harul ocrotitor pentru acest ucenic înțeleștat de păcat, de lume, de necredință, ca să-l ducă la ținta slavei!

VII. Harul restaurator

*„...I-am văzut căile și-l voi vindeca. Și îl voi călăuzi și-i voi da din nou mângâieri, lui și alor lui care jelesc. Eu creez rodul buzelor. Pace, pace celui de departe și celui de aproape“, zice DOMNUL, „și-l voi vindeca””
(Isaia 57,18-19)*

Cu siguranță că harul restaurator constituie o parte esențială a harului ocrotitor, cu toate acestea, primul are nevoie de o dezbatere deosebită, pentru că printre copiii lui Dumnezeu lipsește de multe ori învățătura limpede despre acest subiect. Intenția harului lui Dumnezeu pentru ai Săi este să-i ferească de poticnire și de cădere. De aceea este scris: „Dumnezeul păcii să vă sfințească El Însuși pe deplin; și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru să fie păzite întregi, fără vină, la venirea Domnului nostru Isus Hristos. Cel care v-a chemat este credincios și va face lucrul acesta” (1 Tesaloniceni 5,23-24). Și iarăși: „De aceea, cu atât mai mult, fraților, străduiți-vă să întăriți chemarea voastră și alegerea voastră, pentru că, făcând aceasta, nu veți cădea niciodată” (2 Petru 1,10). Și din nou: „Iar Aceluia care poate să vă păzească de orice cădere și să vă așeze fără vină și plini de bucurie înaintea slavei Sale, singurului Dumnezeu, Mântuitorul nostru, prin Isus Hristos, Domnul nostru, să fie slavă, măreție, putere și stăpânire, mai înainte de toți vecii și acum și în veci! Amin.” (Iuda 24-25).

Totuși, în ciuda acestor oferte nelimitate ale lui Dumnezeu, spre rușinea noastră este sigur faptul: „că toți greșim deseori” (Iacov 3,2). Câte greșeli și poticniri, câtă neloialitate în lumea

gândurilor – a cuvintelor – a căilor și faptelor! Câtă necinste în domeniul gospodăririi puterii, a timpului și a banilor! Câtă dragoste omisă, câtă rugăciune și mijlocire neglijate! Câtă ignorare și uitare a Cuvântului lui Dumnezeu, câtă laudă și mulțumire omise față de Tatăl ceresc și de Domnul Isus! Câte întinări prin avariție, amărăciune, pică, neîmpăcare și necurăție! Toate acestea se întâmplă mai mult sau mai puțin des, mai mult sau mai puțin grav sau adânc, la copiii adevărați ai lui Dumnezeu. Cât motiv avem să ne smerim adânc pentru propria infidelitate și pentru păcatele poporului lui Dumnezeu! La fiecare poticnire în parte, de orice fel ar fi ea, credinciosul are nevoie de harul restaurator dacă nu vrea să cadă mai adânc sau să se îndepărteze mai mult de calea credincioșiei, a binecuvântării și a păcii. Scriptura ne spune multe despre harul restaurator. Ea ne povestește despre restabilirea lui David din căderea adâncă și despre restabilirea lui Petru. Psalmii: 30, 32, 51 și primul capitol din epistola 1 Ioan tratează despre harul restaurator, la fel Iacov 4 și multe alte locuri din Scriptură. Toate aceste pasaje sunt de acord că Dumnezeu vrea să-l vindece pe credinciosul poticnit sau căzut, dar că El îl poate vindeca numai dacă se supune cu o mărturisire sinceră și smerită.

Copilul șovăielnic al lui Dumnezeu stă între două forțe. Pe de o parte stă harul care îl cheamă la Dumnezeu oricărui har, care spune: „Eu sunt DOMNUL care te vindecă” (Exod 15,26). Din partea cealaltă răsună glasul înșelător în inimă: Acum ești prea rău; în starea aceasta nu poți să reglementezi problema cu Domnul; așteaptă cu ea până deseară sau până mâine! Satan intenționează să câștige timp ca să mărească prăpastia care îl desparte pe copilul lui Dumnezeu, împovărat de vreo vină, de pacea și bucuria, de uzufructul harului, de privirea în dragostea Domnului său. Această vină a fost poate una mică, măsurată după măsura omenească, poate un gând de amărăciune sau nemulțumire, sau un cuvânt neprietenos, sau o risipă de timp a unor minute prețioase – totuși, fiecare infidelitate, fiecare neascultare, fiecare lipsă de veghere constituie o întrerupere a părtășiei cu Domnul și cere restabilire. „Dacă zicem că avem părtășie cu El, și umblăm în întuneric, mințim și nu practicăm adevărul. Dacă umblăm în lumină, după cum El Însuși este în lumină, avem părtășie unii cu alții; și sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat” (1 Ioan 1,6-7).

Aici există deci un adevăr important de înțeles, pe care satan vrea să li-l întunece într-una copiilor lui Dumnezeu. El trezește în copilul șovăielnic al lui Dumnezeu gândul: Ai păcătuț; deci nu mai ești sub har! – Aceasta este o minciună. Copilul șovăielnic al lui Dumnezeu este și rămâne sub har. Cuvântul lui Dumnezeu spune explicit: „Dar dacă cineva a păcătuț, avem la Tatăl un Apărător (Mijlocitor): pe Isus Hristos cel drept. El este ispășirea pentru păcatele noastre” (1 Ioan 2,1-2). Deci nu harul este întrerupt, ci pacea inimii, uzufructul harului, mărturia Duhului Sfânt că suntem plăcuți lui Dumnezeu. Această stare vrea s-o folosească vrăjmașul; este o stare de slăbiciune în care credinciosul nu poartă platoșa dreptății. Satan încearcă atunci să-i smulgă și coiful mântuirii, scutul credinței, sabia Duhului. El vrea să-l facă complet inapt de luptă, să-l arunce la pământ și să-l rănească mortal. Primejdia este deci mare.

Deci, Cuvântul lui Dumnezeu oferă o cale așa de simplă și de limpede ca să evităm această primejdie și să dregem paguba, încât orice copil poate s-o înțeleagă și să meargă pe ea. Ea sună așa: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate (1 Ioan 1,9). În Fața acestei căi limpezi și precise, marele mincinos îi spune copilului șovăielnic al lui Dumnezeu: Lucrul acesta nu este adevărat. Întâi trebuie să meditezi adânc la el, trebuie să ajungi să fii mai conștient de vina ta, trebuie să ai mai multă liniște, aici nu este acum locul potrivit, și așa mai departe. Satan încearcă toate obiectiile posibile ca să-l rețină pe credincios de la simpla pășire pe calea dată de Dumnezeu pentru restabilire. În același timp el folosește orice oră de amânare, pentru a provoca infidelități și întinări noi – cât de des îi reușește! Dacă este vorba despre indispoziție sau vorbe dure, el îndreaptă inima spre cauză, trezește noi gânduri amare față de persoanele implicate. Rezultatul nu este despărțirea de păcat, ci o înfășurare și mai adâncă. Dacă este

vorba despre o privire sau plâsmuire de fantezie a imoralității, atunci cel poticnit dorește să-și așeze limpede în fața conștiinței urâtenia întinării petrecute; el își privește păcatul și iată: în loc să-și urască mai mult păcatul, cum și-a dorit, păcatul îi înfășoară deodată gândurile cu poftă ademenitoare, vina devine mai mare, căderea mai adâncă, drumul devine croit pentru a lega voința sub pofta ademenitoare, ca gândurile, sub înșelăciunea vrăjmașului, să poată deveni fapte. De câte ori n-au ajuns ele până la căderi în păcat, adânci, dureroase, aparent de netălmăduit!

Dar oricare ar fi domeniul în care un copil al lui Dumnezeu ajunge să se poticnească sau să cadă: calomnie, încălcarea îndatoririlor, mânia sau furia, infidelitatea, necinstea sau orice altceva – *nu există nici o altă cale de restaurare* decât cea din 1 Ioan 1,9. Dumnezeu nu poate să-Și vindece și nu-Și va tămădui copilul șovăielnic pe nici o altă cale. Mântuitorul Isus, marele Doctor, îl vindecă pe copilul rănit de păcat al lui Dumnezeu numai în lumina adevărului, unde sunt excluse orice falsă aparență, orice fel de înfrumusețare sau ipocrizie. Cel poticnit are nevoie înainte de toate de o inimă smerită. „Pentru că așa zice Cel măreț și Cel înălțat, Cel care locuiește în eternitate și al cărui Nume este Sfânt: „Eu locuiesc în loc înalt și sfânt și cu cel cu duhul zdrobit și smerit, ca să învierez duhul celor smeriți și să învierez inima celor zdrobiți. Pentru că nu voi certa pentru totdeauna, nici nu Mă voi mânia mereu, pentru că ar leșina înaintea Mea duhul și sufletele pe care le-am făcut. Pentru nelegiuirea lăcomiei lui M-am mâniat și l-am lovit; M-am ascuns și M-am mâniat, și el a continuat să se îndepărteze pe calea inimii lui. I-am văzut căile și-l voi vindeca. Și îl voi călăuzi și-i voi da din nou mângâieri, lui și alor lui care jelesc. Eu creez rodul buzelor. Pace, pace celui de departe și celui de aproape“, zice DOMNUL, „și-l voi vindeca”” (Isaia 57,15-19).

La pretenția mărturisirii, înțelepciunea lui Dumnezeu a lăsat deschisă întrebarea: cui are de mărturisit vina credinciosul poticnit? Scrie numai: „Dacă ne mărturisim păcatele”. Firește că orice vină trebuie mărturisită întâi Domnului, în fața ochilor Căruia totul este gol și descoperit (Evrei 4,13). Dar adevărul cere ca, dacă am păcătuit față de oameni, să ne și plecăm în fața acestor oameni cu mărturisire și scuze. Dacă am făcut rău altor oameni prin mânie, dacă pe alții i-am calomniat, i-am mințit, i-am păgubit, dacă am înșelat sau am delapidat – putem atunci să ne ascundem păcatele față de oameni și să vrem să ne îndreptăm: I-am mărturisit deja Domnului!? *Acesta este neadevăr.* David a spus: „Ți-am făcut cunoscut păcatul meu și nu mi-am ascuns fărădelegea. Am zis: „Îmi voi mărturisi Domnului fărădelegile.” Și Tu ai iertat vina păcatului meu” (Psalmul 32,5). Dar când David a scris aceasta, păcatul său îngrozitor comis față de Urie și Bat-Șeba era cunoscut de tot poporul prin prorocul Natan și prin călăuzirile lui Dumnezeu. Pentru un credincios există *întotdeauna* necesitatea mărturisirii neînfrumusețate în fața oamenilor, dacă a făcut lucruri care sunt rele și înaintea oamenilor, care au pătat mărturia credinței în fața lumii și de care nimeni nu l-ar fi crezut capabil pentru că era creștin. De aici fac parte toate *păcatele cu fapta* ale imoralității, ale minciunii, ale înșelăciunii și ale tăgăduirii credinței.

Dacă am păcătuit față de anumiți oameni (prin minciună, bârfă și așa mai departe), firește că este nevoie de mărturisire prin cuvânt sau prin scrisoare către aceste persoane. Dar dacă este vorba despre lucruri prin care a fost murdărită onoarea credinței în fața lumii prin greșeli serioase, atunci omul poticnit ar face bine să-i mărturisească întâi unui creștin experimentat (femeile și fetele - unei creștine experimentate), ca să reglementeze problema cu adevărat înaintea lui Dumnezeu.

Cine nu vrea să meargă pe această cale simplă de restaurare cerută de Dumnezeu, nu va fi eliberat de povara acuzațiilor conștiinței sale; vrăjmașul va continua, potrivit regulii, să-l neliniștească și să-l înfășoare în păcate noi. El va afla adevărul întreg și seriozitatea sfântă a cuvântului: „Dar cei răi sunt ca marea tulburată, care nu se poate liniști, și valurile ei aruncă afară noroi și mâl. «Pentru cei răi nu este pace», zice Dumnezeuul meu” (Isaia 57,20-21).

Tocmai pentru că este vorba despre un credincios iertat, acum căzut adânc și pătat, el va avea parte de disciplinarea din partea lui Dumnezeu în viața sa interioară și exterioară. Dacă el nu se pleacă sub Cuvântul lui Dumnezeu și nu vine în lumina adevărului, Tatăl său ceresc îl va frânge cu pedepse serioase. Atunci poate să existe boală, experiențe dureroase în familie, sărăcire, nereușite – Dumnezeu este un Tată perfect, care o ia în serios cu calea alor Săi. Dar nu numai păcatele individuale și poticnirile morale ale credincioșilor cer restabilirea, ci și toate căile încăpățănării și ale neascultării, prin care copiii lui Dumnezeu își primejduiesc sau își strică așa de des toată viața pământească. Este demn de adorare felul cum harul lui Dumnezeu procedează și aici, cu seriozitate sfântă, într-adevăr, dar cu credincioșie desăvârșită.

Cu cât este mai profundă cunoașterea harului de care a avut parte un om, cu atât mai serios și mai dificil devine în mod obișnuit drumul său, dacă totuși l-a întors spatele Domnului pe care l-a recunoscut. Cuvântul lui Dumnezeu îndeamnă: „Nu fiți ca un cal sau ca un catâr!” – Aceștia, dacă sunt îndărătnici, trebuie duși cu frâu, zăbală și lovituri de bici acolo unde vrea stăpânul să-i ducă. Dar Dumnezeu vrea ca ai Săi să se lase conduși de mâna dragostei, ca niște copii.

Toate căile pe care apucă un credincios încăpățânat, conștient de neascultarea față de Dumnezeu, aduc roade amare, ani de strâmtorare în loc de ani de binecuvântare.

Câte femei credincioase, care au devenit proprietatea lui Isus în anii tinereții, nu și-au stricat viața prin căsătoria cu un bărbat necredincios; la fel și invers: bărbați credincioși care s-au căsătorit cu femei necredincioase! Orice avertizare și prevenire a creștinilor sinceri au fost zadarnice; zadarnic le-a fost Cuvântul lui Dumnezeu, pus în față: – „Ce părtașie are lumina cu întunericul? Ce înțelegere poate să fie între Hristos și Belial? Sau ce parte are cel credincios cu cel necredincios?” (2 Corinteni 6,14-15.) Mulți copii ai lui Dumnezeu trebuie să mărturisească după aceea, dacă privesc în urmă la o viață distrusă, că dragostea lui Dumnezeu a vrut să-i păzească de multă suferință.

R. B. a venit la credința vie în zilele tinereții sale, în localitatea sa de naștere, în W., și a devenit fericit. Dar prin lipsa de veghere și necredință a căzut înapoi după o vreme, în vechile păcate în care fusese legat pe vremuri. Deși Cuvântul lui Dumnezeu vorbește atât de prietenos și de plin de har: „Israele, întoarce-te la Domnul Dumnezeul tău! Pentru că ai căzut prin nelegiuirea ta. ... Voi vindeca necredința lor, îi voi iubi nestingherit; pentru că mânia Mea s-a întors de la el” (Osea 4,1 și 4), el n-a crezut glasul Domnului său plin de dragoste, ci glasul lui satan care i-a

șoptit: Acum nu mai ești un copil al lui Dumnezeu, nu poți să fii restabilit. Ce-i drept, Duhul Sfânt l-a îndemnat de multe ori, din nou și din nou, să vorbească cu frați experimentați, credincioși, să-și verse inima, să-și mărturisească nenorocirea. Însă R. B. s-a opus tuturor îndemnelor Duhului Sfânt. În această stare sufletească nenorocită a devenit soldat. În timp ce slujea în al treilea an la Metz, Dumnezeu a făcut ca el să ajungă iarăși în contact cu credincioși sinceri și a înțeles din nou îndemnul să-și dezvăluie starea – s-a opus și acum, El și-a continuat drumul. Puțin după aceea, într-o cârciumă, s-a lăsat convins să dezerteze în legiunea străină franceză. El s-a gândit: Dacă sunt atât de departe de toți credincioșii, conștiința mea va ajunge la odihnă. Dar ce a spus Dumnezeu? „Unde mă voi duce departe de Duhul Tău? ... dacă voi lua aripile zorilor și mă voi duce să locuiesc la marginea mării, și acolo mâna Ta mă va conduce și dreapta Ta mă va ține” (Psalmul 139,7-10). R. B. a devenit tot mai nefericit. Viața și constrângerea dură din legiunea străină i se păreau insuportabile; voia să dezerteze și de acolo. Dar intenția sa a fost descoperită și a ajuns un an în închisoare. Mai târziu, sârmanul bărbat fără pace a ajuns cu trupa sa la Saïda (provincia Oran). Acolo, în mijlocul Algeriei, a auzit din nou Cuvântul harului. Acum, în sfârșit, brăzdarele necazului au pregătit ogorul împietrit al inimii. El *i-a mărturisit* mesagerului lui Dumnezeu toată calea apostaziei sale și Domnul i-a iertat tot păcatul. A devenit cu adevărat fericit și s-a întors acasă ca un copil fericit al lui Dumnezeu. S-a prezentat apoi la autoritățile militare ca să primească

și să ispășească pedeapsa dreaptă pentru dezertare. Apoi s-a întors acasă ca un om nou. Scrisoarea impresionantă în care povestește totul se încheie cu cuvintele: „O, ce dragoste!”

Fie ca toți copiii poticniți ai lui Dumnezeu să se grăbească să pășească pe calea restaurării!

VIII. Harul respins și harul pierdut

*„Căci, dacă acel cuvânt vestit prin îngeri era neclintit
și dacă orice abatere și orice neascultare primea o dreaptă răsplătire,
cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare?”*
(Evrei 2,2.3.)

Din nefericire există multe cazuri în care este limpede de recunoscut căutarea deosebită din partea lui Dumnezeu și respingerea sau pierderea conștientă din partea omului.

Vrem să observăm pentru început unele cazuri de har respins, apoi de har pierdut. Vom vedea cât de demn de adorare ies în relief dragostea căutătoare și răbdarea dumnezeiască.

Credinciosul G. H. von Schubert povestește în cartea sa „Wanderbüchlein eines reisenden Gelehrten” (Cartea de muncă a unui erudit călător), (Erlangen, 1923), cum în anul 1821, într-o drumeție, la prânz, a fost surprins de o furtună puternică în Eisacktal, în Tirol. Un domn elegant venea pe drum într-o trăsurică ușoară, a oprit și l-a poftit insistent să urce. Străinul dojenea în timpul mersului „vremea blestemată” care îi va strica și lui distracția – când au urmat un fulger și o pocnitură dintr-o lovitură, care au culcat la pământ un brad puternic, făcut țândări, la 50 de pași de drum. Între timp, stăpânul trăsurii ținea liniștit în mână ceasul lui de aur și-l lăsa să repete. „Se pare că vă sperie?” l-a întrebat el pe eruditul nostru. Și când acesta a răspuns că furtuna îl umple cel puțin cu venerație față de maiestatea lui Dumnezeu – el s-a exprimat: „Asemenea sentimente am cunoscut și eu pe vremuri; dar de când am scăpat deja de două ori de primejdia evidentă pe timp de furtună îngrozitoare, când odată s-a prăbușit calul sub mine, lovit de trăsnet și patru ani mai târziu un fulger mi-a paralizat brațul stâng (încă îl mai purta într-o legătură de mătase, cu toate că ținea cu el hăturile), sfidez primejdia. Pe mine mă amuză asemenea vreme; dacă mă tem de ceva, este că ploaia puternică îmi rostogolește în drum o bucată de stâncă de pe munți, care mi-ar putea întârzia sosirea la balul de la St.” Munții s-au cutremurat în clipa aceasta de la tunetele și trăsnetele care s-au întâlnit. – Străinul l-a privit pe eruditul nostru cu ochi pătrunzători și a râs. Dar acesta, apucat de o groază stranie, s-a folosit de un ocol pe care îl făcea drumul și a coborât cu un mulțumesc grăbit, ca s-o ia pe poteca din apropiere. Abia făcuse aceasta, când vehemența furtunii s-a dublat și a căzut o grindină grea, care l-a silit să se ascundă sub un tufiș atât de bine cât s-a putut. Dar numai câteva minute, apoi s-a potolit iar și drumețul a ajuns după o jumătate de oră la un local al vămii, unde cărarea se unea iar cu drumul. Aici erau geamuri și țigle sparte, locuitorii fugiseră în beci, numai un bătrân care ședea la fereastră cu mâinile împreunate, i-a deschis drumețului nostru ușa casei, a cărui primă întrebare a fost despre trăsurică. – Ea nu trecuse pe acolo. – Plin de o bănuială temătoare, Schubert s-a întors la drum împreună cu un bărbat al casei; la un colț de stâncă au găsit trăsura sfărâmată, lângă cadavrul celui răpus. Așa că salvările extraordinare și avertizările de care a avut parte mai înainte, fuseseră zadarnice pentru omul acesta.

Wilhelm X.⁵, ca om tânăr, ajunsese complet în necredința modernă. Apoi s-a căsătorit. Reședința sa era situată departe de casa credincioasei sale mame și mult mai îndepărtată era inima sa de Dumnezeu. El a aderat la un club în care, prin gluma sa, prin talentul oratoric și cultura literară, a ajuns curând un fruntaș al batjocoritorilor. Apoi a luat naștere în acel oraș o mare mișcare spirituală. Sute de oameni s-au întors spre Dumnezeu, au căutat și au găsit pace în sângele prețios al lui Isus. Wilhelm X. și prietenii săi s-au necăjit pentru această victorie a Evangheliei. Într-o noapte, când se întretinuseră batjocoritorii asupra acestor evenimente, și-au

⁵ Cele ce urmează sunt povestite după o relatare din „Christlichen Apologeten”.

jurat reciproc că în nici o împrejurare nu vor recurge la rugăciunea nici unui om pentru ei. Ce îngrozitor era acest jurământ pentru un bărbat care știa bine că rugăciunile credinței bătrânei sale mame luptau pentru sufletul său.

A trecut un șir de ani. Moartea timpurie a soției sale a aruncat umbre serioase peste viața lui Wilhelm X.; el și-a adus cei doi băieți spre creștere în casa bătrânei sale mame. Curând după aceea s-a îmbolnăvit chiar el. Toate călătoriile și tratamentele pe care le-a întreprins pentru refacerea sănătății sale au rămas fără rezultat. Astfel s-a întors, în sfârșit, sub acoperișul mamei sale ca un om grav bolnav, distrus. Nici el, nici mama sa nu se îndoiu că moartea îi era aproape. Într-o seară au chemat o creștină credincioasă din casa învecinată, ca, dacă se poate, să-l ajute pe omul muribund. Când a intrat, și-a dat seama limpede că moartea își pusese mâna pe Wilhelm X. Maxilarul inferior îi atârna fără putere și pe ochi se așezau umbrele morții. Muribundul, adunându-și toate puterile, s-a ridicat puțin, și-a împreunat cu trudă buzele și în timp ce ochii săi se holbau desperați ca în gol, a rostit, șoptind, cuvintele: „Da, da, să se roage cineva!” Creștina chemată din casa vecină a căzut în genunchi, a vrut să se roage, a căutat cuvinte pentru Dumnezeu, dar nu le-a găsit. S-a ridicat, a privit la fața desfigurată a muribundului, care a spus din nou: „Să se roage cineva!” Mișcat de compasiune și durere, acest copil al lui Dumnezeu a vrut să-i îndeplinească muribundului dorința; a îngenuncheat iar, dar n-a putut să se roage. Cerul părea să fie de aramă și era ca și când ar fi fost prezente puterile îtnuricului, care închideau accesul spre har. Bătrâna mamă n-a mai putut să privească la moartea jalnică a fiului său și s-a grăbit să iasă. Pentru a treia oară a venit acum cuvântul: „Să se roage cineva!” Apoi a strigat-o pe mama sa. Aceasta a fost rechemată, s-a aplecat peste fiul muribund și a auzit ultimele sale cuvinte: „Mamă, - sărută-mă, - mor, - să se - roage – cineva!” Duhul său scăpase.

Abia în ziua următoare a primit acea creștină informația despre acel jurământ îngrozitor făcut odinioară. De la ea provine relatarea acestui eveniment. Ce deznodământ îngrozitor al acestei taine! Într-adevăr, aici părea că iadul așteaptă o pradă care i se vânduse de bunăvoie. Nu dă această întâmplare o reprezentare frapantă a cuvântului: „Și a fost așa: după cum El striga și ei n-au vrut să audă, tot așa, „ei au strigat și Eu n-am vrut să aud”, zice DOMNUL oștirilor” (Zaharia 7,13)? Nu există nici o îndoială că harul lui Dumnezeu a vrut să-l salveze și pe acest om – dar la fel de puțin este îndoielnic că omul are capacitatea să se exileze singur din domeniul harului mântuitor.

Este deosebit de important să așezăm limpede în fața conștiinței tuturor oamenilor, dar în mod deosebit a tineretului, cât de enorm de greu cântăresc înaintea lui Dumnezeu cuvintele unui om, cu care a respins harul, și ce înseamnă după aceea cuvântul: „i-a lăsat” (Romani 1,24. 26. 28).

Karl Fr., un tehnician tânăr, a auzit suficient în casa părinților săi despre harul care este în Hristos, dar a ajuns într-un anturaj ușuratic. Aici a fost smuls de pofta păcatului. El a aruncat totul peste bord și se lăuda cu necredința sa. Motivul căilor sale nu era greu de recunoscut – era prins în patimile lucrurilor rele, murdare. Cu toate că și-a stricat sănătatea prin ele, tot n-a căutat eliberare și iertare. În casa lui părintească s-a comportat ca un tiran, așa că aici n-a putut să rămână. Nici în diferitele locuri unde a găsit ocupație n-a fost lungă rămânerea sa. Așa că, în ciuda bunei sale înzestrări, abia dacă-și câștiga cele necesare. După ce și-a părăsit casa părintească în ianuarie 1905, în februarie i-a murit mama. Măhnirea de ani îndelungați din cauza fiului a dat sănătății ei șubrede ultima lovitură. Dar aceasta a făcut puțină impresie asupra bărbatului tânăr. El a găsit un post în B., Dumnezeu l-a condus acolo de mai multe ori sub Cuvântul lui Dumnezeu. Dar rezultatul a fost numai că el batjocorea. În sfârșit, la 1 aprilie 1905 a ajuns într-o adunare mare, unde au fost mărturisite dragostea căutătoare a Mântuitorului și viața veșnică. El a înțeles: Domnul vorbește cu mine. La ieșirea din sală, un credincios, care-l cunoștea pe el și calea sa rea și care observase emoția adâncă a inimii sale, l-a rugat să-și deschidă inima pentru har. Dar răspunsul a fost: „Nu! Niciodată!” Aceasta a fost sâmbătă seara. Șase zile mai târziu, Karl Fr. a luat seara un bilet pentru H., pe drum și-a

tras un glonț în cap și a fost găsit cadavru. O scrisoare, pe care a lăsat-o în urmă, spunea rudelor sale că și-a luat viața pentru că era disperat de toate. Nu te poți ruga la mormântul său. – Că acest bărbat tânăr a fost căutat de har, este limpede ca lumina zilei. Dar la fel de limpede este că el a respins harul. Ultima sa decizie n-a luat-o atunci când a urcat în tren cu revolverul, ci atunci când a respins ultima chemare a harului. „Nu! Niciodată!” – ce cuvinte îngrozitoare, când sunt rostite pentru a-L refuza pe Acela care a venit din ceruri numai din îndurare și S-a lăsat pironit pe cruce pentru noi, păcătoșii vinovați!

Satan este un înșelător neîndurător; el le oferă sărmanilor oameni pofta păcatului și le spune că vor fi fericiți. Dacă apoi omul a intrat pe calea păcatului, el își simte nenorocirea și vrea înapoi, dar nu mai poate; satan îl ține tare în lațul păcatului. Abia este conceput un plan nou, că satan trage de laț și omul cade iar în vechiul păcat. Totuși, harul lui Dumnezeu îi vine în ajutor omului care se luptă, dragostea lui Isus îl cheamă, întinde spre el ambele mâini. Acum nu mai are nevoie decât de o hotărâre a voinței – dacă Îi permite Domnului intrarea și vrea să se lase în mâinile harului. Dar dacă această hotărâre a voinței pentru eliberare și mântuire este refuzată, păcătosul află că: „*Plata păcatului este moartea*”.

Ce este moartea? Ceva mult mai înfricoșător decât moartea trupească. Este o existență veșnică departe de Dumnezeu, despărțită de tot ce face inima fericită, existență în nedreptate și în lipsă de sfințenie, în conștientizarea vinei, în nenorocire și în spaima morții, fără nici o stea de nădejde.

La acest bărbat tânăr, deja moartea sa prin sinucidere a fost o plată a păcatului. În acea sâmbătă a fost mărturisită Evanghelia după Ioan: „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața eternă”. Toți au fost chemați. Acolo se vorbise așa de limpede, că nici o răutate sau adâncime de păcat nu-l exclud din har pe păcătosul care vine în pocăință la acest Mântuitor. Oricine vine la El, chiar dacă ar fi în adâncurile viciului, chiar dacă ar fi fost supărarea și mahnirea părinților săi, chiar dacă ar fi respins de sute de ori dragostea lui Dumnezeu – cine se apropie ca păcătos, crezând, pentru el este mântuire. Acest bărbat tânăr a aflat în seara aceea, ca sute de oameni de jur-împrejurul său: Duhul Sfânt convinge lumea de păcat. Da, el fusese convins: *Acesta sunt eu! – Dumnezeu vorbește cu mine!* Atunci s-a aprins o luptă în lăuntruul său. Duhul Sfânt i-a spus: Smerește-te! Harul este aici pentru tine. Nu trebuie să ajungi la pierzare, vei avea viața veșnică, sângele Fiului lui Dumnezeu a curs pe cruce și pentru tine. Dar satan, dimpotrivă, a spus: Doar nu poți să renunți la pofta păcatului tău! Doar n-o să cedezi! Nu te lăsa convins! Așa că hotărârea voinței pentru smerire și întoarcere n-a fost luată. Inima n-a fost deschisă pentru Mântuitorul care bătea, el a rămas sub autoritatea vrăjmașului. Când la ieșirea din sală a dat răspunsul: Nu, niciodată!, atunci L-a izgonit de la ușa sa pe Cel care voia să-i dea viața veșnică, pe Isus.

Încă mult mai numeroase decât exemplele de har respins sunt cele de har *pierdut*. Acestea din urmă se referă la milioane de oameni de jur-împrejurul nostru. Ne-ar plăcea să predicăm în toată țara, în fața celor bogați și săraci, în fața celor tineri și bătrâni despre tema: Nu pierde harul! Dumnezeu Însuși predică adesea despre ea, într-un mod zguduitor.

Richard Weaver, cunoscutul evanghelist englez, a predicat într-o seară Evanghelia într-un local public al orașului Wolverhampton. În timpul prelegerii a observat o fată tânără care era emoționată și tristă, se pare în urma cuvântului. La sfârșit s-a dus la ea și a întrebat-o dată are dorința să fie mântuită. Dacă este așa, atunci să-și dăruiască inima Domnului Isus. „Da”, a răspuns ea, „dar nu în seara aceasta”. – „Dar mâine poate fi prea târziu pentru totdeauna”. – „Este posibil”, a spus ea, „dar acum nu pot să mă ocup de așa ceva”; și cu aceste cuvinte a părăsit sala. Weaver era mișcat și consternat de tot pentru asemenea cuvinte și a mers după ea ca s-o mai roage încă o dată insistent, să nu amâne mântuirea sufletului ei, deoarece mâine ar putea să fie pentru totdeauna prea târziu. Dar ea a rămas la declarația: „Nu în seara aceasta!” Și astfel s-a întors acasă.

Ea a povestit mamei sale în dimineața următoare, la micul dejun, întâlnirea cu Weaver, în timp ce a adăugat: „Acum îmi pare rău că aseară n-am luat în serios și n-am apucat mântuirea, când ea mi-a fost prezentată limpede și Mântuitorul a fost așa de aproape de mine.” – „Păi”, a răspuns mama, „duminica viitoare poți să mergi la adunare”. – „Dar dacă aş muri înainte”, a răspuns fiica necredincioasă, „el m-a sfătuit așa de serios și mi-a spus că aş putea să mor în orice clipă și că nu am timp de pierdut ... O, dacă aş muri acum, ce se va întâmpla cu mine?” – Mama speriată și-a invitat fiica să se liniștească și să mănânce. Dar fiica a continuat: „O, mamă, dacă trebuie să mor astăzi, atunci sunt pierdută”. Ceașca i-a căzut din mâna tremurândă, a leșinat și a murit îndată, fără să mai dea nici un semn de viață. – Da, „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile!”

Dumnezeu pune să se mărturisească cu seriozitate tuturor oamenilor: „Căutați pe DOMNUL *cât timp* se poate găsi; chemați-L *cât timp* este aproape!” Dumnezeu mărturisește că există un timp al harului spre mântuirea noastră veșnică și că există un timp când ușa mântuirii va fi închisă pentru totdeauna. O femeie neconvertită a strigat pe patul de moarte în teama disperării: „Știu unde am lăsat să-mi scape!” Și aceasta își amintea clipa în care Dumnezeu pășise aproape de ea, dar a răspuns ca guvernatorul Felix apostolului Pavel: „De astă dată, du-te; când voi mai avea timp potrivit, te voi chema” (Faptele Apostolilor 24,25). Acum murea fără Dumnezeu și fără nădejde.

Un credincios povestește: O fată tânără, Elise D., s-a îmbolnăvit de tuberculoză. Tatăl ei era meșter dulgher și câștiga o pâine bună; dar copiii trebuiau să pună mâna destoinic și să ajute la câștig, ca numeroasa familie să nu dea înapoi. În zilele sănătoase, bolnava fusese angajată într-o fabrică de porțelan; realizările ei au fost bine plătite, căci picta curat și îndemânatic. La început nu s-a considerat grav bolnavă și a rămas la munca ei până n-a mai putut. N-a durat mult și boala a obligat-o să rămână în pat. Umbrele morții urcau încet. Familia D. erau oameni respectabili; dar gândurile lor n-au trecut niciodată dincolo de ce este pământesc. Într-adevăr, se numeau creștini, dar nu-L cunoșteau pe Acela care spune: „Eu sunt ușa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit, va intra și va ieși și va găsi pășune” (Ioan 10,9). În vremea aceea vizitam familia des. Elise D. era plină de planuri pentru viitor, cu toate că se observa bine că ea recunoștea limpede seriozitatea stării sale. Dar ea împingea înapoi aceste gânduri prin energia voinței sale. De multe ori am rugat-o să-mi permită să-i citesc numai câteva cuvinte de mângâiere din Scriptură. Ea răspundea întotdeauna refuzând: „Nu mă faceți așa de tristă”, a spus odată; „să vorbim despre ceva mai vesel! Sunt așa de tânără! Doar n-o să mor! Așa de crud n-o să fie bunul Dumnezeu!” – „Și chiar dacă vă veți face din nou sănătoasă”, am răspuns eu, „vă va face așa de tristă să-L cunoașteți pe Dumnezeu ca pe un Tată iubitor și pe Domnul Isus ca pe Mântuitorul dumneavoastră, care dăruiește pace, care vă deschide poarta vieții veșnice atunci când veți părăsi această lume? Știți care este cuvântul din Sfânta Scriptură, de care vă temeți și care apare de peste 150 de ori? – Cuvântul slavă. Este acesta așa de trist? M-a privit uimită cu ochii ei mari, dar n-a spus nimic. La următoarea mea vizită am găsit-o foarte schimbată. Slăbiciunea crescuse considerabil. Speram că acum își va deschide ușa inimii Aceluia care a bătut așa de serios la ea și care le spune oamenilor așa de iubitor, avertizând: „Acum este timpul potrivit; iată, acum este ziua mântuirii” (2 Corinteni 6,2). Mi-am luat Noul Testament din buzunar, ezitând, dar când L-a văzut, a făcut o mișcare de refuz și a spus încet: „Astăzi sunt așa de slăbită! Nu pot. Este prea groaznic! Nu mă pot gândi la aceasta. Vreau să încerc să dorm. Mi s-a injectat morfină.” – Atunci probabil că am privit-o implorator, căci deodată a dat prietenos din cap afirmativ și a șoptit: *Mâine la trei! Îmi citiți atunci! – Mâine la trei!*” Mi-am văzut de drum. În ziua următoare am ciocănit la timpul stabilit, la prietena mea. Mi-a deschis tatăl. N-a spus nimic, dar și-a ascuns fața în mâini. Am intrat încet în binecunoscuta cameră a bolnavei. Mama, frații și surorile stăteau numai în lacrimi în jurul patului. Elise era culcată liniștită și rece pe patul ei. În urmă cu o oră plecase cu un strigăt de spaimă dincolo, în lumea cealaltă, tainică și veșnică. Mi s-a oprit

inima când am privit-o. Atunci, vechiul ceas de perete a bătut ora trei. Această bolnavă vrednică de plâns n-a vrut să respingă harul căutător, dar ea a pierdut harul.

IX. Oamenii iertați de Dumnezeu

„Și Dumnezeu poate să vă umple de orice har, pentru ca, având întotdeauna în toate din destul, să fiți plini de orice faptă bună!”
(2 Corinteni 9,8)

Harul l-a mântuit pe tâlharul răstignit, care nu mai putea face nimic după o viață pierdută, împovărată de vină, decât să-L omagieze pe Fiul lui Dumnezeu. Da, harul lui Dumnezeu face ca acest tâlhar muribund, prin relatarea biblică a iertării și a mântuirii sale, să devină îndrumătorul pentru mii de păcătoși vinovați, deznădăjduiți, care a făcut curaj inimilor lor, ca în al doisprezecelea ceas să caute, crezând, refugiu la harul lui Dumnezeu, care s-a arătat în Hristos. Știm despre câte unul care, după o viață împovărată de vină și blestem, a mai apucat harul și a putut să plece acasă în triumf și în pacea lui Dumnezeu, în deplină siguranță a harului.

De ce este harul capabil să-i mântuiască pe păcătoși, aceasta este mai presus de toate gândurile omenești.

Căci dacă harul fără margini se pleacă spre păcătoșii care după o viață pierdută par să fie căzuți în pierzarea veșnică, atunci la ce poate el să dea naștere în viața copiilor iubiți ai lui Dumnezeu, care, biruiți de har, și-au pus tot viitorul în mâinile lui Isus, crezând! Conștientizarea harului, mărturia Duhului Sfânt despre harul care veșnic nu poate fi smuls, care a devenit partea noastră, este condiția preliminară pentru pace, bucurie, fericirea inimii și puterea copiilor lui Dumnezeu. De aceea se spune în epistolele apostolilor: „Har și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Isus Hristos!” Așa încep toate epistolele apostolului Pavel. Petru scrie în ambele sale epistole: „Harul și pacea să vă fie înmulțite!” „Și creșteți în harul și în cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos” (2 Petru 3,18).

Un copil al lui Dumnezeu, care se știe în orice clipă nu numai adăpostit sub scutul harului lui Dumnezeu față de satan și de lume, ci este copleșit în inima sa de har, este nu numai nespus de fericit, ci și *puternic și apt pentru orice lucrare bună*, după cum este scris: „Și Dumnezeu poate să vă umple de orice har, pentru ca, având întotdeauna în toate din destul, să fiți plini de orice faptă bună.” Taina acelor creștini, care în suferințele adânci au fost așa de nespus de fericiți la inima Domnului, a fost tocmai aceasta: ei se odihneau în siguranța desăvârșită a harului lui Dumnezeu. Duhul Sfânt a copleșit inima lor cu valuri și talazuri mereu noi de dovezi de har ale Domnului lor; talazuri și râuri de pace, valuri de putere, raze luminoase de nădejde – ce cuvinte omenești pot să exprime aceste taine ale harului? –

John Paton povestește despre un canibal convertit de pe insula Tanna (Noile Hebride), care a devenit un învățător al Evangheliei printre locuitorii păgâni din Tanna. „Namuri” a fost într-o dimineață grav rănit de un preot păgân, cu un kawas sau piatră ucigătoare și apoi din nou bătut cu o măciucă. A fost o minune că a mai ajuns la casa misionarului. Rănilor grave se vindecau încet. Era încă slăbit și avea nevoie de îngrijire când a cerut să se întoarcă la munca sa printre canibali. La rugămintea lui Paton: să se protejeze și să aștepte până când furia localnicilor s-a calmat puțin, el a răspuns: „Missi, când îi văd pe nefericiții aceia însetați de sângele meu, mă recunosc pe mine însumi în ei. Pe primul misionar care a venit la noi am vrut să-l omor de mai multe ori. Dacă el ar fi rămas departe de noi din teamă, astăzi aș fi un păgân, dar el n-a încetat să ne învețe și prin harul lui Dumnezeu am devenit un creștin. Același Dumnezeu îi poate lumina și pe sârmanii locuitori din Tanna, ca ei să-I slujească și să I se închine. Nu pot să rămân departe de ei, Missi! Dar vreau să dorm în casa misionară; ziua trebuie să lucrez.” Așa că Namuri s-a întors și o vreme a mers peste așteptări de bine. Dar într-o dimineață, când se ruga cu mai mulți, acel preot păgân s-a năpustit asupra lui și l-a bătut în asemenea hal cu o măciucă, încât a rămas zăcând ca mort. Cei prezenți au fugit. După un timp mai lung, Namuri și-a recăpătat cunoștința și s-a târât în casa misionară. Paton i-a pansat

rănilor, l-a mângâiat și s-a rugat cu el. Dar el nu s-a plâns cu nici un cuvânt de durerile sale mari, ci relua mereu: „Pentru Isus! De dragul lui Isus al meu!” Apoi a reluat adesea această rugăciune până și-a dat ultima suflare: „Doamne Isuse, iartă-i, căci ei nu știu ce fac! O, nu-i lua pe toți slujitorii Tăi din Tanna! Doamne, fă-i pe toți locuitorii din Tanna să Te iubească și să te urmeze!” Pentru el, Isus a fost totul în tot, pentru el n-a existat groaza morții. –

Iată un om care stă sub har, pe care harul îl poartă și îl înviorează! Așa i-a mers și fumătorului chinez de opiu, Ling-ching-ting, care a fost legat douăzeci de ani în acest viciu incurabil, în același timp fiind și adulter, vrăjitor și jucător. Isus l-a eliberat complet și l-a făcut strălucitor de fericit. El a plecat în orașul său natal, Hokchiang, ca să mărturisească acolo Evanghelia. Împroșcat cu noroi și pietre, bătut și rănit, a fost condamnat pe baza unor mărturii false de către un judecător nedrept, la un număr inuman, groaznic, de lovituri cu bastonul de bambus. Când carnea i-a atârnat fâșii, a fost dus în casa misionară. Ling-ching-ting, trezit din leșinul său, i-a spus misionarului care voia să-l mângâie: „Învățătorule, acest sărman trup este în mare suferință, dar inima mea este în mare pace.” Abia pe jumătate vindecat, abia în stare să meargă, s-a întors la Hokchiang; apoi, timp de paisprezece ani a vestit Evanghelia în mare binecuvântare. În anul 1876 și-a sfârșit calea cu cântări de laudă și cu bucuria unei nădejdi netulburate.

Acești sfinți ai lui Dumnezeu n-au avut pe pământ nici posesiuni, nici recunoaștere, nici niște comodități sau desfătări, dar au trăit realitatea cuvântului: „Dar harul Domnului nostru s-a înmulțit peste măsură de mult, împreună cu credința și cu dragostea care este în Hristos Isus.” (1 Timotei 1,14). Astfel, când privim în viața copiilor încercați ai lui Dumnezeu, învățăm să înțelegem cuvântul: „*Harul Meu îți este de ajuns*; pentru că puterea Mea se desăvârșește în slăbiciune.” (2 Corinteni 12,9). – Da, harul Domnului lor este de ajuns pentru slujitorii și slujnicele lui Isus, de ajuns în bucurie, în mângâiere, în putere. Dacă Tu, Doamne, ești îndurător față de mine, dacă Tu mă acoperi cu scutul harului Tău, dacă mâinile harului Tău mă poartă, dacă ochii Tăi mă privesc mângâietor, iubitor – aceasta este de ajuns pentru a parcurge în pace și drumul cel mai întunecos – sfârșitul va fi slava.

Harul se descoperă în moduri diferite în viața copiilor lui Dumnezeu, adesea ușor de recunoscut în familii individuale, de-a lungul a generații, adesea în binecuvântări minunate ale lui Dumnezeu, cu care El a făcut să prospere munca vieții unui credincios, prin decenii sau secole, spre binecuvântarea multora. Să amintim orfelinele lui August Hermann Francke, care mai există și astăzi, la aproape 200 de ani de la plecare acasă a fondatorului lor. Să amintim orfelinele lui Georg Müller, lucrarea doctorului Barnardos pentru copiii fără adăpost. Dumnezeu face cunoscut în acestea și în alte multe lucrări în fața ochilor lumii, că râurile harului Său, care sunt revărsate peste viețile slujitorilor Săi binecuvântați și ale slujnicilor Sale binecuvântate, pot să curgă în continuare atunci când lucrarea vieții celor iertați ai Săi s-a sfârșit de mult.

Dacă deja pe pământ nu există granițe pentru aflarea și arătarea harului lui Dumnezeu – cum va fi Dumnezeu proslăvit când va „arăta în veacurile viitoare nemărginitele bogății ale harului Său, în bunătatea Lui față de noi, în Hristos Isus”.

Ce va vedea lumea pierdută în copiii lui Dumnezeu când Hristos va fi „preamărit în sfinții Săi și admirat în toți cei care au crezut” (2 Tesaloniceni 1,10)!

Dar nu ceea ce a lucrat și a dăruit harul credincioșilor, în timp, și nici ceea ce a pregătit el moștenitorilor slavei în casa Tatălui va constitui culmea bucuriei și a cântării de laudă în ceruri, ci Persoana Aceluia care a adus harul jos, din ceruri, pe pământ. *Isus Hristos* a deschis poarta harului pentru o lume pierdută de păcătoși. El i-a mântuit prin har pe aceia care n-au avut nici o nădejde, El l-a păzit prin har pe fiecare credincios și i-a încununat cu har pe aceia pe care Tatăl i-a dat Lui din lume. Totul este lucrarea Sa. Lăudat fie Numele Său prețios!

3. Premiul

*„uitând ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înaintea, alerg spre țintă,
pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Isus Hristos”*

(Filipeni 3,13-14)

Uit de-acum ce este-n urmă,
‘Nainte și-n sus m-avânt,
O, da, lăsați-mă liber,
Nu mă rețineți mai mult.

Nu merg în nesiguranță,
Țintă clară am de-atins,
Mâinile nu-n mod zadarnic
Înspre premiu le-am întins.

De când Hristos m-a apucat,
Alerg spre premiu, decis,
Căci doresc să-l pot obține,
Cum Cuvântu-I mi-a promis.

Uit, de-aceea, ce e-n urmă,
Că-i dreptate de-implinit,
Că-i succes, dezamăgire -
Haină divină-am primit!

Pregătit merg înaintea,
Spre țintă, după Hristos. –
Orice-ar fi rămas în urmă,
În față-i premiul luminos!

H. v. R.

4. Hagia Sophia,⁶ templul Sfintei Înțelepciuni

Suntem în anul 548 după nașterea Domnului. Una dintre cele mai minunate biserici ale creștinătății tocmai fusese terminată de către cei mai mari constructori ai acelei vremi din Asia Mică. Șaisprezece ani a durat munca; ea a dat de lucru fără încetare la zece mii de muncitori. Dar acum opera uriașă este aici și astăzi biserica Sfintei Înțelepciuni trebuie sfințită.

Marele împărat al Imperiului Bizantin, Iustinian, vine într-o trăsură rapidă cu patru cai și intră în biserică însoțit de patriarhii Constantinopolului. Interiorul ei este larg cât o piață și cupola se boltește înaltă 56 de metri, ca un cer. Iustinian privește în jur și se bucură de opera sa. Admiră marmura colorată de pe pereți, mozaicul artistic cu fond aurit al cupolei, cele o sută de coloane de porfir roșu și marmură verde care susțin cupola și galeriile. Nemărginită este bogăția împăratului! Șapte cruci de aur a dăruit bisericii nou construite, fiecare grea de câte un chintal. Sacristia adăpostește patruzeci de mii de procovețe, toate brodate cu pietre

⁶ Copiat după un decupaj din ziar. Preluat din „Von Pol zu Pol” (de la Pol la Pol), carte populară și pentru tineret, de Sven Hedin, (Leipzig, Brockhaus, legată – 3 mărci).

scumpe și douăzeci și patru de Biblii, care în copertele lor bătute în aur cântăresc fiecare câte două chintale. Căptușelile de ușă ale celor trei portaluri sunt cioplite din lemnul de construcție ale corăbiei lui Noe și ușile intrării principale sunt din argint de bună calitate; celelalte au mărețe lucrări încrustate din lemn de cedru, fildeș și chihlimbar. Între douăsprezece coloane de argint strălucește, tot din argint cizelat, dar aurit, lucrul cel mai sfânt al acestui templu, statuia Celui răstignit.

Bolta este scaldată în lumină. Policandrele de argint de deasupra capului împăratului constituie o formă imensă de cruce, simbol al strălucirii victorioase a luminii cerești asupra întunericului de pe pământ. În mozaicul cupolei luminează fețele blânde ale sfinților, care stau îngenucheați în venerație tăcută înaintea lui Dumnezeu; sub boltire sunt suspendați cei patru heruvimi. Și împăratul se gândește la cartea Exod: „Și heruvimii își vor întinde aripile pe deasupra, acoperind cu aripile lor scaunul îndurării, și fețele lor să fie întoarse una către alta: fețele heruvimilor vor fi spre scaunul îndurării”. Nu era în acest templu nou la fel? Apucat de smerenie în fața Celui Preaînalt, dar în același timp plin de mândrie omenească, Iustinian a căzut în genunchi și a strigat: „Lăudat să fie Dumnezeu, care m-a învrednicit să desăvârșesc această lucrare! Te-am învins, Solomon!”

Și noi generații, noi secole au urmat în făgașul celor vechi. În biserica Sfintei Înțelepciuni încă se mai serbează fastuos sărbătorile creștine anuale și patriarhii și părinții Bisericii se adună aici pentru concilii impunătoare. Aproape o mie de ani au trecut peste această măreață casă a lui Dumnezeu. Apoi a venit ziua de 29 mai a anului 1453.

Sultanul turc a atacat zidurile Constantinopolului cu nenumăratele sale cete de războinici. Înebuniți de groază, o sută de mii de bărbați, femei, copii au fugit în Hagia Sophia, restul orașului a fost lăsat pradă pustiiri. Cuceritorul doar nu va îndrăzni să profaneze acest loc sfânt! În ceasul necazului, așa sună o profeție, un înger al lui Dumnezeu va coborî din cer ca să salveze biserica și cetatea.

Apoi, sunetele sălbatic de trompetă ale mahomedanilor amenință deja de pe dealurile din apropiere. Strigăte sfâșietoare de teamă răsună sub bolți, mamele își strâng copiii la piept, soții se îmbrățișează, sclavii de la galere, cu încheieturile încă în lanțuri, fug în întunericul din spatele coloanelor. Topoarele mahomedanilor lovesc în porți, bubuind; așchii de lemn prețios zboară sub lovituri. Statuia Celui răstignit este purtată prin biserică în urlet sălbatic, un musulman cu barbă neagră i-a îndesat pe cununa de spini căciula de ienicer, plin de ură religioasă smintită, iar cuvintele de batjocură strigă mai tare decât bucuria arogantă a victoriei: „Acesta este Dumnezeul creștinilor!”

Dar acolo sus, la altarul principal, stă un episcop grec în odăjdii de mare preot. El citește fără teamă, cu voce tare, liniștită, liturghia pentru creștini și le dăruiește mângâiere în necazul îngrozitor. Dar în cele din urmă stă singur de tot. Atunci ia cupa de aur și urcă treptele la galeriile de sus. Acum îl observă turcii și o gloată de ieniceri se năpustesc în urma lui cu săbiile scoase și cu sulile coborâte. În clipa următoare se va prăbuși mort peste cupa sa, căci este imposibil să scape, în jur se înalță ziduri de piatră. Dar în clipa aceasta se deschide brusc zidul gri de piatră, episcopul trece prin el și poarta deja a dispărut din nou. Încremenți de uimire, turcii sar înapoi, dar apoi pornesc cu răngi și topoare împotriva zidului. Dar el nu cedează și pietrele batjocoresc efortul lor zadarnic. Plini de uimire năucă, soldații se retrag.

Patru secole și jumătate sunt de când crucea a fost înlocuită pe cupola domului Hagia Sophia cu o semilună uriașă și în fiecare seară încă mai răsună glasul muezinului de pe platforma minaretelor; turcii au construit patru minarete, atașate de biserică. El poartă un turban alb și o haină fluturând în jos. El își lasă glasul melodios să răsună peste Istanbul spre toate cele patru zări; glasul răsună de un A puternic și lungit și un L plin și trezește ecoul de pretutindeni. „Allah este mare”, sună cuvintele sale. „În afară de Allah nu este nici un Dumnezeu și Mahomed este profetul său! Veniți la mântuire! Veniți la răscumpărare! Allah este mare! În afară de Allah nu este nici un Dumnezeu!”

Dar în interiorul moscheii atârna de lanțuri lungi de cincizeci de metri policandre cu nenumărate lămpi de ulei și pe frânghii foarte încordate stau lămpi așa de înghesuite, ca mărgelile rozariului. O mare de lumină inundă podeaua moscheii. Panourile de pe coloane, verzi, uriașe, poartă cu scris aurit numele lui Allah, al lui Mahomed și al sfinților; numai literele sunt, fiecare, înaltă de nouă metri. Podeaua este acoperită cu rogojini de paie; cine intră trebuie să-și descalțe pantofii, să se spele pe față, pe mâini și pe brațe. Turbane albe și verzi și fesuri roșii cu ciucuri negri se amestecă între ele. Toți închinătorii își întorc fața spre Mecca. Măinile se ridică deodată până la înălțimea feței, palmele sunt întoarse spre înainte și țin degetele mari la pavilionul urechii. Apoi își îndoie bustul în față și proptesc mâinile de genunchi. La sfârșit, cad în genunchi și ating podeaua cu fruntea. „Rugăciunea este cheia spre Paradis”, spune Coranul, și fiecare parte a rugăciunii cere o anumită poziție a corpului. La un amvon stă un preot. Glasul său limpede, melodios, întrerupe liniștea solemnă. Ultimul cuvânt se stinge pe buzele sale, dar el mai răsună încă mult timp în boltirea crepusculară a cupolei și fâlfâie ca un spirit neliniștit printre statuile heruvimilor.

Dar pentru turci nu mai este sigur în acest sanctuar al lor. Ceasul socotelii va veni odată și pentru cuceritorii bisericii Hagia Sophia și tot mai mulți locuitori ai Istanbulului renunță la mormintele lor din cimitirele din fața zidului cetății și-și mută morții la Skutari, ca să-i lase să se odihnească în umbra chiparoșilor asiatici. Și grecii încă mai cred că în ziua în care Hagia Sophia se va întoarce iar în mâinile creștinilor, zidul de sus, de la galerie, se va deschide și episcopul, cu cupa în mână, va reapărea. Va coborî treptele liniștit, maiestuos, va străbate biserica, va păși la altarul principal, și va citi liturghia mai departe exact de la locul de unde l-au întrerupt turcii acum patru sute cincizeci de ani.

~~~~~

Am copiat capitolul fascinant de mai sus din lucrarea lui Sven Hedin, pentru că el dă o imagine potrivită despre cum lumea religioasă își leagă interesul de lucrurile pământești și trecătoare.

Iustinian cel Mare, ctitorul bisericii Hagia Sophia, a împodobit Constantinopolul cu 25 de biserici noi, dintre care Hagia Sophia a fost cea mai strălucitoare. Aceasta este, pe lângă bazilica Sf. Petru din Roma, cel mai renumit și extraordinar templu creștin. Dar câtă idolatrie, închinare la icoane, glorificare a oamenilor, superstiție, uitarea lui Dumnezeu și nesocotire a sfântului Cuvânt al lui Dumnezeu nu s-au petrecut între aceste ziduri strălucitoare în timpul celor 916 ani de când a strălucit semnul crucii deasupra acestei construcții foarte admirate!

Când primul martir al Evangheliei harului mântuitor, Ștefan, a stat în fața conducătorilor răspunzători ai lui Israel, a strigat: „Dar Cel Preaînalt nu locuiește în cele făcute de mâini, după cum spune profetul: «Cerul este tronul Meu, și pământul așternutul picioarelor Mele. Ce fel de casă Îmi veți zidi Mie? spune Domnul, sau care este locul odihnei Mele? N-a făcut mâna Mea toate acestea?»” (Faptele Apostolilor 7,48-50.) Dumnezeu cerea de la acei bărbați ai sinedriului din Ierusalim să-și smerească inimile în fața Hristosului răstignit și înviat. Ștefan le-a strigat: „Voi, cu grumazul înțepenit și necircumciși în inimă și în urechi, voi întotdeauna vă împotriviți Duhului Sfânt; voi, ca și părinții voștri” (Faptele Apostolilor 7,51) Martorul credincios a fost îndată împins afară; pietrele aruncate asupra lui au făcut să amuțescă gura sa de martor. Dar adevărul lui Dumnezeu nu poate fi omorât – el rămâne în picioare: „*Cel Preaînalt nu locuiește în cele făcute de mâini!*” Omul întreabă: Unde locuiește Dumnezeu? Și Dumnezeu răspunde: „Eu locuiesc în loc înalt și sfânt și cu cel cu duhul zdrobit și smerit, ca să învierez duhul celor smeriți și să învierez inima celor zdrobiți” (Isaia 57,15).

S-ar putea ca într-un timp scurt creștinătatea de nume să ia din nou în stăpânire Hagia Sophia – dar cu aceasta se va schimba ceva în aceea, că lumea creștină de nume merge în întâmpinarea judecății Dumnezeului sfânt, căruia l-a refuzat pocăința și credința?

Dumnezeu construiește un alt templu, îl construiește din pietre vii, pe temelia apostolilor și a profetilor, unde Hristos Însuși este piatra din capul unghiului (vezi Efeseni 2,20-22).

Acest templu sfânt al lui Dumnezeu, adevărata Adunare a lui Isus Hristos, crește spre desăvârșire. Dumnezeu nu este un constructor care construiește veșnic și nu isprăvește niciodată; nu, se apropie ceasul în care ultima piatră va fi adăugată la acest templu. Atunci Duhul Sfânt Și-a isprăvit lucrarea ca pețitor al lui Isus printre națiuni. Vedem în zilele de astăzi cum El face această lucrare în grabă. Vine ceasul în care Adunarea-mireasă, desăvârșită, va fi luată de pe pământ. Va răsună ultimul sunet de trâmbiță, care cheamă poporul lui Dumnezeu la plecare (vezi Numeri 10,5-6). „Căci trâmbița va suna și morții vor învia nesupuși putrezirii și noi vom fi schimbați” (1 Corinteni 15,52). „Căci Însuși Domnul, cu un strigăt de strângere laolaltă, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii care rămânem, vom fi răpiți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh și astfel vom fi totdeauna cu Domnul” (1 Tesaloniceni 4,16-17). „Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul nostru Isus Hristos. El va schimba trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului Său de slavă, prin lucrarea puterii pe care o are de a-Și supune toate” (Filipeni 3,20-21).

Aceasta este nădejdea credincioșilor, aceasta este ținta adevăratei Adunări a lui Isus. Fiecare dintre pietrele vii (1 Petru 2,5), din care este construit *acest templu adevărat al Sfintei Înțelepciunii a lui Dumnezeu*, se numește chiar „templul Duhului Sfânt” (1 Corinteni 6,19), o locuință a lui Dumnezeu. În fiecare în parte dintre ei El Și-a făcut locuință prin Duhul Sfânt. Ce adevăr prețios! Dumnezeu ni l-a făcut cunoscut prin Cuvântul scris.

Clădirile mărețe ale templelor împodobite cu aur pot fi cucerite de oameni și păstrate ca semn al triumfului. Adevărata Adunare a lui Isus Hristos posedă alte comori, pe care ea le păzește și le apără cu sângele și viața. Despre ea este scris: „*Ai păzit Cuvântul Meu și n-ai tăgăduit Numele Meu*” (Apocalipsa 3,8). Domnul îi strigă: „Eu vin curând. Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa!” (Apocalipsa 3,11).

## 5. Santinelă, cât mai este din noapte?

O tâlcuire la cuvântul profetic din Isaia 21,5-12.

~~~~~

Ei pregătesc masa, pun paza, mănâncă, beau: „Treziți-vă, căpeteniilor, ungeți scutul!” Pentru că așa mi-a zis Domnul: „Du-te, pune o santinelă să spună ce vede“. Și a văzut care, călăreți, doi câte doi, călăreți pe măgari, călăreți pe cămile. Și a ascultat cu luare-aminte, cu mare atenție. Și a strigat ca un leu: „Doamne, stau mereu la turnul de strajă ziua și sunt pus de veghe în toate nopțile!“ Și, iată, vine un car cu oameni, călăreți doi câte doi! Și santinela a răspuns și a zis: „A căzut, a căzut Babilonul! Și toate chipurile cioplite ale dumnezeilor lui, El le-a sfărâmat la pământ!“ O, treieratul meu, și rodul ariei mele! Ceea ce am auzit de la Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel, v-am vestit.

Profeția despre Duma (adică liniște de moarte): Cineva strigă către mine din Seir: „Santinelă, cât mai este din noapte? Santinelă, cât mai este din noapte?“ Santinela a zis: „Vine dimineața, și este tot noapte. Dacă vreți să întrebați, întrebați; întoarceți-vă, reveniți“.

Ce e în turn? Ce fulgeră? –
E-un om care-n armură stă.
La sold spada o are.
Din nord de vântul s-a ntețit,
Războinicul stă neclintit,
Ochii pândesc în zare.

Peste dealuri, râuri, câmpu-obștesc,
Spre Răsărit ochii privesc,
Să vadă vreo lumină.
Curând serviciul ți-e-ncheiat,
De mult miezul nopții a sunat;
El trebuie să vină!

~~~~~

Toți în castel beau roată din pocal,  
Căci lumea-i la ospățul regal.  
Viorile cântă: „Omului onor!  
Cine-i ca el: măreț, superior?”

O spadă lucește-n sala da bal.  
„Valoros îmi ești, sclipitor pumnal!  
Armă dragă, ție-ți datorez acum,  
Putere, mărire, cinste și-orice bun.  
Pe cine-ai lovit tu, va fi robul meu.  
Vreau să spun: „Sabia mea e dreptul meu!”

Un altul: „Puterea-i sfântă, o spun,  
Ea face din cel slab un stăpân.  
Știința omului, spiritul,  
Stăpânesc valul și fulgerul!  
Pe el îl poartă-al vântului cor,  
Cu vuiet spre înalt, până la nori.  
Bravo nouă că am reușit,  
Forțe-ntunecoase-am biruit,  
Am găsit cerul pe pământ și cu-un impuls,  
Noi sceptrul din mâna divină l-am smuls.”

„Ce laude! - - - Aurului sclipitor,  
Îi e paharu-mi plin recunoscător;  
El face nobil din ce este rău,  
Din cel mare și-nțelept face robul meu.  
Puterea ce-o slăviți este dreptul meu,  
Eu sunt stăpânul și numai eu.”

Dincolo de fereastră râde-un nebun,  
El încă mai stă de veghe și-acum.  
Înăuntru-i lumină ca de foc,  
Afară-i beznă, el n-o vede deloc;  
Să-l persiflăm cu batjocuri din greu,  
Să-i spunem: „E mort Dumnezeuul tău!”

~~~~~

Spre turn, glasuri ca un tunet pornesc
Și în ziduri un răsunet trezesc.
Cu cei ce-ntreabă, ecoul ascult:
„Străjerule, din noapte mai e mult?”

„Stau de veghe la un înalt nivel,
Vine dimineața și noaptea la fel;
Veghem fără-a obosi,
Noi toți, care aici sus stăm,
Cu dor dimineața așteptăm,
Pacea ei nu veți primi.

Lumina ei vă dă fior,
Văzându-L pe Judecător;
Noaptea groazei va debuta,
Ea nu se va mai lumina.

O, veniți, vă pot avertiza,
Noaptea-i îngrozitoare, grea;
Dar avem o dimineață.
Noaptea aduce chin, suspin,
Dar zorii aduc cer senin
Pentru cei în siguranță.

Gândind la voi, e-ngrozitor,
Văd de aici, din foișor,
Se-agită ca marea acum,
La urechea mea a suit:
Ca al armelor zăngănit;
Vine o oaste pe drum.

Vrea socoteală un Împărat;
Cu puterea ce v-ați luat,
Vă veți prăbuși pe loc.
Astăzi de partea Lui să stați!
Veți dispărea, dacă-L sfidați,
Sub ochii Săi, pară de foc.

O, veniți!” - - „Taci, individ visător!
Vorba ta nu ne dă deloc fior;
Nici iad, nici Judecător nu ne dau disconfort;
Domnul tău, căruia-I slujești, este mort!”

E mort? – Ce întrebător răsună;
Strigă ecoul așa? – Din nou pe strună,
Cântați, viori: „Omului onor!
Cine-i ca el: măreț, superior?”

~~~~~

Auzi! – Un zgomot parcă-ar răsuna,  
Ca și când trâmbița ne-ar aduna? - -  
Chiar pași grăbiți și-al armelor zăngănit,  
De parcă mulți ostași spre poarta-au pornit?! - -

Cum de se trezește-n inimă deodat’,  
Cuvântul de care-ați râs nerușinat?

De ce tremurați și-n frumosul salon,  
Obrajii pălesc, iar buzele n-au ton?

În Răsărit se-aprinde focul încins,  
Ba arde ca focul, ba-i ca sângele-aprins.  
Hei, străjerule, unde-i lumina de foc?  
Străjerul stă mut, n-aude deloc!

~~~~~

Drept și rece la ivirea zorilor,
Se-nalță izolatul foișor.
Nici pas, nici zăngănit de spadă la sol,
Iar sus, crenelul e mort, pustiu și gol.

Au plecat străjerii, căci s-a petrecut,
Ce credința lor bravă, sperând, a văzut.
Stăpânul i-a chemat acasă-napoi,
Din lupte grele, din trudă și nevoi.

După ultimul, poarta s-a-nchis în cer,
Strident zornăie zăvoarele de fier.
Vai de cei de-afară: viața și-au neglijat,
Sufletu-i pierdut, harul a expirat!

Și cei ce-ați râs de Salvator, vai de voi!
Trâmbițele cerești cheamă-acum la război! - -
Cântul lor vesel viorile și-au frânt,
Se lasă tăcere, liniște de mormânt.

B., doctor în medicină

~~~~~

*„Vegheați, dar, pentru că nu știți când va veni stăpânul casei:  
sau seara, sau la miezul nopții, sau la cântarea cocoșilor, sau dimineața;  
ca nu cumva, venind pe neașteptate, să vă găsească dormind.*

*Și ceea ce vă zic vouă, zic tuturor: Vegheați!”*

(Marcu 13,35-37)

## 6. Un fiu scos prin rugăciune<sup>7</sup>

- I. Fii pierduți și fiice pierdute
- II. Monica
- III. Căile păcătoase ale tânărului Augustin
- IV. Convertirea lui Augustin
- V. Augustin, episcop și părinte al Bisericii

---

<sup>7</sup> Pasajele citate textual în capitolele: II, III și IV din Confesiunile lui Augustin, sunt luate din traducerea lui O. F. Lachmann. Leipzig, Editura Philipp Reclam junior.



## I. Fii pierduți și fiice pierdute

Numărul fiilor pierduți și al fiicelor pierdute din poporul nostru este înspăimântător de mare. Vagabonzii fără adăpost și femeile care rătăcesc pe căile rușinii sunt estimați împreună la mai bine de o jumătate de milion. Rezultă: un om la aproximativ 130 de germani, care pentru viața de familie și pentru câmpul muncii este ca unul pierdut, dat afară din societatea cetățenească.

Gândește-te acum la locuitorii închisorilor și ai caselor de corecție, care sunt aproape toate ticsite – atunci ai un alt grup de oameni care sunt fii pierduți și fiice pierdute.

Privește în casele de nebuni - și acestea sunt toate ticsite -, astfel vezi din nou o armată cu totul altfel, de fii foarte jalnici și vrednici de plâns și fiice foarte jalnice și vrednice de plâns, pentru care părinții iubitori și-au îngropat speranța.

Gândește-te la ceata uriașă a celor legați de alcool, care, ca sclavi ai acestui viciu, se fac singuri o plagă pentru rudele lor, ba chiar un blestem și un izvor de lacrimi pentru copiii lor.

Cumpănește cât de multe lacrimi părințești au curs pentru fiecare copil în parte, care aparține astăzi uneia dintre cele patru mari grupe ale armatei fiilor pierduți și fiicelor pierdute. Ce rău de lacrimi! El curge zilnic din ochii multor părinți pentru fiii și fiicele care odinioară au fost născuți/născute cu dureri, au fost crescuți/crescute cu mare dragoste. Acum tata și mama spun: Aș fi preferat să-mi îngrop copilul, decât să-l știu pe calea pe care umblă acum.

Dar mai sunt fii și fiice care trăiesc în sănătate și în prosperitate aparentă, dar dragostea și venerația față de tata și de mama s-au stins. Părinții sunt morți pentru inima acestor copii; nu sunt dorite nici sfatul lor, nici avertizările lor și inima copiilor nu simte nici o nevoie să le ofere părinților dragoste și mulțumire sau să se bucure de dragostea lor. Pot să fie fii legați și fiice legate în dragoste cu tata și cu mama chiar dacă ei/ele sunt în Africa sau în Australia, dacă mai există un imbold al inimii după casa părintească. Dar dacă nu se acordă părinților nici un punct de contact de dragoste, de interes la viața și la casa copiilor lor, atunci ei sunt mai departe unii de alții decât Polul Nord de Polul Sud. Din nefericire, în prezent există mulți asemenea fii și fiice – ei nu sunt pierduți în sensul prosperității cetățenești, dar tata și mama au pierdut *inimile copiilor lor*. Ce pierdere dureroasă, care este simțită zilnic!

Dar mai există și un alt fel de a fi pierdut al copiilor, pe care nu-l înțeleg decât părinții *credincioși*: este starea pierdută a fiilor *neconverțiți* și a fiicelor *neconvertite*, care umblă pe calea lumii și a păcatului. Părinții *credincioși*, adică astfel de părinți care și-au trăit ei înșiși mântuirea, care mărturisesc că sunt proprietatea scump răscumpărată a lui Isus, știu că pentru copiii lor nu ajunge nici un succes și nici o acumulare de avere, nici un post de onoare ca să înlocuiască pierderea pe care o suportă în timp și în veșnicie pentru că-L nesocotesc pe Isus, Mântuitorul, și trec pe lângă dragostea Sa.

Acești copii sunt îndrumați spre Isus – chemați în credincioșie și dragoste, ca să-I dea inima Mântuitorului salvator. Ei cunosc adevărul divin despre har și judecată, ei cunosc mesajul despre cruce; ei cunosc Cuvântul lui Dumnezeu. Ei știu că părinții lor stau în relație cu Dumnezeu viu, dar ei trec pe lângă toate acestea. Acești fii și aceste fiice își aduc singuri/singure viața sub cuvântul: „Cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare?” (Evrei 2,3.) Ce durere pentru tata și mama! Acolo sunt suportate dureri sfinte, dumnezeiești și sunt plânse lacrimi sfinte, dumnezeiești. Un nor de zilnice mijlociri ale credinței suie spre tronul harului, de-a lungul a ani și decenii – aparent zadarnic. Au aceste rugăciuni ale părinților credincioși pentru fiii *neconverțiți* și fiicele lor *neconvertite*, care umblă în înstrăinarea de Dumnezeu, în pofta lumii, ba chiar adesea în slujba păcatului și în tăgăduirea lui Dumnezeu – *au ele o făgăduință?* Există un cuvânt al lui Dumnezeu pe care acești părinți pot să-și pună mâna cu certitudinea că Dumnezeu Își împlinește făgăduințele? Lăudat să fie Domnul că aici este scris: „Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit tu și casa ta!” (Faptele Apostolilor 16,31.)

Domnul este credincios, El Își ține cuvântul. „Căci oricâte făgăduințe ale lui Dumnezeu ar fi, în El sunt da și în El sunt Amin, spre slava lui Dumnezeu prin noi” (2 Corinteni 1,20). Nu

este miraculos, ci absolut firesc ca noi să avem până în cele mai recente zile multe adevăruri despre minunata împlinire a acestei făgăduințe. Cunoaștem fii răzvrățiți care i-au părăsit pe tata și pe mama cu îndărătnicie, pentru a se duce în lumea largă pe căile păcatelor lor și care apoi, după ani, au fost smulși din adâncurile păcatului prin puterea harului lui Dumnezeu, ca să devină monumente ale harului. Harul lui Dumnezeu a adus înapoi asemenea fii, la inima părinților lor, din depărtarea Americii, a Australiei, a Africii, ca pe niște copii mântuiți ai lui Dumnezeu. Să ne amintim de mântuirea lui Richard Weaver (vezi capitolul „Ascultătorul rugăciunii” din „Sapie și scut”, din anul 1912, p.96). Să ne amintim de convertirea binecuvântatului mărturisitor, Markus Wright, care a fost scos prin rugăciune din lanțurile lumii și ale păcatului, de către surorile sale mult mai în vârstă, în al 48-lea an de stăruință (vezi „Sapie și scut”, anul VI de apariție, p.12).

În S. locuiau părinți credincioși și vârstnici, al căror fiu devenise un bețiv desfrânat; el și-a părăsit soția și copilul. Părinților le dispăruse nădejdea în ascultarea rugăciunilor lor pentru acest fiu. Atunci, într-o noapte, cineva a bătut tare la oblonul ferestrei căsuței părinților. În sfârșit, au deschis. Cine era? „Tată, mamă, eu sunt!” a spus fiul pierdut. „Sunt mântuit, m-am convertit!” A fost adevărat. Dumnezeu le-a dăruit acestor părinți, la vârsta lor, ce au cerut adesea, dar acum n-au mai îndrăznit să spere: reînnoirea vieții acestui fiu al atâtor lacrimi.

Scopul acestor rânduri este de a întări credința, de a însufleți rugăciunile tuturor părinților credincioși, care suferă din cauza fiilor și a fiicelor care pleacă în înstrăinarea de Dumnezeu. O, tată și mamă, învățați de la sârmana văduvă, care l-a biruit cu rugăciunile ei pe judecătorul nedrept (citește Luca 18,1-8). Aceasta avea o rugămintă de numai șase cuvinte: „Răzbună-mă față de potrivnicul meu!” Cu această rugămintă l-a biruit pe judecătorul nedrept. Potrivnicul tău, tu, tată, tu, mamă, este satan, dumnezeul veacului acestuia, care-l leagă pe copilul tău iubit în lanțurile înșelăciunii. Dumnezeu îți pune la încercare seriozitatea cererii rugătoare. Căile și faptele acestui copil te-au adus în mâhnire adâncă. Apucă cuvântul lui Dumnezeu, care spune: „Ba mai mult, ne laudăm și în necazuri, căci știm că necazul lucrează răbdare, răbdarea aduce experiență, iar experiența aduce nădejde. Însă nădejdea nu dezamăgește, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat” (Romani 5,3-5).

În capitolele următoare vrem să observăm biruința rugăciunilor credinței unei mame credincioase pentru fiul ei rătăcit în adâncurile păcatului. Fiul este Aurelius Augustinus, născut în 13 noiembrie, 353, în Tagaste, un mic oraș de provincie din Numibia, în provincia Constantina de astăzi. Mama sa a fost Monica, fiică de părinți creștini, care devenise proprietatea lui Isus deja din tinerețe. Tatăl, Patricius, a fost un păgân care și-a deschis inima pentru credință abia cu un an înainte de moartea sa; el a murit în anul 371. Cum s-a întâmplat că această creștină s-a măritat cu un păgân, nu aflăm – s-ar putea ca motivul să fi stat în creștinismul pe atunci deja secularizat într-o foarte mare măsură.

## II. Monica

Augustin însuși a schițat un tablou al mamei sale în „Confesiunile” sale, adresate lui Dumnezeu sub forma unei rugăciuni:

„Onestă și înțeleaptă, supusă mai mult de Tine părinților decât părinții Ți-au supus-o Ție, după ce a ajuns la maturitatea tinereții a fost măritată cu un bărbat căruia i-a slujit ca stăpânului ei și s-a străduit să-l câștige pentru Tine prin aceea că I Te-a predicat prin manierele ei, prin care Tu ai făcut-o așa de frumoasă, încât i-a inspirat soțului ei în același timp dragoste și respect. Și infidelitatea sa a suportat-o ea așa, încât n-a ajuns niciodată cu soțul ei la ceartă pentru aceasta. Căci ea spera de la îndurarea Ta peste el, că el va deveni cast prin credința în Tine. În afară de aceasta, pe cât de blând a fost, pe atât a fost de mânios. Dar ea a înțeles să nu i se opună bărbatului mânios nici cu fapta, nici cu vorba. După ce s-a descărcat și s-a potolit, atunci ea i-a dat socoteală asupra modului ei de a proceda, dacă el cumva se enervase din pripeală pentru aceasta. Dacă multe femei, ai căror soți au fost mai

blajini, totuși purtau pe fața desfigurată urmele bătăii și se plâneau în conversație confidențială de viața soților lor, atunci ea dădea vina pe limbile lor și le amintea într-un fel glumeț dar apăsător, că de la încheierea contractului lor matrimonial au devenit slujnice; de aceea, având în vedere poziția lor, nu aveau voie să se considere superioare soților lor. Dar dacă ele se minunau că nu s-a auzit și nu s-a văzut că Patricius și-a maltratat soția, deși se știa cât de nervos era soțul ei, sau că numai o zi ar fi fost dezbinăți în conflict familial, iar dacă apoi cercetau confidențial motivul, atunci Monica le instruia despre felul în care se purta ea și pe care l-am amintit deja. Și cele care procedau așa, îi mulțumeau, dacă au încercat modul ei; dar cele care nu-l urmau, rămâneau supuse nenorocirii lor.

Și pe soacra ei, care a fost la început îndreptată împotriva ei prin colportări false ale slujnicilor rele, a câștigat-o așa de mult prin suportare tăcută, blândețe și dragoste atentă, încât ea i-a spus fiului ei plină de indignare, de bunăvoie, pe colportoarele care au tulburat pacea casei între ea și nora ei și a cerut pedepsirea lor. Când acest fiu, cedând mamei, preocupat de disciplina casei, ca și de unitatea dintre ai săi, le-a pedepsit pe cele vinovate prin bătăi, după dorința mamei, aceea a promis aceeași răsplată fiecăreia, care, pentru a se face iubită, o va bârfi pe nora ei. De acum înainte n-a mai îndrăznit nici una și de atunci au trăit în cea mai afectuoasă armonie.

Și acest talent mare L-ai dăruit Tu slujnicei Tale, din dragostea căreia m-ai creat, o, Dumnezeule meu, Tu, Îndurătorul meu, ca la ceartă și discordie, unde a putut, să facă pace. Dacă, de exemplu, una sau alta, în lipsa inamiceii a pus-o să asculte un puhoi de expresii amare, în timp ce obișnuia să reverse discordie clocotitoare și pătimașe, dacă în prezența prietenei se revarsă ura pătimașă în cuvinte puternice asupra inamiceii absente, atunci ea nu dădea niciodată în vileag din acestea celor prezenți, ci vorbea numai de bine ca să aducă împăcarea. Aceasta mi s-ar părea o mică avere de care i-ai făcut parte, dacă n-aș fi cunoscut nenumărate vrajbe, spre înfrustarea mea, când molima îngrozitoare a acestui păcat s-a răspândit așa de mult, cu care nu numai că se transmit dușmanului supărat cuvintele mânioase, ci chiar se adaugă calomniile, în timp ce pentru filantrop nu trebuie să fie suficient să nu înmulțească dușmănia dintre indivizi, ci trebuie să se străduiască s-o stingă prin îndemn prietenesc. Așa a făcut mama mea și Tu ai fost Învățătorul ei, care a învățat-o în școala inimii ei.

În cele din urmă l-a câștigat pentru Tine și pe soțul ei, la sfârșitul vieții sale trecătoare și după ce el a devenit credincios, ea nu s-a mai plâns de ceea ce a avut de suportat din partea lui pe când el încă era păgân. Ea a fost și o slujnică a slujitorilor Tăi. Cine a cunoscut-o, a trebuit din toată inima să Te laude, să Te cinstească, să Te iubească în ea, pentru că în inima ei depuneau mărturie roadele relației ei sfinte cu Dumnezeu.”

~~~~~

Aceasta a fost creștina a cărei inimă a luptat cu Dumnezeu pentru convertirea și mântuirea fiului ei, pe care ea-l vedea înfășurat în pofta lumii și a păcatului. Într-adevăr, drumul acestui fiu mergea mereu mai departe de Dumnezeu, tot mai adânc în păcat. Părea că rugăciunile Monicai aduc cu ele mai degrabă triumful lui satan, decât triumful lui Dumnezeu. Dar ea a crezut și a perseverat, începând din anii de băiat ai iubitului ei fiu, până în al 35-lea an al vieții sale. Atunci ea a văzut și a privit răspunsul plin de har al lui Dumnezeu.

Firește, este o regulă bună pentru rugăciune: „Nu te ridica de pe genunchi înainte să ai siguranța ascultării rugăciunii” – Totuși, este nevoie în plus de o credință smerită și puternică. Dar și acolo unde există o asemenea credință vor exista totuși multe ocazii în care vrăjmașului îi reușește temporar să zdruncine această încredere a credinței. În unele solicitări ale rugăciunii va fi necesară o luptă a credinței, până când vom avea cu adevărat încredere în Domnul, că El va face după stăruința noastră.

Dar un lucru este sigur: părinții care cer în rugăciune mântuirea veșnică a copiilor lor, cu orice preț, chiar dacă drumul ar trebui să treacă prin adâncurile suferinței, pot să revendice pentru ei ce este scris: „Și aceasta este îndrăzneala pe care o avem la El, că, dacă cerem ceva

după voia Lui, ne ascultă. Și, dacă știm că ne ascultă orice cerem, știm că avem lucrurile pe care le-am cerut de la El” (1 Ioan 5,14-15).

III. Căile păcătoase ale tânărului Augustin

Acum vrem să aruncăm o privire în tinerețea tânărului Augustin, care a fost purtat, născut și crescut în rugăciuni de către mama sa credincioasă. Ce putere a stăpânului acestei lumi a devenit evidentă în viața acestui fiu!

Să urmărim în text câteva fragmente din „Confesiunile” lui Augustin:

„Eu n-am văzut prăpastia rușinii în care am fost alungat din fața ochilor Tăi, căci cine a putut să fie în ochii Tăi mai ticălos decât mine, când eu chiar și unor asemenea oameni le-am displăcut prin nenumărate escrocherii și minciuni, față de educatorii și de părinții mei prin pasiunea pentru joacă, prin dorința de a vedea farse și să le imit în agitație dependentă de joacă.

Am furat și din pivnița și de pe masa părinților mei, în parte din obiceiul de a gusta pe furiș, în parte de dragul rolului băieților în jocul de care eram încântați, și ei, ca și mine, dar cu toate acestea ei mă păcăleau, ca să le obțină cu o reducere de preț prin tocmeală. Și în jocul acesta m-am decis să strălucesc, orbit de dorință deșartă, adesea biruind prin fraudă. Dar ce doream eu însumi să tolerez așa de puțin și blamam așa de brutal când îi prindeam pe alții, decât tocmai aceea ce eu le făceam altora, iar dacă eu însumi eram prins asupra faptului, mai bine făceam târăboi, decât să mă supun. Este aceasta inocență copilărească? Nu, o, Doamne, sigur că nu este. Aceasta este ceea ce trece de la vârsta copilăriei la o vârstă următoare superioară, numai că în loc de educator și învățător, de nuci și bile și vrăbii, acum este vorba despre prefecti și regi, aur, moșii și sclavi, cum și în loc de nuiele intervin pedepse grele.”

~~~~~

Când am fost un flăcău, și în mine a ars dorința să mă satur de desfătărilor infernale și astfel m-am dat pradă sălbăticității, în plăcerile schimbătoare și dubioase ale dragostei. Și trupul meu se mistuia, iar eu decădeam în ochii Tăi, în timp ce eu mă plăceam și mă străduiam să plac oamenilor.

Dragostea și dragostea împărtășită, numai ele mă bucurau. Dar eu n-am rămas pe cărarea luminoasă a prieteniei, care duce de la suflet la suflet, ci miasme rele s-au ridicat din mocirla poftelor mele carnale și din vârtejul tinereții mele și au înnorat și au întunecat inima mea, încât ea n-a mai putut despărți claritatea senină a dragostei, de întunericul voluptății. Ambele se agitau și se tălăzuiu confuz, de-a valma, mi-au smuls tinerețea neputincioasă în prăpăstiile poftelor și au scufundat-o în mlaștina păcatului. Atunci a izbucnit mânia Ta asupra mea și eu n-am recunoscut-o. Zornăitul mândriei mele m-a făcut surd (pentru glasul Tău) și m-am dus tot mai departe și mai departe de Tine și Tu m-ai lăsat în voia mea; am umblat haimana, mi-am irosit puterile și m-am istovit în desfrânările mele - și Tu ai tăcut. Tu, bucuria mea, cât de târziu ai devenit partea mea! Tu ai tăcut pe atunci, iar eu m-am îndepărtat tot mai mult și mai mult de Tine, tot mai mult și mai mult în acea semănătură neroditoare care dă naștere numai la dureri în ticăloșie mândră și epuizare fără pace.

O, dacă ar fi pus cineva o limită nenorocirii mele și mi-ar fi transformat în folos frumusețea fugitivă a schimbării permanente și ar fi stabilit o țință farmecului ei, încât puhoaiile furtunoase ale tinereții mele, dacă n-au putut să se liniștească, să naufragieze pe țărnul căsniciei, care se lasă satisfăcută cu scopul reproducerii, cum poruncește Legea Ta, o, Doamne!”

~~~~~

Dar în acel al șaisprezecelea an, când din cauza lipsei treburilor casnice am trândăvit, și cum aveam vacanță și trăiam la părinții mei, mi-au crescut în cap spinii voluptății și nimeni nu mi i-a smuls. ... De aceea trăia ea (mama) în teamă sfântă și tremur și cu toate că încă nu

eram creștin (încă nebotezat), ea se temea totuși de căile rătăcite pe care umblam și care Îți întorc Ție spatele, și nu fața.

Vai mie! Și îndrăznesc să spun, Tu ai fi tăcut, Dumnezeuul meu, dacă eu m-aș fi îndepărtat de Tine și mai mult? Oare ai tăcut Tu atunci într-adevăr de tot? Și cuvintele pe care Tu le-ai lăsat să răsună de atâtea ori în urechea mea prin cântatul mamei mele, care atârna în credința în Tine, ale cui erau ele, dacă nu ale Tale? Totuși, nici unul dintre ele nu mi-a pătruns în inimă, încât să fi acționat potrivit lui. Ea m-a îndemnat adesea cu toată bunăvoința, după cum pot să-mi mai amintesc, tainic, cu mâhnire adâncă, să nu cad în desfrâu și înainte de toate, să nu tulbur căsnicia altuia. Dar asemenea îndemnuri mi se păreau femeiești, pe care nu puteam să le ascult fără să roșesc. De la Tine veneau și eu nu știam și credeam că Tu taci și numai ea (mama mea) vorbește, prin care Tu-mi vorbeai și Tu ai fost disprețuit în ea de mine, fiul ei, fiul slujnicei Tale, al robului Tău. Dar eu nu știam aceasta și lovit cu o asemenea orbire, mă grăbeam în goana mare înainte, așa că mă rușinam în fața tovarășilor de vârsta mea dacă am trăit mai puțin rușinos decât ei, pentru că îi auzeam laudându-se cu păcatele lor și cu cât mai mult făceau o laudă din ele, cu atât mai infami erau: așa că nu mă ispitea numai pofta faptei, ci și pofta să fiu laudat. Ce este mai vrednic de muștrare decât viciul? Ca să nu fiu muștrat, am devenit și mai desfrânat și unde nu puteam să fac ca cei ticăloși, mă prefăceam că am comis nelegiuirea, ca să nu apar și mai de disprețuit cu cât eram mai nevinovat și să nu trec drept și mai neînsemnat cu cât eram mai curat.

Vai! cu ce părtași la fapte rele umblam haimana pe străzile Babilonului și mă tăvăleam în murdărie ca în mirodenii și alifii prețioase. Și în mijlocul lor mă călca în picioare (în murdărie) vrăjmașul nevăzut, ca să atârni cu atât mai tare de el și mă seducea, pentru că eram de sedus. Și mama mea trupească, ea, care într-adevăr deja fugise, grăbind, din mijlocul Babilonului, dar pe celelalte străzi a mers mai încet, nu s-a îngrijit totuși, oricât de mult m-a îndemnat la castitate, ca, ceea ce auzise de la soțul ei despre mine și deja recunoscuse ca distructiv și primejdios pentru viitor, să-i pună capăt în barierele iubirii conjugale, ca să nu poată fi distrus până la ultima urmă de viață. Ea nu s-a îngrijit de aceasta de teamă că lanțul căsniciei mi-ar putea zădărnici speranțele, nu acea speranță pe care mama mea și-a pus-o în Tine pentru viața de dincolo, ci speranța pentru instruirea științifică, a cărei posesie părinții mei o doreau foarte mult pentru mine; tata, pentru că el nu gândea aproape nimic despre Tine și despre mine numai lucruri zadarnice; mama, pentru că ea credea că acele studii științifice obișnuite nu mi-ar dăuna cu nimic, ci mai degrabă mi-ar putea fi de vreun folos ca să ajung la Tine. Căci aceasta este presupunerea mea, atât cât pot eu să meditez la caracterul părinților mei. Și în joc eram lăsat să trag mai tare de hățuri decât permite măsura corectă a rigorii, așa că m-am pierdut în tot felul de pofte și peste tot domnea întunericul, care, Dumnezeuul meu, mi-a închis claritatea senină a adevărului Tău și ca din pământ gras a încolțit nedreptatea mea.”

~~~~~

Cu siguranță, O, Doamne, că Legea Ta pedepsește furtul și legea care este scrisă în inima omului nu șterge păcatul. Căci există vreun hoț care-l tolerează cu sânge rece pe altul? Nici măcar bogatul care are de prisos nu-l tolerează pe hoțul mânat la furt de sărăcie. Și eu am fost dispus să comit un furt și l-am comis, nu mânat nici de nevoie, nici de lipsă, ci din dezgust față de dreptate și din lăcomie față de nedreptate. Căci am furat ce aveam de prisos și mult mai mult; și nu numai desfătarea din cauza în sine, ci furtul și păcatul erau ceea ce-mi doream. În apropierea viei noastre era un păr încărcat cu fructe, care nu puteau totuși să atragă nici prin aspectul lor, nici prin gustul lor. Noi, tineri ticăloși, în ora târzie de noapte până la care am trăgănat jocul după obiceiul rușinos în casele de jocuri, am pornit într-acolo ca să le scuturăm și să le cărăm de acolo și am luat și am dus cantități mari, nu ca să le savurăm la masă, ci ca să le aruncăm la porci, după ce am gustat câteva din ele – numai ca să facem, după mintea noastră, ceva nepermis. Privește-mi inima, o, Dumnezeuul meu, privește-mi inima, căci Tu Te-ai îndurat de ea când lăncezea în adâncul prăpastiei. Și ce căuta acolo, aceasta să Ți-o

spună acum inima mea, că n-am fost pentru nimic rău, fără să vreau să obțin ceva prin aceasta; eram rău numai ca să fiu rău.”

~~~~~

Am ajuns la Cartagina și din toate părțile mă înconjura, vuind, încâlceala dezgustătoare a intrigilor amoroase. Încă nu iubeam, dar căutam dragostea și dintr-o nevoie mai profundă și mai bună de dragoste eram supărat pe mine că eram puțin dornic de dragoste. În imboldul după dragoste am căutat obiectul dragostei mele și am urât siguranța și drumul fără curse. Tu Însuți, o, Dumnezeul meu, mi-ai implantat în inimă o foame care ești Tu Însuți, hrana inimii; dar această foame nu era vie în mine, ci eu eram fără dor după hrana netrecătoare, dar nu pentru că eram cumva plin de ea, ci, cu cât eram mai gol, cu atât mai mult mi se opunea. De aceea boala sufletul meu și în nenorocirea lui s-a aruncat în lumea exterioară, jinduind după o stimulare senzorială. ... Astfel am tulburat izvorul prieteniei cu mocirla dezgustătoare a voluptății, strălucirea lui curată s-a întunecat prin poftă infernală; și oricât de abominabil și fără onoare eram, voiam totuși, în exces de vanitate, să trec drept distins și educat. Astfel m-am aruncat în dragoste, care trebuia să mă înlănțuie. Dar Tu, o, Dumnezeul meu și Îndurătorul meu, cum mi-ai amărât Tu, în bunătatea Ta, această dulceață! Căci am fost iubit și în taină m-am încâlcit în lanțurile desfătății și m-am lăsat prins în mreje cu legăturile aducătoare de durere, ca apoi să fiu biciuit de nuiua de fier înroșită a permanentei gelozii, a suspiciunii, a fricii, a mâniei și a vrajbei.

Cum am putrezit în păcate mari și am mers după obrăznicie păcătoasă, care, pentru că Te-am părăsit, m-a ademenit în adâncuri amăgitoare și la ascultare față de puteri demonice, care m-au înșelat și cărora le-am oferit ca jertfă faptele mele rușinoase - și toate acestea mi-au servit la corecție. Chiar la ceremonia slujbei închinată Ție, în interiorul zidurilor bisericii Tale am cutezat să nutresc poftă carnală și să umblu după roadele morții. De aceea m-ai lovit cu pedepse grele; eu n-am recunoscut totuși mărimea vinei mele, Tu, Îndurătorul meu măreț, Tu, Dumnezeul meu, Adăpostul meu în fața dușmanilor răi printre care hoinăream cu capul semeț, ca să mă îndepărtez mult de Tine – căile Tale n-au fost ale mele și eu am iubit libertatea fugară.

Și acele studii științifice, care erau considerate respectabile, au avut ceva atrăgător pentru mine, în mod deosebit având în vedere procesele, ca să mă disting în ele, cu cât mai înșelător, cu atât mai vrednic de laudă. Atât de mare este orbirea omenirii, încât se laudă chiar și cu orbirea ei. Deja străluceam în școala de oratori și de aceea m-a umplut o bucurie mândră și orgoliul meu a crescut, chiar dacă păstrând mai mult măsura – Tu știi aceasta, o, Doamne! - și în același timp departe de asemenea devastări, care au produs acei „desfrânați” – acesta este numele lor; dubios și diabolic, el trece oarecum drept simbol al educației fine. Printre ei trăiam în timiditate nerușinată, pentru că încă nu atinsesem depravarea lor; cu ei aveam relații și mă bucuram de prietenia lor și totuși mă speriam de faptele lor, de fetele lor dezmațate, cu care întindeau impertinent curse naivității celor fără experiență, pe care încercau să-i deruteze și cu care își făceau jocul nelegiuit în diabolică bucurie răutăcioasă. Nimic nu este mai asemănător cu faptele puterilor diabolice și cu totul pe drept se numesc ei desfrânați.”

Cât de departe de Dumnezeu a fost rătăcit, cât de adânc înfășurat în păcat a fost acest fiu înconjurat de rugăciunile mamei!

IV. Convertirea lui Augustin

În timp ce Augustin căuta la universitatea din Cartagina să-și facă studiile de orator, a căzut în mâinile unor învățători falși, ostili credinței, ale maniheiștilor. Tot drumul său a întristat cât se poate de profund inima mamei sale, care între timp devenise văduvă. Ea s-a despărțit de fiul ei ca să nu mai trebuiască să fie martoră la masă, la discursurile sale hulitoare. În vremea aceea de adâncă tristețe, Monica a fost mângâiată printr-un vis. În vis, ea stătea pe un dreptar de lemn (lineal), când s-a apropiat de ea un tânăr radiind de bucurie, ca s-o întrebe de motivul lacrimilor ei. Ea a răspuns: Îmi plâng fiul pierdut. Tânărul a mângâiat-o cu

cuvintele: *Unde stai tu, va sta și el!* În aceeași clipă l-a văzut pe fiul ei, Augustin, stând lângă ea pe același dreptar.

Ea i-a povestit îndată acest vis fiului ei, care a spus râzând: Deci tu stai pe același fundament de concepții cu mine. Dar Monica a respins aceasta cu seriozitate: O, nu! Căci nu mi s-a spus: „unde este el, acolo ești și tu!”, ci „unde ești tu, acolo este și el”.

În aceeași perioadă, Monica a fost încurajată și de mângâierea unui episcop credincios: „Fii mulțumită! Este imposibil să se piardă un fiu pentru care sunt plânse atâtea lacrimi.”

În vremea aceea, în anul 375, Augustin s-a întors de la universitatea din Cartagina în cetatea sa de naștere, Tagaste, la 22 de ani, unde a deschis o școală de elocvență. – Când a ajuns la 29 de ani, încă încătușat în învățăturile maniheiștilor, s-a hotărât să plece la Roma. Mama sa voia fie să-l împiedice, fie să-l însoțească, pentru că se temea că fiul ei se va scufunda în mlaștina marii cetăți păcătoase. Dar Augustin a păcălit-o. În timp ce Monica era într-o capelă din apropierea țărmului, rugându-se, Augustin a urcat în corabie și a fugit. Drumul lui a mers curând de la Roma la Milano, unde i s-a conferit o catedră de retorică. Acolo a venit în contact cu episcopul Ambrozie. Mărturiile acestui bărbat foarte înzestrat și sincer au început să acționeze asupra inimii și a conștiinței lui Augustin. În același timp a intrat din nou în acțiune influența mamei sale, care l-a urmat la Milano. În timpul acesta, Augustin a învățat să înțeleagă importanța credinței, în timp ce mândria voinței lui se prăbușea. Încă legat în lanțurile imoralității – cu toate că-l avea la sine pe fiul său nelegitim, care creștea, Adeodatus, - el spera să găsească în căsnicie eliberarea din furtunile patimilor sale. Dar după ce mama sa a cerut în căsătorie pentru el o fată respectabilă, el a încălcat jurământul de fidelitate față de logodnica sa și s-a aruncat din nou în vârtejul poftelor carnale. Astfel și-a încheiat el cel de-al 30-lea an.

Despre această aniversare a zilei sale de naștere a scris mai târziu cuvintele: „Dusă a fost, dusă pentru totdeauna, tinerețea mea vrednică de blestem, și am pășit într-o vârstă bărbătească mai matură, mai bătrân în ani, dar cu atât mai ruinat în vanitate.” Prin influența lui Ambrozie și a altor creștini, Augustin a învățat să cunoască epistolele lui Pavel. Abia acum i s-a aprins lumina asupra esenței harului mântuitor. Dumnezeu l-a condus apoi laolaltă cu creștini experimentați, printre care, un ofițer sus-pus, și anume, Pontitianus, care a devenit pentru el o binecuvântare. Într-o zi, acesta i-a povestit despre convertirea a doi demnitari de la curte. Sub influența acestei relatări, Augustin și-a făcut sfinte reproșuri pentru amânarea convertirii sale.

Însuși Augustin povestește acum convertirea sa cu următoarele sale cuvinte:

„Am fost așa de bolnav și mă chinuiam, deoarece mă acuzam singur mai tare decât oricând; m-am întors și m-am răsucit în lanțul meu (al imoralității), până când a căzut de tot de pe mine; cu toate că devenise deja slab, încă mă ținea totuși tare. Iar Tu, o, Doamne, m-ai lovit în lăuntru meu, cu îndurare severă, cu biciul, care mi-a dublat teama și rușinea, ca să nu mă mai abat de la Tine și să-Ți slujesc, iar legăturile care mai rămăseseră, devenite slabe, să se rupă de tot, ca să nu se mai întărească din nou și să mă încolăcească și mai tare. Atunci mi-am zis în adâncul inimii mele: În urând, în curând va avea loc! Și cu vorba eram deja de acord cu decizia. Aproape că am făcut-o și totuși n-am făcut-o; dar n-am căzut înapoi în cele dinainte, ci stăteam foarte aproape și-mi trăgeam sufletul. Apoi am încercat pentru a doua oară și aproape am fost la țintă, și aproape am atins-o, și am ținut-o tare; și totuși n-am ajuns la țintă, și nici n-am atins-o, și nici n-o țineam tare; încă mai șovăiam între viață și moarte; și încă putea să facă mai mult în mine răul obișnuit decât binele neobișnuit și cu cât se apropia momentul când trebuia să devin un alt om, cu atât mai mare groază mă apuca; totuși, nici nu m-a aruncat înapoi și nici nu m-a abătut, ci am rămas cu inima tremurândă.

De reținut, m-au reținut fleacurile și vanitatea; vechile mele prietene smuceau de mantia cărnii mele și-mi șopteau: Ce, vrei să ne părăsești? Din clipa aceea nu vom mai fi cu tine în veci! Din clipa aceea în veci nu-ți vor mai fi permise unele și altele. Ce imagini au adus în fața sufletului meu prin acel „unele și altele”! Ce imagini, o, Dumnezeule meu! Milostivirea Ta a fost cea care le-a întors de la sufletul slujitorului Tău. Ce ocară mi-au dat, ce rușine! Deja nu

le mai ascultam nici pe jumătate, deja vorbeau mai puțin liber, doar murmurând în spatele meu și ciupindu-mă pe furiș, ca să mă uit înapoi. Cu toate acestea m-au reținut și eu am ezitat să mă scutur și să mă rup de ele și să trec dincolo, unde am fost chemat, deoarece obișnuința puternică mi-a spus: Crezi că poți să rezisti fără acele lucruri?

Dar mi-a spus aceasta abia auzibil, cu un glas nonșalant; căci mi s-a dezvăluit din partea în care mi-am întors fața și unde totuși încă mă înfioram să merg, că virtutea castă a abstenenței mă chema onorabil, voios, dar nu libertin de vesel, să vin și să nu mai am îndoieli, întinzând spre mine, ca să mă primească și să mă îmbrățișeze, mâinile binecuvântătoare cu un belșug de modele. Acolo am văzut atâția băieți și fete, tineri și fecioare, în număr mare, de orice vârstă, văduve încovoiate, bătrâni cu cununa de păr a călugăriei. Și la toți am găsit aceeași inocență. Și ea mă batjocorea cu batjocură care avertizează: Nu vei putea tu, spunea ea, oare nu vei putea ce pot acești băieți, aceste femei? Oare pot aceștia din propria lor putere și nu în Domnul, Dumnezeul lor? Domnul, Dumnezeul lor m-a dat lor. De ce stai sprijinindu-te pe tine și nu stai ferm? Adresează-I-te Lui, nu te teme, El nu te va părăsi, așa încât să cazii; adresează-I-te Lui fără grijă; El te va primi și te va vindeca. Și cum am roșit, căci am auzit șoptitul acelor deșertăciuni și șovăind, am fost iarăși fără hotărâre. Și din nou mi-am spus: Fii surd față de mădularele tale necurate de pe pământ, ca să moară. Ele îți făgăduiesc bucurii care nu sunt după Legea Domnului tău, a Dumnezeului tău. Astfel se certau unele cu altele gândurile din inima mea. Dar Alypius (unul dintre prietenii de atunci ai lui Augustin, care căuta și el pacea) ședea lângă mine și aștepta tăcut deznodământul emoției mele neobișnuite.

Dar când o amintire a scos din adâncul ascuns toată nenorocirea mea și a adunat-o înaintea feței inimii mele, atunci a izbucnit o furtună puternică în mine, însoțită de șiroaie de lacrimi. Ca să-i las cale liberă, m-am ridicat și am plecat de lângă Alypius: căci singurătatea mi s-a părut mai potrivită ca să mă satur de plâns; m-am dus atât de departe, încât prezența lui să nu mă mai poată deranja. Așa am fost atunci și acela a simțit cu mine. Chiar am crezut că am și spus deja ceva la care tonul plin de lacrimi al glasului meu s-a întrerupt, așa că atunci m-am ridicat. El a rămas acolo unde ne așezaserăm, plin de uimire. Dar eu m-am aruncat la pământ, lângă tulpina unui smochin, și mi-am lăsat lacrimile să curgă liber și izvorul ochilor s-a revărsat afară, o jertfă pe care Tu o primești cu plăcere și Ți-am spus multe, nu cu aceleași cuvinte, ce-i drept, dar în acest sens: Tu, o, Doamne, de ce așa de mult timp? Cât de mult timp, Doamne, vei fi mânios? Nu-Ți mai aduce aminte de fărâdelegea noastră de dinainte. Căci m-am simțit încătușat de ea și am gemut cu glas tare în disperare jalnică. Cât timp? Măine și iar mâine? De ce nu acum? De ce nu pune ceasul acesta capăt rușinii mele?

Așa vorbeam și plângeam amar în remușcarea inimii mele. Și iată, atunci am auzit un glas dintr-o casă învecinată, un băiat sau o fată era, spunând pe un ton cântat: *Ia și citește! Ia și citește!* Eu am pălit și mă gândeam dacă este posibil ca în vreun joc copiii să obișnuiască să cânte astfel de cuvinte, dar nu mi-am putut aminti să fi auzit vreodată despre așa ceva. Atunci mi-am reținut lacrimile, m-am sculat și n-am interpretat cuvintele auzite altfel, decât că o poruncă divină mi-a poruncit să deschid Sfânta Scriptură, că trebuia să citesc primul capitol pe care îmi vor cădea ochii. Căci auzisem de la Antonius că el, la citirea cu glas tare a Evangheliei în biserică, în care a ajuns întâmplător, cuvântul care a fost citit acolo l-a aplicat la sine ca pe un îndemn: „Du-te, vinde ce ai și dă la săraci și vei avea comoară în cer; și vino, urmează-Mă!” Printr-un asemenea glas al lui Dumnezeu a fost imediat convertit. Și așa m-am întors grăbit la locul unde ședea Alypius și unde la plecarea mea lăsasem în urmă scrierile apostolului Pavel. Am luat cartea, am deschis-o și am citit tăcut pentru mine pasajul care mi-a căzut primul sub ochi: „Să umblăm frumos, ca în timpul zilei, nu în chefuri și în beții, nu în desfrânări și în fapte de rușine, nu în certuri și în invidie; ci îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos și nu purtați grijă de carne, ca să nu-i treziți poftele” (Romani 13,13-14). N-am citit mai departe, nu era nevoie, într-adevăr, căci imediat la sfârșitul acestor cuvinte *a venit lumina păcii peste inima mea și noaptea îndoielii a zburat.*

Atunci am pus degetul sau un alt semn înăuntru, am închis cartea și i-am povestit lui Alypius cu figură liniștită ce mi se întâmplase. Dar și el mi-a povestit ce se petrecuse în el și despre care eu nu știam nimic. El a dorit să citească textul, i l-am arătat; și el a citit și restul. Dar eu nu știam ce urma. A urmat: „Primiți bine pe cel slab în credință!” Aceasta a aplicat-o el la sine și mi-a destăinuit-o. El s-a simțit întărit printr-un asemenea îndemn; fără șovăială și neliniște s-a alăturat hotărârii mele și buneii mele intenții, care corespundea din plin mentalității sale, căci în aceasta era mult mai bun decât mine și se deosebea foarte mult de mine. Am mers imediat la mama și i-am povestit ce se întâmplase și ea s-a bucurat. I-am povestit cum se întâmplase; ea s-a bucurat foarte mult și a triumfat și Te-a lăudat pe Tine, care poți să faci nemărginit mai mult decât toate câte cerem și gândim noi, căci a văzut că ei i se oferise de către Tine mult mai mult decât obișnuia să ceară în disperarea și în lacrimile ei. Tu m-ai convertit la Tine, astfel încât n-am dorit nici femeie, nici vreo speranță a acestei lumi; acum stăteam pe același dreptar al credinței pe care Tu m-ai arătat ei acum așa de mulți ani. Tu i-ai schimbat tristețea în bucurie mult mai bogată decât a dorit ea.”

Aceasta s-a petrecut în septembrie 386. La început, Augustin s-a retras pentru câteva luni. La Paști, 387, a fost botezat (împreună cu fiul său, Adeodatus). După zece luni de ședere la Roma, Augustin a vrut să se întoarcă cu Monica în Africa. Dar Monica a murit în apropiere de Ostia, după o boală foarte scurtă. Numai câteva zile înainte de moartea ei, ea îi spusese lui Augustin că nu mai are nici o dorință să trăiască pe pământ, după ce Dumnezeu îi dăduse într-o măsură nemărginită ceea ce ceruse de la El.

V. Augustin, episcop și părinte al Bisericii

După moartea mamei sale, Augustin a trăit la început drept cap al unei mici comunități, în izolare monahală, până în anul 391, când a fost hirotonisit ca prezbiter în Hippo (acum Bona), în Africa de Nord. El a predicat acolo cu mare succes, la început a fost co-episcop, mai târziu a fost episcop unic la Hippo. În acest post a devenit cel mai renumit și influent învățător al Bisericii catolice. Perspicacitatea sa, adâncimea spiritului său și puterea credinței sale, câștigată într-o viață foarte agitată, s-au reflectat în numeroasele sale scrieri. Astăzi mai avem, în afară de numeroase lucrări mai mari, 400 de predici ale lui Augustin, a căror autenticitate este dovedită.

Putem accepta că Augustin a contribuit mult la a păzi de întunecare adevărul despre completa pierzare a păcătosului vinovat și despre puterea harului mântuitor în creștinătate. El a mărturisit limpede adevărul mântuirii numai prin credința în Fiul răstignit la lui Dumnezeu, așa cum a trăit-o el însuși într-un mod minunat. Scrierile sale au fost și pentru reformatori, Luther și Calvin, de mare încurajare.

În rest, Augustin a fost unul dintre fondatorii principali ai puterii bisericești a Romei, un promotor al clerului domnitor în Biserica romană și un prieten al vieții monahale. El însuși a fondat în Africa unele mănăstiri, care au fost distruse după aceea de către vandali.

O mare parte a vieții și a puterii sale le-a folosit ca să susțină puterea și unitatea exterioare ale Bisericii organizate. El a făcut aceasta atât față de învățătorii falși care erau împotriva Bibliei, cât și față de asemenea copii ai lui Dumnezeu, care nu puteau să se plece în fața Bisericii ecumenice din cauza conștiinței. Aici, din nefericire, sunt pete întunecate în viața lui Augustin.

Dintre creștinii din Africa de Nord, așa-numiții donatiști constituiau deja de la începutul secolului al patrulea încoace, o fracțiune importantă. Numele de donatiști provine de la episcopul Donatus, care, împreună cu adepții săi, a cerut necondiționat spre sfârșitul prigonirilor creștine romane, ca tăgăduitorii și trădătorii să fie excluși din adunarea credincioșilor și mai ales, că printr-o disciplină severă trebuie să fie împiedicate laicizarea și slujirea păcatului printre creștini. Aceste pretenții ale lui Donatus au condus la o schismă, care deja în zilele lui Constantin cel Mare și ale Conciliului de la Niceea (325) au fost subiectul multor tratative. Cu toate că puterea statului a decis mereu împotriva donatiștilor, aceștia s-au

răspândit tot mai mult și mai mult. Acum, Augustin a devenit adversarul lor puternic. Sub influența sa, în anul 411, în Cartagina a avut loc o mare dispută, la care au venit 286 de episcopi catolici și 279 de episcopi donatiști. Guvernatorul împărătesc, care la însărcinarea împăratului Honorius a oficiat acest sinod, i-a declarat învinși pe donatiști. Deoarece aceștia n-au vrut să se supună, la insistența lui Augustin, în anul 414 le-au fost retrase toate drepturile cetățenești și în anul 415 li s-a luat permisiunea să țină întâlnirile pentru serviciul divin. S-a ajuns la prigoniri sângeroase, în care statul și-a pus autoritatea publică în slujba Bisericii romane. Chiar și inamicii donatiștilor au recunoscut că era ceva serios pentru ei să așeze în fața ochilor lumii o Adunare a lui Isus despărțită de lume, păzită în sfințenie și curăție. Chiar dacă donatiștii aveau în organizarea și în doctrina lor unele lucruri care nu găseau în Sfânta Scriptură nici o întemeiere, voiau totuși să înfăptuiască marele adevăr fundamental al creștinismului: despărțirea de felul de a fi al lumii, „în lume, dar nu din lume”! (Ioan 17,14-16.)

Hippo a fost asediată de vandali în anul 430. În a treia lună a asediului, Augustin a fost atacat de o febră puternică. El și-a așteptat sfârșitul sub citirea psalmilor pocăinței și printre lacrimi și rugăciuni. El a adormit în prezența prietenilor săi, în 28 august, în vârstă de 76 de ani.

Africa de Nord a ajuns curând după aceea sub stăpânirea vandalilor. Este profund rușinos, dar un adevăr istoric, că donatiștii au găsit sub vandalii arieni libertatea conștiinței și a credinței, pe care n-au avut-o sub guvernarea romană, influențată de episcopul Augustin.

Dacă am auzit istoria convertirii lui Augustin, atunci am dori ca viața sa să fi ajuns la o încheiere mai fericită și mai plină de pace. Nu se poate spune că credincioșii de atunci n-ar fi știut, ca urmare a unei învățături greșite, ce era o moarte triumfală – istoria de 300 de ani a prigonirilor a lăsat în urmă pentru Adunarea lui Isus nenumărate modele de moarte biruitoare în pacea lui Dumnezeu. Totuși, dacă luăm în considerare că pe conștiința lui Augustin zac sângele și lacrimile multor copii prioniți ai lui Dumnezeu, atunci nu putem să ne mirăm că sfârșitul său, înainte de toate, a trebuit să poarte amprenta pocăinței; n-ar fi putut să fie o moarte triumfătoare.

~~~~~

Oamenii și autoritățile pământești au dăruit o mare măsură de admirație până în zilele prezente, înaltului spirit, extraordinarei înzestrări și devotamentului lui Augustin în eficacitatea sa ca învățător al Bisericii. Totuși, opinia omenească nu servește drept criteriu decisiv. „Căci toți trebuie să fim arătați înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să primească răsplata pentru lucrurile înfăptuite în trup, potrivit cu binele sau răul pe care-l va fi făcut” (2 Corinteni 5,10).

Ce a fost Augustin ca episcop, nu este aici obiectul studiului nostru, în schimb este celălalt, ce a fost el ca un copil mântuit și iertat al lui Dumnezeu, *scos prin rugăciune din adâncurile înfășurării sale în păcate, prin fidelitatea și credința mamei sale.*

Fie ca exemplul Monicăi să încurajeze mulți părinți, să-și pună mâna credinței pe Faptele Apostolilor 16,31!

## 7. Roada Duhului<sup>8</sup>

După Galateni 5,22

*„Dar roada Duhului este: dragoste, bucurie, pace, îndelungă-răbdare, bunătate, facere de bine, credincioșie, blândețe, înfrânare. Împotriva unora ca acestea nu este lege”  
(Galateni 5,22-23)*

Ce rod plăcut, prețios, parfumat, din grădina lui Dumnezeu! Nouă feluri de roade sunt enumerate și totuși, ele formează numai o roadă; toate cele nouă sunt caracterizate ca „roada Duhului”, pentru că Duhul este Acela care le dă naștere. „Faptele cărnii” (versetele 19-21) sunt enumerate mai multe; ele pot fi observate separat. Dar „roada Duhului” este prezentată în Cuvântul lui Dumnezeu ca un întreg. Ea este ca un întreg al caracterului lui Hristos și de aceea sunt și diferitele roade privite numai ca una; ele chiar cresc împreună pe același fundament. Este ținta înaltă a Duhului Sfânt, ca El să-i facă pe credincioși asemenea lui Hristos, să-i preschimbe în chipul Său. Nici o măsură mai neînsemnată și nici o altă țintă decât Hristos Însuși nu corespunde dorinței lui Dumnezeu pentru credincioșii care sunt, în fond, copiii Săi; chiar inima credinciosului însuși, care tânjește după asemănarea cu Hristos, n-ar fi satisfăcută altfel. Sămânța Cuvântului lui Dumnezeu a căzut la credincios într-un pământ bun (Matei 13,23), a dat naștere din el la un pom bun (Psalmul 1); iar pomul, pe de altă parte, poartă o roadă bună (Galateni 5,22). Duhul Sfânt este rădăcina roadei și în același timp și forța motrice. Domnul spune: „După roadele lor îi veți cunoaște; oare se culeg struguri din spini sau smochine din măracini?” (Matei 7,16.) Cât de important este aici pentru orice credincios examenul de conștiință, dacă se găsește la el roada Duhului. Aici nu este vorba în nici un caz despre ce spun oamenii despre noi, ci despre ce vede *Domnul* la noi.

Roada Duhului este împărțită în trei grupe, fiecare a câte trei roade și toate nouă împreună formează desăvârșirea sau frumusețea caracterului creștin și a vieții creștine.

Prima grupă cuprinde: dragostea, bucuria, pacea.

### I. Dragostea

Ea este ceea ce este Dumnezeu, esența și manifestarea naturii divine. Ea este cel mai mare dar de har și de o durată veșnică (1 Corinteni 13,8); ea constituie temelia vieții creștine. Dragostea este oricând necesară și la locul ei; nu există nici loc, nici timp de unde să nu facă parte. Ce frumoasă este ea, de exemplu, în vicisitudinile vieții, unde triumfă peste mii de greutăți (Romani 8,35-39) și acoperă la alții o mulțime nenumărată de păcate (Proverbe 10,12).

Fie ca la copiii lui Dumnezeu, această cea mai minunată dintre însușiri, această primă roadă a vieții noi și a Duhului Sfânt, să ajungă să se dezvolte pe deplin, să capete mai multă valoare, să fie practică de noi tot mai mult și mai mult în părtășia Aceluia care este dragoste! Ce dragoste a arătat Hristos pe pământ! Acest gând să-l avem și noi, care era în El!

Dragostea constituie „calea nespuse mai bună”, pe care apostolul Pavel voia să le-o arate credincioșilor (1 Corinteni 12,31), calea care în valoarea sa mare pentru inima Domnului și în acțiunile Sale asupra oamenilor valorează mai mult decât puterea miraculoasă, darurile de har ale vindecărilor și limbile îngerilor. Dragostea îmbracă orice copil smerit al lui Dumnezeu cu acea frumusețe parfumată despre care Domnul spune: „Ca un crin între spini, așa este iubita mea între fete” (Cântarea Cântărilor 2,2). În lume ne înconjoară din toate părțile spinii egoismului; omul firească caută interesul său. Dar harul lui Dumnezeu i-a așezat în mijlocul

---

<sup>8</sup> Prelucrat pe baza unui articol din revista „Gute Botschaft des Friedens” (Vestea bună a păcii). Editura Fraților Dönges, Dillenburg.

lumii pe credincioși, care trebuie să poarte această amprență: „Dragostea nu caută folosul său”. O!, să citim acest al 13-lea capitol al Epistolei 1 Corinteni în genunchi înaintea feței lui Dumnezeu și să-L rugăm fierbinte pe Domnul, ca El să-l aducă la reprezentare în viața noastră prin puterea Duhului Său!

### Bucuria

Această roadă se găsește numai într-o inimă care a recunoscut dragostea lui Dumnezeu și a crezut. De aceea, un creștin fără bucurie nu este o mărturie pentru Domnul. Din nefericire, pentru unii creștini bucuria este schimbătoare; ba strigă de bucurie, ba sunt profund întristați și descurajați. De ce? Pentru că bucuria este la ei dependentă de împrejurări. Dacă împrejurările sunt mai puțin plăcute, atunci bucuria se pierde la ei. Dar bucuria Duhului Sfânt este durabilă și se bazează pe bucuria și desfătarea sufletului în Domnul (citește Filipeni 4,4). Împrejurările se schimbă în realitate zilnic pe pământ; și cu ele sunt legate fără discuție sentimentele noastre; de aceea suntem îndemnați: „Este vreunul printre voi în suferință? Să se roage! Este vreunul bucuros? Să cânte cântări de laudă!” (Iacov 5,13). Dar bucuria adevărată în Duhul Sfânt vrea să fie partea noastră și în zilele suferinței, pentru că Domnul, care este izvorul ei, nu Se schimbă niciodată și rămâne tot timpul la noi și pentru că Dumnezeu, care este Tatăl nostru, este permanent Același în dragostea și în bunăvoința Sa. Această bucurie neschimbătoare, dăruită din Dumnezeu, Cuvântul lui Dumnezeu o numește *bucurie deplină*. *De cinci ori* este scris în Scriptură: „ca bucuria voastră (a noastră) să fie deplină!” (Ioan 15,11 – Ioan 16,24 – Ioan 17,13 – 1 Ioan 1,4 – 2 Ioan 12.)

Avem de trăit numai o singură viață și Dumnezeu vrea ca noi să ne vedem de drum fericiți în Domnul, în bucurie deplină. Este o mare pierdere dacă un copil al lui Dumnezeu umblă fără bucurie, dacă trebuie să recunoască: Nu sunt fericit. Motivul este fie în faptul că omul poartă poveri pe conștiință, care trebuie reglementate înaintea lui Dumnezeu, fie că stă sub apăsarea grijilor sau a temerilor. Satan, marele nostru potrivnic, este foarte dispus să le fure copiilor lui Dumnezeu bucuria. El îi sperie și le zădărește în fața ochilor nori negri, ca să se teamă.

Cât de important est atunci să-L cunoaștem pe Domnul în dragostea Sa neschimbătoare, în răbdare, în purtarea de grijă, în amabilitate! El este izvorul bucuriei. „Bucuria Domnului este tăria noastră!” Să demonstrăm aceasta practic în fiecare zi, în fiecare ceas!

### Pacea

În toate salutările și epistolele apostolice este cerută mereu, din nou, pentru credincioși acest mare bun minunat. Păcatul a adus o ruptură între Dumnezeu și oameni. Dar această ruptură a reparat-o Dumnezeu Însuși, și anume, într-un mod desăvârșit, corespunzător dreptății Sale, ca și dragostei Sale. Prin sângele Său de la cruce, Fiul lui Dumnezeu „a făcut pace” (Coloseni 1,20); și El, Împăciuitorul, după ce a înviat dintre morți, a „vestit pacea” El Însuși prima dată (Efeseni 2,17; Ioan 20,19). Toate inimile care au acceptat împăcarea, adică sunt îndreptățite prin credința în sângele Fiului lui Dumnezeu, „au pace” (Romani 5,1).

Totuși, aici (Galateni 5,22), roada Duhului despre care se vorbește, nu se referă la această pace, ci la o altă pace, care firește că se poate instala numai în sufletul care cunoaște și posedă în adevăr pacea de la cruce prin credința vie. Aceasta este *pacea inimii*, în timp ce cealaltă pace, care are de-a face cu ispășirea și iertarea, trebuie s-o numim pacea conștiinței. Deci aici, la roada Duhului Sfânt, este vorba despre pacea inimii. Ea se găsește acolo unde un om împăcat cu Dumnezeu prin cruce, se găsește în concordanță deplină, fericită, cu voia bună, desăvârșită a lui Dumnezeu, Tatăl său. Această concordanță cu Dumnezeu se extinde asupra a două domenii: 1. Predarea voinței noastre în deplină ascultare; 2. Asupra consimțământului smerit, plin de încredere pentru calea pe care ne conduce Dumnezeu.

Îndată ce umblarea noastră a fost lipsită de veghere, necredincioasă sau încăpățânată, conștiința credinciosului mărturisește că între el și Dumnezeu stă ceva care trebuie înlăturat. Pacea inimii este tulburată, o apăsare se așează pe inimă, Duhul Sfânt nu-i poate da mărturia

plăcerii lui Dumnezeu. El are nevoie de restabilire. Enoh, care a umblat cu Dumnezeu timp de 300 de ani, a avut această mărturie (Evrei 11,5) – ce pace revărsată a fost în inima sa! Aceasta trebuie să fie partea tuturor copiilor lui Dumnezeu! La aceasta se referă apostolul când le scrie credincioșilor din Tesalonic: „Însuși Domnul păcii să vă dea totdeauna pacea în orice fel. Domnul să fie cu voi toți!” (2 Tesaloniceni 3,16.)

Dar privitor la încrederea copilărească în călăuzirea desăvârșită a Tatălui, este evident că un copil al lui Dumnezeu, care se îndoiește de credințioșia, dragostea și purtarea de grijă a Tatălui, care privește călăuzirea lui Dumnezeu cu neîncredere sau plângere, nu poate avea pacea inimii, lui toate i se par nesigure. Dacă ar fi nesigură călăuzirea lui Dumnezeu – atunci unde mai este pace? Un asemenea copil al lui Dumnezeu trebuie întâi să se întoarcă în smerenie la încredere, apoi Duhul Sfânt îi dă din nou pacea inimii. Această pace a inimii este plăcută ca lumina soarelui care se întinde peste marea mai înainte agitată și furtunoasă, care a devenit tăcută și liniștită de tot la cuvântul Domnului: „Liniște! Taci!”

Cine a suferit mai mult aici jos, în această lume căzută, ostilă lui Dumnezeu, plină de lacrimi și suferință, decât Isus Hristos, singurului Fiul al lui Dumnezeu? Dar inima Sa a fost permanent în pace; El a trăit și S-a mișcat permanent în concordanță desăvârșită cu voia Tatălui Său. El S-a odihnit în dragostea Dumnezeului și Tatălui Său; să facă voia Sa, aceasta a fost mâncarea Sa și în aceasta a fost toată fericirea Sa. Așa că nu numai prin sângele Său de la cruce ne-a câștigat pacea conștiinței, așa cum spune El la sfârșitul vieții Sale: „Vă las pacea!” (cu limbă de moarte), ci a dorit pentru noi și ne-a dăruit chiar și propria pace prețioasă a inimii Sale, așa cum a făcut-o cu cuvintele: „Vă dau pacea Mea!” (Ioan 14,27.) Într-adevăr, ce dar, ce bun nespus de minunat în această vale a plângerii, în această vale a umbrei morții este pacea proprie a lui Isus, căreia numai Cuvântul și Duhul lui Dumnezeu îi dau naștere și o întrețin în noi!

## II.

Până acum am studiat prima dintre cele trei grupe ale roadei Duhului Sfânt, și anume: dragostea, bucuria, pacea. Urmează a doua grupă: îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine.

### Îndelunga răbdare

este cunoscută în tot Cuvântul lui Dumnezeu, în Vechiul și în Noul Legământ, ca o însușire a lui Dumnezeu. Când DOMNUL i S-a descoperit lui Moise pe Sinai, El a exclamat: „DOMNUL, DOMNUL Dumnezeu este plin de îndurare și milostiv, *încet la mânie*, plin de bunătate și adevăr” (Exod 34.6). De aceea spune Scriptura că Dumnezeu a purtat cu multă îndelungă răbdare vasele mâniei (Romani 9,22; vezi 2 Petru 3,9). Domnul nostru a fost pe pământ modelul desăvârșit de îndelungă răbdare; viața Sa în modestie a fost o permanentă descoperire a răbdării și a îndelungii răbdări, o reprezentare practică a acestei virtuți, care la copiii lui Dumnezeu este căutată pe drept. Și noi avem, dacă ne cunoaștem pe noi înșine, într-adevăr chiar toate motivele să purtăm cu îndelungă răbdare nedreptatea personală și suferința și să iertăm repede, având în vedere slăbiciunile și lipsurile noastre proprii.

Dar, de asemenea, cât de des se întâmplă și cât de trist este că inimi care sunt purtate de Dumnezeu cu așa de mare îndelungă răbdare și care se pot bucura de o asemenea mântuire și o iertare minunate și se pot lăuda cu ele, sunt fără răbdare sau chiar irascibile față de alții. Unde este îndelunga răbdare la care cei născuți din nou suntem îndemnați așa de des și de mult, în mod deosebit în epistolele apostolului Pavel? „Dacă Dumnezeu a îngăduit cu multă îndelungă-răbdare niște vase ale mâniei”, noi cum să nu arătăm față de „preaiubiții lui Dumnezeu” și față de toți oamenii aceeași atitudine? Sigur că nu este niciodată bine să aprobăm răul, ci trebuie, dacă nu ajută nici un îndemn, să fie îndepărtat din adunarea credincioșilor, dar cât de important este să fim îndelung răbdători în toate lucrurile personale

și să practicăm harul. Cuvântul lui Dumnezeu ne îndeamnă la aceasta cu mare seriozitate. El ni-L așează înaintea ochilor pe Domnul în suferința Sa și ne spune: „Când era insultat, nu răspundea cu insulte; și când suferea, nu amenința, ci Se încredința în mâinile Celui care judecă drept” (1 Petru 2,23). Un creștin nu este *niciodată* îndreptățit să se răzbune singur. Este scris: „«A Mea este răzbunarea, Eu voi răsplăti», spune Domnul. Deci, dacă vrăjmașului tău îi este foame, dă-i să mănânce; dacă îi este sete, dă-i să bea; pentru că, făcând aceasta, vei îngrămădi cărbuni aprinși pe capul lui” (Romani 12,19-20). Și nu trebuie *niciodată* să amânăm iertarea și împăcarea, ca diavolul să nu găsească spațiu și ocazie să ne mâne la răzbunare; „Să nu apună soarele peste mânia voastră!” (Efeseni 4,26).

Să cerem harul lui Dumnezeu pentru aceasta și să-L așteptăm pe Dumnezeu până va acționa pentru noi – ceasul și ajutorul Său sunt întotdeauna cele mai bune. El va împlini ce a promis: „DOMNUL va lupta pentru voi, dar voi stați liniștiți!” (Exod 14,14). Cine este sigur de aceasta, poate să fie îndelung răbdător cu inima liniștită.

### **Bunătatea**

se va găsi precis în atitudine și în faptă acolo unde, într-o lume căzută, plină de păcat, de suferințe și de încercări, locuiesc perseverența răbdătoare, îndelunga răbdare adevărată. Dar această bunătate, roada Duhului Sfânt, nu trebuie confundată cu o simplă amabilitate naturală, care sigur că este chiar plăcută acolo unde se găsește, dar care nu stă în slujba lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu numește această amabilitate omenească „miere”; aceasta este exclusă din darurile de mâncare înaintea lui Dumnezeu (Levitic 2,11). Această amabilitate, crescută pe terenul firii și al educației omenești, nu are nici o valoare pentru Dumnezeu.

În mijlocul lumii de păcate și a diferitelor lor consecințe triste, bunătatea, care este o roadă a Duhului Sfânt, este prețioasă și valoroasă înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor. Câtă ocazie are ea, ca o rază vie de soare, ieșind din inima lui Dumnezeu, să lumineze întunecata „vale a umbrei morții”, să-i bucure și să-i întărească pe drumeții din „valea plângerii”! Câtă binecuvântare poate să răspândească în jurul ei această bunătate, care are rădăcina în cunoașterea și în desfătarea dragostei desăvârșite și neschimbătoare a lui Dumnezeu! Dacă propria conștiință și propria inimă au ajuns la odihnă și se mulțumesc pentru sine cu harul Domnului, atunci omul poate să fie bun cu oricine. Despre Domnul este scris: „Dar, când s-a arătat bunătatea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru” (Tit 3,4). – Da, așa a luminat El în această sărmană viață pământească. Tot așa pot și copiii lui Dumnezeu să lumineze plini de bunătate în mediul lor. Poți fi sigur că oriunde ai întâlni oameni, că ei sunt receptivi la această bunătate, la o privire amabilă sau la un salut amabil – ah! majoritatea suferă, de fapt, de lipsă amarnică de bunătate; ei merg adesea zile și săptămâni fără să primească o rază din ea. Fă ca aceste raze să lumineze în inima lor! Cea mai bună faptă fără această bunătate este ca o floare frumoasă fără parfum și miros plăcut. Este deosebit de important ca noi să dăm mai multă atenție acestei roade a Duhului Sfânt, în interiorul propriei case și în afara ei, în meseria și în relația noastră. Ca orice însușire divină, și ea crește în timp ce este practică și exersată. Totuși – bunătatea divină nu se poate obține prin premeditari, dacă inima nu este fericită. Numai unde strălucește soarele în inimă, numai acolo poate ea să lumineze de pe față, din ființă și din cuvinte.

### **Facerea de bine**

este un cuvânt care exprimă mult; ea conține în sine tot ce este bun și admirabil, care corespunde modelului nostru divin. Dumnezeu Însuși este binevoitor; „El este bun și binefacător”. Îndurarea Sa și bunătatea Sa sunt mari peste toate lucrările mâinilor Sale. Tot așa trebuie să se găsească bunătatea Sa în atitudinea și în viața, în bunăvoința și în orice binefacere și la cei care sunt de-acum convertiți și născuți din Dumnezeu. Apostolul a fost convins că cei credincioși din Roma sunt „plini de bunătate” (Romani 15,14), iar pentru credincioșii din Tesalonic s-a rugat ca Dumnezeu să împlinească în ei orice bună plăcere a bunătății Sale, deci și s-o savureze și să-i facă s-o înfățișeze în propria lor viață (2

Tesaloniceni 1,11). Cât de fericite, cât de binecuvântate și roditoare sunt acele inimi care manifestă bunăvoința lui Dumnezeu în această lume rece, lipsită de inimă și plină de suferință!

Scriptura așează *bunătatea lui Dumnezeu* insistent în fața ochilor noștri: Bunătatea lui Dumnezeu ține toată ziua.” (Psalmul 52,1), ba chiar ține în veac, cum este scris de 26 de ori în Psalmul 136. Despre această bunătate a lui Dumnezeu, David spune, iluminat prin Duhul Sfânt, că ea este „mare” peste toți cei care se tem de DOMNUL (Psalmul 103.11). Cuvântul lui Dumnezeu descrie minunat bunătatea Sa pentru ai Săi: „Îmi va fi un nume de bucurie, o laudă și o glorie înaintea tuturor națiunilor pământului, care vor auzi despre tot binele pe care li-l fac. Și se vor teme și se vor cutremura pentru tot binele și pentru toată pacea pe care i-a dau” (Ieremia 33,9). Ce râu minunat curge aici din inima lui Dumnezeu! Această bunăvoință trebuie să lumineze din viața copiilor lui Dumnezeu, în viața pământească, în inimile oamenilor, spre cinstea lui Dumnezeu, spre cinstea credinței. O!, fie ca Domnul să facă să devină mare în viața alor Săi această roadă a Duhului Sfânt!

### III.

Acum ajungem la grupa a treia a roadelor Duhului Sfânt: credincioșia, blândețea, înfrânarea.

#### Credincioșia

În contrast cu credincioșia omului, de la căderea în păcat a omului și până la încheierea istoriei mondiale, credincioșia lui Dumnezeu stă ca o stâncă puternică în marea furioasă. Așa L-a cunoscut Moise pe Dumnezeul său pe drumul lung, de aceea mărturisește el: „Dați slava Dumnezeului nostru! El este Stânca, lucrarea Lui este perfectă, căci toate căile Lui sunt drepte. El este *un Dumnezeu al credincioșiei* și fără nedreptate, El este drept și integru!” (Deuteronom 32,3-4.) Ieremia mărturisește: „Mare este credincioșia Ta!” (Plângerile lui Ieremia 3,23.) Pavel exclamă: „Credincios este Dumnezeu!” (2 Corinteni 1,18.) Cum dovedește el aceasta? *El Își ține cuvântul!* „Căci oricâte făgăduințe ale lui Dumnezeu ar fi, în El sunt da și în El sunt Amin, spre slava lui Dumnezeu prin noi” (2 Corinteni 1,20). „*Credincios este Dumnezeu*, prin care ați fost chemați la comuniunea cu Fiul Său, Isus Hristos, Domnul nostru” (1 Corinteni 1,9). Această însușire de caracter a lui Dumnezeu trece ca un fir roșu prin toată Scriptura. În Domnul Isus, „Martorul credincios”, ea a fost vizibilă în desăvârșirea ei într-o lume stricată, necredincioasă; El a manifestat-o în cuvânt și în umblare. Unde Dumnezeu guvernează o viață omenească prin Duhul Sfânt, acolo trebuie să iasă la iveală această roadă a credincioșiei, căci ea face parte din ființa lui Dumnezeu. –

De la creștinii credincioși, Dumnezeu așteaptă atât credincioșie față de Dumnezeu, cât și credincioșie față de oameni. Ea este găsită acolo unde este ascultare față de Cuvântul lui Dumnezeu, unde omul se supune complet adevărului Său în ciuda opoziției pe care o găsim la lume, ba chiar la asemenea credincioși, care nu umblă pe calea credincioșiei. Cine ține tare de Cuvântul curat, neclintit, neținând seamă de puterea și de viclenia lui satan, făcând abstracție de disprețul lumii și de interpretarea greșită a creștinilor nespirtuali, și își manifestă natura divină într-o umblare temătoare de Dumnezeu, acela este credincios. Așa a trecut Domnul Isus prin lume. El Și-a făcut fața ca de cremene și n-a putut fi abătut prin nimic de la calea cea dreaptă (Isaia 50,7). Cât de puțin este găsită astăzi această credincioșie, care liberă de influența omenească, se așează numai în dependență de Domnul. Dumnezeu ne-a încredințat mult și așteaptă de la noi această credincioșie, credincioșie în lucrurile mărunte și în lucrurile mari, fie că este o activitate modestă, fie că este o slujbă prestigioasă în ochii oamenilor. La administratori se caută ca ei să fie găsiți credincioși (1 Corinteni 4,2). Unde Domnul găsește această credincioșie, acolo El înlocuiește din belșug toate la care se renunță, privind onoarea și desfătarea, și o va răsplăti cândva, în veșnicie.

Este important să ținem seamă că peste tot unde Scriptura ne spune ceva despre părerea lui Dumnezeu privindu-i pe ai Săi, El cere numai credincioșie și judecă după credincioșie. „Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios peste puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău!” (Matei 25,21; vezi Luca 19,17). Dar și oamenii trebuie să găsească la credincioși numai credincioșie – astfel va fi proslăvit Domnul, iar credința va fi onorată. De aceea îi îndeamnă Pavel prin Tit pe sclavii credincioși, ca față de stăpânii lor păgâni „să dea dovadă în totul de bună credincioșie, ca să facă în totul cinste învățaturii lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru” (Tit 2,9-10).

### **Blândețea**

„Blândețea” este o însușire a Domnului, spre care arată El Însuși când spune: „Eu sunt blând și smerit cu inima” (Matei 11,29). Ocazii pentru acționarea ei există din belșug în această lume stricată, ostilă, care în ciuda dragostei Sale voia ba să-L prindă în vorbe viclene, ba Îl copleșeau cu cele mai rele ocări și insulte, ba chiar Îl tratau ca pe un răufăcător. Chiar și ucenicii, care Îl întristau mereu cu caracterul lor puțin credincios și cu prostiile lor, Îi dau adesea prilejul să-Și manifeste blândețea.

Și apostolul Pavel a încercat să umble cu toată inima în această blândețe; nici zelul său arzător, caracterul său plin de energie și curajul bărbătesc, nici marea sa cunoaștere n-au putut să-l împiedice din aceasta. Deși corintenii îl iritau și-l întristau prin multe lucruri rele, încât ar fi avut motiv „Să vin la voi cu o nua”, el „i-a sfătuit totuși în blândețea și indulgența lui Hristos”. Plăcută este această roadă pentru oricine; chiar inamici îndârjiți au fost surprinși și uneori câștigați prin parfumul ei plăcut. Ne simțim bine în prezența unui om blând. Dar ea nu va crește niciodată pe terenul firii vechi; unde se arată ea, acolo este și putere divină. Dumnezeu dă naștere adevăratei blândețe; ea este reflectarea propriei Sale naturi. Ce minunat trebuie să fie de aceea pentru El, când vede că copiii Săi întâmpină cu blândețe toate ocările și insultele în această lume nedreaptă!

Despre Moise se spune: „Dar bărbatul Moise era foarte blând, mai blând decât orice om de pe fața pământului” (Numeri 12,3). Acesta n-a fost în nici un caz caracterul natural al lui Moise. Dimpotrivă, el a fost înclinat spre mânie: „Și, văzând pe unul nedreptățit, l-a apărât și l-a răzbunat pe cel asuprit, omorându-l pe egiptean” (Faptele Apostolilor 7,24). Abia educația în liniște din partea lui Dumnezeu l-a făcut blând pe Moise. Dacă n-ar fi posedat această însușire divină, n-ar fi putut să conducă un popor așa de împotrivor și îndărătnic. Fie ca Domnul să ne vadă și pe noi umblând în toată blândețea! Căci citim că „un duh blând și smerit este de mare preț înaintea lui Dumnezeu”. Astfel vom face cinste Numelui Său și vom fi unelte folositoare pentru El.

Blândețea este întotdeauna împerecheată cu smerenia, căci ea nu crește decât pe mormântul mândriei. Unde este mândrie și trufie, acolo nu crește blândețea. Domnul spune în predica de pe munte: „Ferice de cei blânzi, pentru că ei vor moșteni pământul!” (Matei 5,5). El arată cu aceasta că în Împărăția Sa domnesc cu totul alte principii, decât în împărăția acestei lumi. În Împărăția lui Dumnezeu, blândețea și smerenia conduc la biruință; și de câte ori nu facem experiența că este așa! Nu oamenii violenți și nervoși biruiesc ura, amărăciunea, patima și invidia dușmanului, ci oamenii blânzi.

Pavel și Sila au părăsit cetatea Filipi ca biruitori, după ce ura și nedreptatea îi bătuse și îi aruncase în temniță, dar Dumnezeu a trecut de partea lor, judecătorul lor nedrept a trebuit să se umilească înaintea lor. (citește Faptele Apostolilor 16,35-40). Ce frumos și binecuvântat este îndemnul pe care Pavel îl scrie mai târziu filipenilor: – „Blândețea voastră să fie cunoscută de toți oamenii!” (Filipeni 4,5.)

### **Înfrânarea**

„Înfrânarea” sau „stăpânirea de sine”, așa cum se și numește cuvântul, încheie șirul roadelor Duhului Sfânt.



Cuvântul poate fi tradus cu drepturi egale și „castitate”. El vorbește despre păzirea vieții de orice pătare cu poftă necurată. Epistolele apostolului Pavel exprimă deslușit cât de mare este primejdia ca un copil al lui Dumnezeu să poată fi înfășurat în lucruri triste prin înșelăciunea vrăjmașului. Dar aceasta nu se va întâmpla niciodată atâta timp cât guvernează Duhul Sfânt. Cât de importantă este păzirea credincioșilor în acest domeniu – căci orice pătare lipsește mărturia de toată puterea față de lume, toată personalitatea unui asemenea creștin este pătată (vezi 1 Corinteni 6,18). Cu siguranță că Duhul Sfânt a ales cuvântul „înfrânare”, pentru că aceeași păzire prin harul lui Dumnezeu este necesară în toate celelalte domenii în care un credincios ajunge în ispitirea de a fi neînfrânat (mâncatul, băutul, dormitul, fumatul). Despre o asemenea înfrânare în puterea Duhului Sfânt vorbește Pavel atunci când spune: „Iar orice luptător pentru premiu se înfrânează în toate; ei deci, în adevăr, ca să primească o cunună care se veștejește, iar noi, una care nu se veștejește. Eu deci alerg în felul acesta, nu ca în nesiguranță; lupt în felul acesta, nu ca lovind în aer. Ci îmi disciplinez trupul și îl țin în supunere, ca nu cumva, după ce am predicat altora, eu însumi să fiu dezaprobat” (1 Corinteni 9,25-27).

Înfrânarea propriei voințe este imposibilă la omul care se află sub Lege (Romani 7), deoarece carnea are o putere mai mare decât voința cea mai tare. Altfel este la un copil al lui Dumnezeu, care cunoaște adevărata eliberare și care se lasă călăuzit de Duhul Sfânt (Iacov exprimă aceasta așa: „Dar cine și-a adâncit privirea în legea desăvârșită, aceea a libertății, și a stăruit în ea”), aici stăpânirea de sine nu numai că este posibilă, ci ea este practică fără constrângere; ea este consecința firii noi. Aici sunt frânate răbufnirile propriei voințe, iar sfintele dorințe ale omului nou pot fi îndeplinite prin energia Duhului.

Ce har pentru copiii iubiți ai lui Dumnezeu, că nu mai au nevoie să asculte de vechea fire cu poftele ei, a căror satisfacere ne aduce numai distrugere pentru trup și suflet, oricât de ademenitoare ar putea diavolul să ni le prezinte. Da, ce har că Legea, moartea și osânda nu ne mai pot amenința! Avem totuși o viață nouă în Hristos și suntem în Hristos înaintea lui Dumnezeu și Hristos este și El în noi.

Hristos le-a dat alor Săi viața Sa, aceeași viață pe care a înfățișat-o odinioară pe pământ, El trăiește astăzi mai departe în ai Săi; ei sunt continuarea vieții Sale, chiar dacă în slăbiciune și în imperfecțiune. Satan urăște o asemenea viață, așa cum L-a urât pe Domnul Însuși; el vrea cu orice preț să împiedice reprezentarea practică a lui Hristos. Dar pentru Dumnezeu este o bucurie, o jertfă de un miros plăcut, o mare glorie să vadă un creștin umblând așa și aducând de nouă ori roada Duhului: dragoste, bucurie, pace, îndelungă-răbdare, bunătate, facere de bine, credincioșie, blândețe, înfrânare. Căci ea este descrierea iubitului Său Fiu. Fie ca dorința sfântă să ne caracterizeze, de a-I face această bucurie lui Dumnezeu! Căci El ne-a iubit nesfârșit pe cei mulți, care am fost mântuiți în Isus Hristos și am devenit copiii Săi și ne-a răscumpărat scump spre lauda Numelui Său și spre gloria harului Său.

## Nr. 8. Din întuneric la lumină

(Anexat la relatările anterioare sub același titlu, ultima este din 1912)

### XVII

#### Marea zi a ispășirii<sup>9</sup>

*„Pentru că legea, având umbra lucrurilor viitoare, nu însăși imaginea lucrurilor,  
nu poate niciodată, cu aceleași jertfe, care se aduc neîncetat în fiecare an,  
să-i desăvârșească pe aceia care se apropie.”*

*„Dar El, după ce a adus o jertfă pentru păcate,*

*S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu.” ...*

*„Pentru că, printr-o singură jertfă i-a desăvârșit pentru totdeauna pe cei sfințiți.”*

(Evrei 10,1. 12. 14.)

Acest cuvânt a fost împlinit în mod minunat acum câțiva ani pentru o evreică vârstnică din Odesa.

Este Iom Kipur, cea mai mare zi a ispășirii. O mamă din Israel stă într-o sinagogă din Odesa; ea postește, se roagă și plânge; în fața ei, pe genunchi, stă deschisă o carte evreiască de rugăciune, cu litere mari ebraice, din care citește. Ea are o durere adâncă în inimă. Fiul ei, care deja mai înainte îi pricinuisese multă mâhnire prin viața lui rea în privința morală, i-a făcut acum una mult mai mare, ba chiar cea mai mare durere pentru o mamă evreică: el a schimbat religia sa iudaică cu credința în disprețuitul Isus din Nazaret. – Ce ar putea fi mai dureros pentru o mamă evreică? – De aceea se roagă fierbinte lui Dumnezeu: „Fă-l să se întoarcă la religia iudaică!” – Deodată se înalță un gând minunat în inima ei: „Dacă el chiar va fi găsit adevărul?” – Ea se roagă: „O, Dumnezeule, dacă el totuși chiar va fi găsit adevărul, fă să-l găsească și eu!” Ea citește din cartea ei de rugăciuni: „Mesia, Cel drept, S-a întors de la noi; și acum cine să ne îndreptățească, dacă El a purtat păcatele noastre și prin rănilor Lui suntem tămăduiți.” – Ea își zice: „Atunci înseamnă că Mesia trebuie să fi venit totuși deja! - - Aici scrie: „*Prin rănilor Lui suntem tămăduiți!*” - - Abia se gândise la aceasta, că a venit peste ea o revărsare de bucurie și o pace adâncă. Ea a fugit din sinagogă în adunarea de altfel așa de nesuferită a misiunii iudaice, unde stă deocamdată fiul ei. Dar el nu bănuia ce se petrecuse în mama sa. El s-a mirat s-o vadă venind la adunare; el s-a grăbit spre ea cu mare bucurie. Ce revedere! Mama spune: „Tu crezi că am venit să-l caut pe Mesia? Nu! – L-am găsit deja! Pedepsa era peste El și prin rănilor Lui suntem vindecați. Vin din sinagogă ca să mă închin cu voi, pentru că știu că voi aveți adevărul.”

Probabil 50 de ani a ținut această mamă evreică Iom Kipur și n-a găsit pace; acum se știe împăcată cu Dumnezeu prin Mesia și are pace prin „sângele crucii Lui”. Ce realitate minunată: *marea zi a ispășirii a avut loc pe Golgota*, când El, „care n-a cunoscut păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5,21). „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele” (2 Corinteni 5,19).

Cât de minunat de mare este puterea Cuvântului divin, încât poate într-o clipă să facă niște ochi orbi să vadă și să biruiască o inimă împotrivoare! Ce zid de-o viață, de prejudecată și de opunere, a trebuit să fie străpuns la această evreică vârstnică, pentru a se grăbi, așa cum a făcut, convinsă de adevărul lui Dumnezeu, la acești mărturisitori ai Celui răstignit. Într-adevăr, măreția Cuvântului lui Dumnezeu putem s-o credem capabilă de orice biruință!

---

<sup>9</sup> Cele povestite aici se bazează pe comunicări epistolare de încredere.

## Nr. 9 Cioburi

*„Eu locuiesc în loc înalt și sfânt și cu cel cu duhul zdrobit și smerit,  
ca să înviorez duhul celor smeriți și să înviorez inima celor zdrobiți.”*  
(Isaia 57,15)

În casa lui Dumnezeu, toate  
Cioburile-s lucrul cel mai bun.  
Căci ceea ce s-a spart prin moarte,  
La El e de valoare-acum.  
Ce-n puterea sa eul Îi închină,  
Deoparte vrea să-l pună și să-l țină.

Vasu-ncântător se întreabă:  
„Cum de Stăpânul nu m-a luat?  
Eu aștept singur, fără treabă,  
Deși eu Lui m-am destinat.  
El mă pune-n colț și praful mă-neacă,  
Splendoarea și puterea o să-mi treacă.”

Dar Stăpânul cu drag privește:  
„Tu-Mi ești prețios,” a rostit.  
„Da, te folosesc rar, firește,  
Căci cu preț mare te-am plătit.  
Eu mi-am dat sângele, viața, pe Mine,  
Chiar totul, ca să te câștig pe tine.

Dar pentru o slujbă de seamă,  
Trebuie să fii pregătit.  
Prin foc de treci, nu-ți fie teamă,  
O, tu, suflete preaiubit!  
Ce pe pământ folositor Mi-e Mie,  
Trebuie-ntâi să moară, spart să fie!”

Stăpânul din multă iubire  
Lăsat-a să se întâmpale-așa:  
Că lumea, cu disprețuire,  
Lasă vasul spart ne-atins să stea.  
Căci cine-o să se-apelece după ele,  
Doar cioburi, inutile bucățele?

Chiar ciobul spune; „N-am valoare!”  
Dar Stăpânul deja l-a pus,  
Ferit de întreaga pierzare,  
Umplut cu apă până sus;  
El se las-adânc scufundat în ape,  
Căci Domnul vrea prin el pe-nsetați s-adape.

De folos! Sfânt tremur pe față  
Străbate fibra vasului.  
Numai un ciob, dar plin de viață,  
După voia Stăpânului.

„Mulțumesc mâinii ce mi-a fost olarul,  
Până când am putut, spart, s-apuc harul.”

H. v. R.

## **Nr. 10. Nu-L întristați pe Duhul Sfânt** (Pentru credincioși)

- I. Ce spune Scriptura despre greșelile credincioșilor și ale necredincioșilor față de Persoana Duhului Sfânt?
- II. Maiestatea Duhului Sfânt, locuind în cei credincioși
- III. Întristarea Duhului Sfânt în Vechiul Testament
- IV. Duhul din Dumnezeu
- V. Apărătorul sau Mângâietorul
- VI. Duhul adevărului
- VII. Duhul harului
- VIII. Duhul de putere și de dragoste și de chibzuință
- IX. Duhul înfierii (al filiațiunii)
- X. Duhul slavei
- XI. Pecetluit cu Duhul Sfânt

### **I. Ce spune Scriptura despre greșelile credincioșilor și ale necredincioșilor față de Persoana Duhului Sfânt?**

Adesea, dacă un creștin fără experiență a păcătuit conștient împotriva poruncii lui Dumnezeu sau împotriva voii limpede recunoscute a lui Dumnezeu, el se gândește: Am comis păcatul împotriva Duhului Sfânt. Sunt pierdut pentru totdeauna, de nesalvat. Satan îl întărește în acest gând, ca să-l mâne în disperarea fără nădejde. Firește că fiecare păcat conștient este o mare nenorocire. Totuși, este important să scoatem în evidență că în Scriptură nu apare cuvântul „Păcat împotriva Duhului Sfânt”. În schimb, Scriptura vorbește despre diferite păcături privind Duhul Sfânt, atât la oamenii neconvertiți, cât și la cei credincioși. Este vorba despre următoarele pasaje:

1. Matei 12,31-32:

„De aceea vă spun: Orice păcat și orice hulă vor fi iertate oamenilor; dar hula împotriva Duhului Sfânt nu va fi iertată oamenilor. Oricui va vorbi împotriva Fiului Omului, îi va fi iertat; dar oricui va vorbi împotriva Duhului Sfânt, nu îi va fi iertat, nici în veacul acesta, nici în cel viitor.”

(Pasaje paralele: Marcu 3,28-29; Luca 12,10.)

Dacă citim aceste pasaje în context, recunoaștem imediat că este vorba despre oameni neconvertiți, ostili lui Dumnezeu, care, în împotrivirea lor față de har, îl hulesc în mod foarte conștient pe Duhul Sfânt. Fariseii au atribuit efectele harului și ale puterii Duhului Sfânt, care erau active în Persoana Fiului lui Dumnezeu, căpeteniei demonilor, Beelzebul (citește Matei 12,22-30). Dacă hulirea Duhului Sfânt este caracterizată ca un păcat care nu poate fi iertat niciodată, atunci nu este surprinzător, căci un om care rostește această hulă, L-a respins chiar pe Acela prin care sunt exercitate asupra inimii și a conștiinței toate acțiunile harului. Această stare serioasă de lucruri cuprinde în același timp adâncă mângâiere pentru toți cei care trăiesc sub apăsarea că ei nu mai pot găsi har, pentru că – așa cum cred ei – ar fi comis păcatul împotriva Duhului Sfânt. Durerea lor, mâhnirea lor sunt o dovadă că ei stau sub acțiunile de har ale Duhului Sfânt, care vrea să-i mângâie, numai să apuce harul, crezând. În multe cazuri este vorba despre oameni conștiințioși (uneori chiar oameni credincioși), care, apăsați de

satan cu aceste spaima întunecate, sunt mânați chiar în disperare. Sigur că este o lucrare binecuvântată ca asemenea suflete să fie ajutate să iasă din necazul lor adânc. Ce îngrozitor și ce plin de responsabilitate este în schimb - și aceasta s-a petrecut de mai multe ori -, dacă bărbați care își fac apariția printre credincioși ca învățători, înfig pumnalul în inima unui suflet întristat pentru vina sa, cu vorbele: Preciș ați comis păcatul împotriva Duhului Sfânt.

Într-un spital de boli nervoase se afla un bărbat mai în vârstă, care avea de multe decenii o viață de rugăciune, dar care, din cauza unor greșeli morale adânci, stătea sub o presiune grea a conștiinței și a sufletului. El căuta pace și nu putea s-o găsească. Atunci a venit în acel spital un bărbat mai în vârstă, ca s-o viziteze pe fiica sa. Pe acesta l-a vizitat acel om căutător de pace, împovărat de vină, în speranța că va găsi mângâiere. El i-a spus povestea vieții și a păcatelor sale – ce răspuns a primit? „Preciș ați comis păcatul împotriva Duhului Sfânt!” Pe nefericit l-a apucat disperarea. El a fost păzit cu efort de sinucidere și a avut nevoie de mult timp înainte să-i fi răsărit steaua nădejzii, că Domnul poate să-l mai ierte și pe el.

## 2. Faptele Apostolilor 7,51-54.

„«Voi, cu grumazul înțepenit și necircumciși în inimă și în urechi, voi întotdeauna vă împotriviți Duhului Sfânt; voi, ca și părinții voștri. Pe care dintre profeții nu i-au persecutat părinții voștri? Și au omorât pe aceia care au vestit mai înainte despre venirea Celui Drept, ai cărui trădători și ucigași v-ați făcut voi acum; voi, care ați primit legea prin rânduiala îngerilor și n-ați păzit-o!» Și, auzind ei aceasta, îi tăia la inimă și scrâșneau din dinți împotriva lui.”

Aici este vorba despre împotrivirea conștiință față de adevărul lui Dumnezeu. Preoții cei mai de seamă, fariseii și cărturarii care erau în sinedriu, stăteau în hotărâre dușmănoasă față-n față cu Domnul și cu martorul Său, Ștefan. Ei nu voiau să recunoască adevărul și dragostea lui Dumnezeu, care s-au arătat în Hristos, nu voiau să li se supună, cu toate că Duhul Sfânt S-a ostenit cu toată puterea să le convingă conștiințele. Dar ei s-au opus Duhului Sfânt, nu voiau să se lase convinși.

Printre oamenii care s-au opus Duhului Sfânt în ziua omorării cu pietre a lui Ștefan, netăiați împrejur la inimă și la urechi, a fost și Pavel. De aici este de învățat că această „*contrazicere a Duhului Sfânt*”, împotrivirea, faptul că nu vrem să ne deschidem inima pentru acțiunea Sa, este cu totul altceva decât hulirea Duhului Sfânt. Aici își găsește utilizarea cuvântul: „Dar omul natural nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie; și nici nu le poate cunoaște, pentru că ele se înțeleg duhovnicește” (1 Corinteni 2,14). Îi lipsește organul pentru aceasta. Aceasta este starea oricărui om firesc sau sufletesc. Un asemenea om are rațiune, judecată, sentiment, putere de discernământ pentru lucrurile pământești și omenești; da, el poate avea în circumstanțe un suflet profund religios, și totuși să se opună Duhului Sfânt cu o asemenea patimă, cum preoții cei mai de seamă și fariseii s-au opus lui Ștefan. De aceea se întâmplă așa de des că oamenii religioși certăreți sunt vrăjmași înverșunați ai copiilor lui Dumnezeu, pentru religia lor moștenită și resping nervoși dacă li se spune în dragoste: „Trebuie să vă convertiți!” Unii exprimă aceasta politicos, când spun: „Nu-mi place cuvântul convertire.” Totuși, pentru toți aceștia mai există nădejde; ușa harului le stă deschisă. Cum s-a convertit Pavel, când a fost biruit de puterea harului, așa s-au convertit mulți care mai înainte s-au opus Duhului Sfânt. Tocmai din această ceată Își ia Domnul adesea luptătorii, El, care a împărțit prada cu cei tari.

Cu toate acestea, rămâne o problemă foarte serioasă să te opui Duhului Sfânt și să înfrunți mărturia adevărului cu hotărârea că nu vrei să te lași convins. Ca în sinedriul din Ierusalim, așa în toate timpurile și în cele mai diferite țări deținătorii puterii religioase au opus rezistență copiilor lui Dumnezeu, unși cu Duhul, o opoziție care (ca la Ștefan) nu s-a liniștit până când n-a curs sângele martorilor adevărului și moartea n-a amuțit buzele devotate. Acest soi de oameni iese pretutindeni în evidență acolo unde, ad majorem Dei gloriam, se luptă pentru moștenita religie a strămoșilor, împotriva mărturisitorilor adevărului biblic. Prigonirile copiilor lui Dumnezeu în toate țările creștinătății de nume arată același tablou ca în Faptele Apostolilor 7. Filip al II-lea al Spaniei și capii Inchiziției, Ignatius Loyola și Ordinul iezuiților

au furnizat grupe întregi de conducători religioși, a căror viață a purtat amprenta: contradicție îndârjită împotriva Duhului Sfânt și împotriva adevărului biblic despre harul mântuitor.

Dar există încă o clasă de oameni care Îl contrazic pe Duhul Sfânt; aceștia sunt cei care sunt convinși în conștiința lor prin puterea Duhului și a Cuvântului lui Dumnezeu de robia păcatului lor, de slujirea conștientă a răului, a viciului, cei care știu că sunt pe calea pierzării, dar care totuși țin tare de hotărârea: vreau să perseverez în păcat! nu vreau să mă întorc de pe drumul meu! nu vreau să rup cu păcatul! știu că drumul meu merge la pierzare, dar vreau să persist pe el. Despre aceștia trebuie să spunem că harul într-adevăr îi avertizează și îi cheamă adesea într-un mod minunat – dar în majoritatea cazurilor zadarnic. Mulți dintre aceștia ajung în cele din urmă în judecata împietririi. Apoi sunt smulși brusc de aici, când le expiră timpul de har.

3. Evrei 6,4-6 și Evrei 10,26-31.

„Pentru că este imposibil ca cei odată luminați, și care au gustat darul ceresc, și s-au făcut părtași ai Duhului Sfânt, și au gustat Cuvântul bun al lui Dumnezeu și lucrurile de putere ale veacului viitor, și au căzut, să fie reînnoiți, spre pocăință, răstignindu-L pentru ei înșiși pe Fiul lui Dumnezeu și dându-L batjocurii.”

„Pentru că, dacă noi păcătuim voit, după primirea cunoștinței adevărului, nu mai rămâne jertfă pentru păcate, ci o înfricoșătoare așteptare sigură a judecății și văpaie de foc care-i va mistui pe cei împotriviți. Cine a disprețuit legea lui Moise foarte fără milă, pe mărturia a doi sau trei martori; de cât mai rea pedeapsă gândiți că va fi socotit vrednic cel care L-a călcat în picioare pe Fiul lui Dumnezeu și a socotit necurat sângele legământului prin care a fost sfințit și L-a insultat pe Duhul harului? Pentru că-L știm pe Cel care a spus: „A Mea este răzburarea, Eu voi răsplăti”, zice Domnul!“; și din nou: „Domnul va judeca pe poporul Său“. Este înfricoșător să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu!”

Aici este vorba despre oameni care au trăit și au experimentat efectele harului Duhului Sfânt, care au înțeles jertfa de la Golgota în valoarea ei inestimabilă, care au gustat mângâierile și înviorările Cuvântului bun al lui Dumnezeu și care în ascultarea rugăciunilor lor au trăit ca realități și fapte lucrurile de putere ale veacului viitor (al lumii de lumină, nevăzută acum). Totuși, acești oameni, după ce fuseseră așa de convinși în orice privință de maiestatea și de prezența Domnului și de adevărul Evangheliei, au fost puși în fața unei decizii. Hotărârea a fost aceasta: Hristos sau lumea – copiii prigoniți și disprețuiți ai lui Dumnezeu, adunarea credincioșilor sau vrăjmașii credinței (la evrei, aceștia din urmă erau iudeii plini de ură printre preoții și conducătorii lor vrăjmași ai lui Hristos) – să sufere cu Hristos sau să scape de prigoană și de ocară prin întoarcere la vrăjmașii credinței, - să fie martori ai Evangheliei mântuirii sau să tăgăduiască public sângele ispășirii și pe Fiul răstignit al lui Dumnezeu. Acești oameni nefericiți Îl respingeau pe Domnul, harul, viața, pacea.

Ei insultau Duhul harului, care strălucise cu lumina Sa așa de limpede în viața lor. Ce durere pentru timp și veșnicie! Ce avertizare pentru toți credincioșii!

4. Efeseni 4,30:

„Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării.”

Aici este vorba numai despre credincioși, care au devenit templu al Duhului Sfânt prin Duhul Sfânt care locuiește în ei, dar care prin lipsa de veghere și prin nesinceritatea umblării lor și a felului lor de a fi l-au întristat pe Acela care Și-a făcut locuință în ei.

Întristarea Duhului Sfânt va fi studiată în capitolele următoare.

## II. Maiestatea Duhului Sfânt, locuind în cei credincioși

„Nu știți că voi sunteți templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?” (1 Corinteni 3,16.) „Nu știți că trupul vostru este templul Duhului Sfânt, care este în voi?” (1 Corinteni 6,19.) Un credincios trebuie să știe că el este un templu al Duhului Sfânt. Este o lipsă serioasă dacă el nu este conștient de aceasta sau dacă nu cunoaște Persoana sfântă,

divină, care Și-a făcut locuință în el. Acești credincioși cred că nu contează așa de mult dacă recunoaștem Duhul Sfânt ca pe o Persoană sau ca pe o putere. Dar aceasta este o deosebire mare; dacă Duhul Sfânt este o *Persoană* divină, atunci Îi datorăm venerație, dragoste și încredere. Dacă este numai o putere, atunci nu trebuie decât să ne lăsăm în voia acțiunilor Sale, dar nu avem o relație personală cu El. Mulți credincioși știu așa de puțin despre Persoana Duhului Sfânt, încât se gândesc la El ca la o influență sau ca la o putere; în consecință, ei doresc să primească această putere, ca s-o folosească. Dar cine Îl cunoaște pe Duhul Sfânt așa cum Îl mărturisește Biblia, ca pe o Persoană infinit superioară, acela înțelege că Duhul Sfânt vrea să ne ia în stăpânire ca să *ne* folosească. Ce deosebire, dacă un om vrea să folosească puterea divină ca să devină sau să obțină ce dorește el sau dacă el însuși se lasă în mâna Dumnezeului etern, ca Dumnezeu să-l folosească pe *el*! Aceasta din urmă este voia lui Dumnezeu cu noi. În clipa în care noi înșine ne recunoaștem ca templu al Duhului Sfânt – locuiți, călăuziți și folosiți în slujbă de către această Persoană superioară, sfântă -, devenim profund smeriți și Dumnezeu poate să ajungă la dreptul Său. Cât de covârșitor este acest adevăr, că Dumnezeu veșnic locuiește, guvernează, acționează și domnește în noi prin Persoana Duhului Sfânt!

Scriptura ni-L înfățișează pe Duhul Sfânt ca pe o personalitate care acționează; astfel vedem (Faptele Apostolilor 13,2), că el vorbește și îi cheamă pe anumiți oameni în lucrare. El Își face cunoscută părerea (Faptele Apostolilor 15,28), El împarte daruri și are o voință personală (1 Corinteni 12,11); El descoperă ce știe și ce a cercetat (1 Corinteni 2,9-11) Ar fi imposibil să putem să spunem toate acestea despre o putere impersonală. Duhul Sfânt a fost trimis de Fiul și mărturisește despre Fiul. El nu vorbește de la Sine Însuși, ci vorbește ce aude și vestește cele ce vor veni. Duhul Sfânt este îmbrăcat cu o asemenea maiestate prin Cuvântul veșnic al lui Dumnezeu, încât nu avem voie să pronunțăm Numele Său Sfânt decât cu adâncă venerație. Domnul face o deosebire limpede între Persoana Sa și Numele Său, și Persoana și Numele Duhului Sfânt.

Acum vom avea o idee despre faptul că locuirea Duhului Sfânt într-un om este cea mai înaltă onoare, cel mai înalt privilegiu care i se poate face unui om muritor, născut în păcate. Dorim să încercăm să facem mai ușor de înțeles acest adevăr printr-o pildă.

Un bărbat nobil își face apariția în fața unei colibe modeste, explicând că ar fi bucuria lui să locuiască permanent la acești oameni insignifianți, aleși de el. Pe el nu-l interesează sărăcia și starea inferioară a locuinței, nu, el vrea numai, prin conducerea sa plină de har în mijlocul lor, să-i facă bogați și fericiți, să-i păzească de orice strâmtorare. Fericiți pentru această favoare nebanuită vreodată, toți locuitorii casei sunt plini de bucurie. Fiecare în parte se străduiește să-l onoreze pe înaltul oaspete, să țină cont de dorințele sale, să nu-l deranjeze. În această casă totul este transformat ca dintr-o lovitură. Discuțiile, obișnuințele, mesele sunt, în măsura în care cultura modestă și aptitudinea locuitorilor le permit, aranjate corespunzător prezenței înaltului oaspete. O curățenie grijulie stăpânește în toată casa, nu se aude nici un cuvânt grosolan, dur. Locuitorii sunt strălucitor de fericiți în această ordine nouă a lucrurilor, iar vecinii sunt uimiți de cât de perfectă este transformarea acestei case.

Dar ei s-au obișnuit după un anumit timp cu noua fericire și cu înalta onoare. Venerația și atenția s-au redus. Nu mai au considerația scrupuloasă față de înaltul oaspete, ba chiar au ajuns așa de departe, încât în prezența lui se spun vorbe urâte, iar la mese se desconsideră prezența sa. Întristat, înaltul oaspete se retrage în camera sa. El nu mai vorbește cu locuitorii casei, nu mai ia parte la mese, el îi lasă în voia firii lor și așteaptă ceasul în care vor recunoaște în smerenie, cu durere, greșelile lor grele.

„Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării.” (Efeseni 4,30).

Duhul Sfânt este Cel care îi învață pe copiii lui Dumnezeu să facă voia sfântă, plăcută lui Dumnezeu, care vrea să-i călăuzească pe calea dorită de Dumnezeu. Putem să fi părăsit Egiptul acestei lumi, să fi trecut prin Marea Roșie, să fi trăit binecuvântările și ajutorul de la

Mara și de la Elim și totuși putem să-L întristăm continuu pe Duhul Sfânt, pentru că nu lăsăm să ni se sfârșească propria voință și nu ne supunem vocii lui Dumnezeu în înfrângere adevărată.

Face parte dintre caracteristicile oilor lui Isus, ca ele să audă glasul Său și să-L urmeze (Ioan 10,27). – El le vorbește prin Cuvântul Său și prin Duhul Său. Satan vrea să facă ineficace acest glas, să-l acopere, ba prin dorințele încăpățănate ale inimii firești, ba prin zgomotul și pofta lumii, ba prin pofta cărnii, a banilor, a mândriei sau prin pofta ochilor. Numai un copil al lui Dumnezeu, care urmează în ascultare necondiționată orice semn al Domnului, are parte de binecuvântările depline, dorite de Dumnezeu. Dar dacă lipsește această ascultare, atunci are loc o mereu reînnoită întristare a Duhului Sfânt. Atunci aflăm ce este scris cu atâta avertizare: „*Nu este pace pentru cei nelegiuiți!*” Putem spune: „Pace! Pace!” - când nu este pace!” (Ieremia 6,14). În loc de creștere există regres. Glasul laudei și al strigătului de bucurie amuțește. Conștientizarea profundă că nu mai suntem spre onoarea și spre bucuria Domnului, nu mai poate să dispară deloc.

Cu siguranță că este fatal dacă un copil al lui Dumnezeu merge înainte din încăpățănare în problemele mari (alegerea meseriei, participarea la o întreprindere de afaceri, logodnă, călătorii mari și altele asemenea). Cuvântul: „Dar n-au întreat glasul DOMNULUI” (Iosua 9,14) are întotdeauna consecințe grave. Dar mult mai frecventă decât întristarea Duhului Sfânt prin hotărâri mari, care se petrec în neascultarea de Dumnezeu, este neascultarea în așa-zisele lucruri mici. Începând de la refuzul sculatului la timp, această neascultare și încăpățănare străbat ușor toată ziua într-o măsură crescândă. Ne obișnuim să procedăm îndărătnic în: mâncat și băut, în vorbit și muncit, în plecatul de acasă, în rămasul departe de adunarea credincioșilor, în cititul cărților și ziarelor, în cheltuielile banilor, în procurarea hainelor. Nu mai privim în sus, la Domnul, care vrea să ne conducă cu ochii Săi. Prin această neascultare în lucrurile zilnice, mulți copii ai lui Dumnezeu s-au obișnuit să-L întristeze pe Duhul Sfânt și s-au dezobișnuit să trăiască o viață smerită sub voia lui Dumnezeu. Ne facem noi înșine asemenea calului care trebuie să fie subjugat cu frâu și zăbală (vezi Psalmul 32,8-9). Ce tablou de încăpățănări neluate în seamă și nepuse în ordine se înfățișează aici ochiului! Fiecare dintre acestea Îl întristează pe Duhul Sfânt, pentru că prezența Sa este desconsiderată.

Înțelegem durerea unui tată sau a unei mame care văd umblând sub ochii lor un fiu sau o fiică, spre întristarea continuă pentru părinți. Îndemnurile și avertizările sunt zadarnice. Copilul se împotrivesc duhului tatălui sau al mamei. Cuvintele, comportamentul, anturajul, folosirea banilor, pe scurt: toată viața unui asemenea copil este pentru părinți un ghimpe care se simte neîntrerupt. Fiul rămâne fiu, fiica rămâne fiică, dar asemenea copii nu devin niciodată ce trebuiau să devină propriu-zis.

Aceasta este imaginea a nenumărați credincioși care Îl întristează pe Duhul Sfânt ca urmare a lipsei lor de veghere, a neloialității și a indiferenței. Mulți fac aceasta zi de zi, ceas de ceas. Drept urmare, ei nu devin ce a vrut Dumnezeu să facă din ei și nu devin niciodată cu adevărat fericiți. Ce creștinism trist!

### **III. Întristarea Duhului Sfânt în Vechiul Testament**

Este demn de remarcat că deja despre poporul lui Dumnezeu este scris în Vechiul Testament: „Dar ei s-au răzvrătit și au întristat pe Duhul Lui cel Sfânt; iar El li s-a făcut vrăjmaș și a luptat împotriva lor”. Aici se arată că întristarea Duhului Sfânt este în legătură, înainte de toate, cu: nerecunoștința, neascultarea și încăpățănarea. Această realitate o găsim confirmată dacă urmărim acele pasaje din Vechiul Testament, în care se prezintă cum DOMNUL a fost împiedicat prin nerecunoștința și prin încăpățănarea lui Israel să-i binecuvânteze, cum a fost El nevoit să lupte împotriva lor.

Să ne amintim de Cades-Barnea, unde toată adunarea lui Israel s-a răzvrătit; numai mijlocirea lui Moise a abătut nimicirea întregului popor. Dar drumul lui Israel, în loc să ducă acum în țara făgăduinței, a dus în călătoria de 40 de ani în pustie, în care au trebuit să moară



(în afară de Iosua și Caleb) toți bărbații care ieșiseră din Egipt. (Numeri 14.) Toată istoria răzvrătirii lui Israel a rezumat-o Isaia:

„Voi aminti îndurărilor DOMNULUI, laudele DOMNULUI, după toate câte a făcut DOMNUL pentru noi și marile binefaceri către casa lui Israel, pe care le-a făcut, după bunătațile Sale și după mulțimea îndurărilor Sale. Și El a zis: «Cu adevărat, ei sunt poporul Meu, fii care nu vor minți». Și El a fost Salvatorul lor. În toată strâmtorarea lor, El a fost strâmtorat și Îngerul dinaintea feței Lui i-a salvat: în dragostea Sa și în îndurarea Sa i-a răscumpărat și i-a ridicat și i-a purtat în toate zilele din vechime. *Dar ei s-au răzvrătit și au întristat pe Duhul Său cel Sfânt*; de aceea, El S-a schimbat în vrăjmaș al lor, El Însuși a luptat împotriva lor. Dar Și-a amintit de zilele din vechime, de Moise, de poporul Său: «Unde este Acela care i-a scos din mare cu păstorii turmei Sale? Unde este Cel care a pus Duhul Său cel Sfânt în el, care conducea dreapta lui Moise cu brațul Său măreț, care a despiciat apele înaintea lor, ca să-Și facă un Nume pentru totdeauna, care i-a călăuzit prin adâncuri, ca pe un cal în pustiu, și nu s-au poticnit?» Cum coboară o vită în vale, așa le-a dat odihnă Duhul Domnului. Așa ai condus Tu pe poporul Tău, ca să-Ți faci un Nume măreț. Privește din ceruri și vezi din locuința sfințeniei Tale și a gloriei Tale! Unde este râvna Ta și puterea Ta, fiorul lăuntrului Tău și îndurărilor Tale? Sunt ele reținute față de mine? Pentru că Tu ești Tatăl nostru, chiar dacă Avraam nu ne știe și Israel nu ne cunoaște. Tu, DOAMNE, ești Tatăl nostru, Răscumpărătorul nostru; din eternitate este Numele Tău. De ce, DOAMNE, ne-ai lăsat să rătăcim de la căile Tale și ne-ai făcut inima nesimțitoare, ca să nu se teamă de Tine? Întoarce-Te, pentru slujitorii Tăi, semințiile moștenirii Tale!”

Abia în ziua Cincizecimii a venit Duhul Sfânt personal aici jos, ca să-Și facă locuință în inimile credincioșilor și ca să se manifeste în adunarea credincioșilor ca un Stăpân prezent. Înainte, Persoana Duhului Sfânt n-a fost revelată în Israel, *cu toate acestea, El a fost activ în mijlocul lui Israel*. Nerecunoștința față de DOMNUL, Mântuitorul lor, Salvatorul și Ajutorul lor (v.8) și răzvrătirea lor au frânat efectele harului Duhului Sfânt, astfel încât prorocul a strigat plângând: „De ce, DOAMNE, ne-ai lăsat să rătăcim de la căile Tale și ne-ai făcut inima nesimțitoare, ca să nu se teamă de Tine?” (v.17.) Aici aruncăm priviri în consecințele grave pentru Israel, pe care întristarea Duhului Sfânt le-a atras după sine. Același adevăr îl găsim în Psalmul 81:

„Dar poporul Meu n-a ascultat de glasul Meu și Israel nu M-a vrut. *Atunci i-am lăsat în împietrirea inimii lor*, au umblat după sfaturile lor. Dacă M-ar asculta poporul Meu, dacă ar umbra Israel pe căile Mele!” (V.11-13.)

În rugăciunea impresionantă pe care leviții au înălțat-o către Dumnezeu cu glas tare, în fața poporului adunat, după restaurarea zidului de la Ierusalim, la sărbătoarea corturilor, se spune din nou:

„Dar ei, părinții noștri, s-au îngâmfat și și-au înțepenit grumazul și n-au ascultat de poruncile Tale și au refuzat să asculte și nu și-au amintit de minunile Tale, pe care le-ai făcut cu ei, ci și-au înțepenit grumazul și, în răzvrătirea lor, și-au pus un conducător, ca să se întoarcă în robia lor. Dar Tu ești un Dumnezeu al iertării, milos și îndurător, încet la mânie și plin de bunătațe, și nu i-ai părăsit, chiar când și-au făcut un vițel turnat și au zis: «Acesta este Dumnezeul tău care te-a scos din Egipt!» și au făcut mari batjocuri. Totuși Tu, în îndurărilor Tale cele multe, nu i-ai părăsit în pustiu: stâlpul de nor nu s-a îndepărtat de peste ei ziua, ca să-i călăuzească pe cale, nici stâlpul de foc noaptea, ca să-i lumineze pe ei și calea pe care trebuia să meargă. *Le-ai dat și Duhul Tău cel bun, ca să-i învețe*, și nu le-ai oprit mana Ta de la gură și le-ai dat apă pentru setea lor. Și i-ai hrănit patruzeci de ani în pustiu; nimic nu le-a lipsit; hainele nu s-au învechit și picioarele lor nu s-au umflat. Și le-ai dat împărății și popoare și i-ai împărțit în ținuturi, și au luat în stăpânire țara lui Sihon, adică țara împăratului Hesbonului, și țara lui Og, împăratul Basanului. Și ai înmulțit pe fiii lor ca stelele cerurilor și i-ai adus în țara despre care ai zis părinților lor să intre, ca s-o ia în stăpânire. Și fiii lor au intrat și au stăpânit țara; și ai supus înaintea lor pe locuitorii țării, pe canaaniți, și i-ai dat în

mâna lor pe ei și pe împărații lor și pe popoarele țării, ca să le facă după voia lor. Și au luat cetăți întărite și pământ gras și au luat în stăpânire case pline cu toate bunătățile, fântâni săpate, vii și grădini de măslini și pomi roditori, din belșug; și au mâncat și s-au săturat și s-au îngrașat și s-au desfătat în marea Ta bunătate. *Dar au fost neascultători și s-au răzvrătit împotriva Ta și au aruncat legea Ta la spatele lor și au ucis pe profeții Tăi, care au mărturisit împotriva lor, ca să-i întoarcă la Tine, și Ți-au adus mari hule.*” (Neemia 9,16-26)

Utilitatea practică pentru creștinătate a acestor pasaje serioase rezultă de la sine. Aici este răspunsul la întrebarea: cum de s-a ajuns până acolo, încât creștinătatea s-a abătut așa de departe, s-a scufundat așa de adânc, s-a amestecat atât de tare cu lumea, a ajuns în sărăcia spirituală și a ajuns asemenea păgânismului în slujirea păcatului. Ah, L-au întristat pe Duhul Sfânt! Ei s-au opus atragerii și conducerii Sale blânde, au nesocotit avertizarea Sa, au deschis porțile pentru lume. Domnul a fost împiedicat prin răzvrătirea și prin necredința poporului Său să-i conducă pe calea dorită de Dumnezeu.

Dar încă mult mai importantă este aplicația pentru viața personală a fiecărui creștin. În privința neascultării lui Israel, prorocul Isaia se plânge:

„Așa vorbește DOMNUL, Răscumpărătorul tău, Sfântul lui Israel: «Eu, DOMNUL, Dumnezeul tău, te învăț ce este de folos și te conduc pe calea pe care trebuie să mergi. O! de ai fi luat aminte la poruncile Mele, atunci pacea ta ar fi fost ca un râu, și fericirea ta, ca valurile mării»” (Isaia 48,17-18).

Oare nu există mulți copii ai lui Dumnezeu care trebuie să recunoască rușinați: Aceasta este imaginea mea!? Există în viața multor credincioși hotărâri asemănătoare ca cele de la Cades-Barnea. Ei au înțeles voia lui Dumnezeu într-o problemă decisivă de mare însemnătate. Dumnezeu a vorbit deslușit, că această acțiune nu trebuie făcută, că nu trebuie să ia parte la acea afacere; sau că trebuie să meargă pe acea cale a credinței, să accepte acel post; sau că trebuie urmat sfatul unui frate experimentat într-o decizie importantă a vieții (alegerea profesiei, logodnă). Au știut, de asemenea, că stăteau cu această hotărâre la o răscruce foarte importantă. Dar n-au vrut să meargă pe calea lui Dumnezeu, pentru că cealaltă cale părea așa de avantajoasă, așa de plăcută, așa de atrăgătoare; în schimb, calea arătată de Dumnezeu părea plină de greutate și îndoială. Satan și-a folosit toată măiestria ca să-l determine pe credincios la răzvrătirea împotriva voii cunoscute a lui Dumnezeu. Vai, a reușit! Câtă binecuvântare pierdută a fost consecința! Credincioșii trebuie să învețe din modelul de avertizare a lui Israel, să se teamă să-L întristeze pe Duhul Sfânt *prin încăpățănare și răzvrătire*.

#### IV. Duhul din Dumnezeu

Duhul Sfânt stă ca *Duhul din Dumnezeu* în contrast total cu duhul lumii. De aceea este scris: „Noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul care vine de la Dumnezeu, ca să putem cunoaște lucrurile pe care ni le-a dăruit Dumnezeu” (1 Corinteni 2,12). Duhul lumii se descoperă prin atitudinea pământească, ce năzuiește după cinstea din partea oamenilor, câștigul de bani, desfătare și voluptate. Pavel vorbește plângând despre cei care „se gândesc la lucrurile pământești” (Filipeni 3,19). Cea mai primejdioasă reliefare a duhului lumii în om este zgârcenia, încrederea în bani și lăcomia de bani, așa că Domnul spune: „Copii, cât de greu este pentru cei care se încred în bogății (averi sau bani) să intre în Împărăția lui Dumnezeu! Mai ușor este să treacă o cămilă prin urechea acului, decât să intre un bogat în Împărăția lui Dumnezeu” (Marcu 10,24-25). Dacă ținem seamă de aceasta, atunci înțelegem imediat cât de tare este întristat *Duhul din Dumnezeu* când un credincios are mai multă bucurie de bani și de avere, decât de Domnul, de Cuvântul lui Dumnezeu și de nădejdea slavei.

Este nevoie de mult har și sinceritate ca să se țină departe de inimă aluatul încrederii în bani și al atitudinii pământești și, dacă pătrunde înăuntru, să fie înlăturat. El nu distruge numai bucuria și pacea, ci aduce piciorul credinciosului în primejdie de poticnire serioasă, de cădere adâncă. În domeniul important al câștigului de bani, al folosirii banilor și al muncii, Cuvântul

pătrunde mai aproape în privința întristării Duhului Sfânt: „Cine fura (textual: hoțul) să nu mai fure, ci mai degrabă să lucreze cu mâinile lui la ceva bun, ca să aibă ce să dea la cel lipsit” (Efeseni 4,28).

Aceste cuvinte tratează despre cinste, conștiinciozitate în achiziții și despre hărnicia în muncă. Contextul arată că și aici este un domeniu în care Duhul Sfânt poate fi întristat. Achiziția necinstită, tot ce potrivit adevărului divin ține de domeniul furatului, aduce o povară a conștiinței care frânează acțiunea Duhului Sfânt – El este întristat. Cum ar putea fi El eficient în inima unui om care L-a necinstit astfel pe Dumnezeu!? Un asemenea păcat, oricât de fin ar fi îmbrăcat în haina onestității, trebuie adus întâi în lumină înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor, bunul nedrept trebuie restituit.

Cuvântul lui Dumnezeu trece dincolo, de la câștigul ilicit, la păcatul neglijării muncii dorite de Dumnezeu. Un cuvânt foarte serios pentru credincioșii care sunt neloiali în îndeplinirea muncii lor pământești sau își abandonează câștigarea pâinii, fără a fi conduși de Domnul la aceasta. Și în acest caz Duhul Sfânt este întristat. La întrebarea: „Cum se face că acest sau acel copil al lui Dumnezeu, care a avut un început așa de frumos, a ajuns acum într-o stare așa de rea?” Răspunsul în unele cazuri este așa: aici s-au petrecut necinste, neloialitate în datoria pământească, trândăvie, prin care Duhul Sfânt a fost întristat, eficiența harului Său a fost împiedicată, acum omul coboară. Dacă acesta este cazul tău, cercetează dacă nu cumva cauzele stau în afacerea ta, în munca zilnică. Ele pot sta și în *folosirea banilor* tăi. Dacă ai avut ce să dai celui lipsit și Duhul Sfânt ți-a adus aminte de aceasta, iar tu nu i-ai dat – nu L-ai întristat? Nevoie poate să aibă și o lucrare a lui Dumnezeu, care ți-a fost pusă pe inimă.

Duhul din Dumnezeu este în orice privință contrastul absolut al *duhului lumii*. Acesta din urmă este activ prin atitudinea pământească ce ne înconjoară din toate părțile. Primejdia ca acest puhoi zgomotos să inunde inima, casa și viața credincioșilor există permanent. Ea este deosebit de mare acolo unde are loc un contact continuu cu lumea prin viața profesională sau prin rude. Dacă viața este organizată așa, că stăm în relație prietenească cu lumea, dar că pentru copiii lui Dumnezeu nu avem timp, că inima se îndepărtează treptat de ei, atunci influențele care vin de jos vor fi mai puternice decât influențele care vin de sus. În felul acesta se ajunge la o întristare continuă a Duhului Sfânt; nu se mai dorește să se audă glasul Său pentru că el condamnă duhul lumii și declară război felului de a fi al lumii. În această stare, un copil al lui Dumnezeu ajunge ușor să prefere să citească ziarul, decât Cuvântul lui Dumnezeu. Ce seci, ce slabe devin rugăciunile, adesea numai rugăciuni din obligație, la care inima nu ia parte. Cât de serios este cuvântul: „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el. Căci tot ce este în lume, pofta cărnii, pofta ochilor și mândria vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume” (1 Ioan 2,15-16).

De aceea zace o întristare așa de grea a Duhului Sfânt în deschiderea inimii pentru gândurile încrederii în bani sau ale lăcomiei de bani și pentru gândurile duhului lumii și ale atitudinii pământești, pentru că în fața ochilor Domnului stă limpede, nemascată ideea fundamentală: ceea ce-mi oferă lumea mă atrage mai mult decât Persoana și dragostea Domnului și nădejdea slavei. Tocmai pentru că în majoritatea cazurilor aceste lucruri nu poartă amprenta răului moral, în timp ce conduc totuși la înstrăinarea de Dumnezeu, de aceea sunt ele atât de primejdioase. Duhul Sfânt și Cuvântul lui Dumnezeu se străduiesc să-i avertizeze pe credincioși – dar cât de des vedem cum copiii lui Dumnezeu, în starea lor laicizată, Îl întristează continuu pe Duhul Sfânt atât, încât El nu mai exercită nici un efect asupra conștiinței lor, până când Dumnezeu nu intervine pe căile educației Sale cu zguduiri adânci.

Despre aceste stări primejdioase vorbește Iacov 4,1-10:

„De unde sunt certuri și de unde lupte între voi? Nu de acolo, din plăcerile voastre, care se războiesc în mădularele voastre? Pofțiți și nu aveți; ucideți și invidiați și nu puteți obține; vă luptați și vă războiți; nu aveți, pentru că nu cereți. Cereți și nu primiți, pentru că cereți rău, ca să risipiți în plăcerile voastre. Adulteri și adultere! Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie

față de Dumnezeu? Deci oricine va vrea să fie prieten al lumii se face vrăjmaș al lui Dumnezeu. Sau gândiți că în zadar vorbește Scriptura? Duhul care locuiește în noi dorește El cu invidie? Însă El dă un har mai mare. De aceea zice: «Dumnezeu Se împotrivesc celor mândri, dar dă har celor smeriți». Supuneți-vă deci lui Dumnezeu; împotriviți-vă diavolului, și el va fugi de la voi. Apropiați-vă de Dumnezeu, și El Se va apropia de voi. Spălați-vă mâinile, păcătoșilor, și curățiți-vă inimile, suflete împărțite! Întristați-vă și jeliți și plângeți: râsul vostru să se schimbe în jale și bucuria în mâhnire. Smeriți-vă înaintea Domnului și El vă va înălța.”

Printre acești creștini, cărora le scrie Iacov, existau certuri și lupte. Pofta lumii, mania distracției, senzualitatea (voluptatea) își exercitau stăpânirea. Duhul rugăciunii și puterea rugăciunii dispăruseră (Iacov 4,3). Evident, intervenise aceea față de care avertizează Cuvântul: „*Nu stingeți Duhul!*” Acei creștini murdăriți, nestatornici, superficiali, trebuiau să se plece în smerenie adâncă înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor. Cu toate acestea, acest pasaj zguduitor, serios al Scripturii se încheie cu un cuvânt de har: „Smeriți-vă înaintea Domnului și El vă va înălța.” Tocmai în acest capitol este scris pentru cei smeriți cuvântul: „*Însă El dă un har mai mare*” (Iacov 4,6). În plus, Duhul Sfânt strigă: *Har mai mare* decât ai primit, har mai mare decât te-ai gândit vreodată ți-a rezervat Dumnezeu.

### V. Apărătorul sau Mângâietorul

Înainte ca Domnul să plece în slavă, la Tatăl, El le-a promis ucenicilor Săi că nu-i va lăsa orfani; El le va trimite o altă Persoană divină, care le va înlocui ucenicilor ceea ce fusese El pentru ei în anii slujbei Sale pământești. „Și Eu voi ruga pe Tatăl și El vă va da un alt Apărător (Mângâietor), care să fie cu voi pentru totdeauna” (Ioan 14,16). „Dar Apărătorul (Mângâietorul), adică Duhul Sfânt, pe care Tatăl Îl va trimite în Numele Meu, vă va învăța toate și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu” (Ioan 14,26). „Când va veni Apărătorul (Mângâietorul), pe care Eu vi-l voi trimite de la Tatăl, Duhul adevărului, care iese de la Tatăl, Acela va mărturisi despre Mine” (Ioan 15,26). „Totuși vă spun adevărul: Vă este de folos să Mă duc, căci, dacă nu Mă duc Eu, Apărătorul (Mângâietorul) nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-l voi trimite” (Ioan 16,7).

Cuvântul grecesc care este folosit aici include înțelesurile: Apărător (avocat), Mijlocitor, Mângâietor. Ce se întâmplă dacă eu Îl întristez sau Îl supăr pe avocatul care mă apără față de orice acuzație, care îmi face valabile drepturile la moștenire, care intervine pentru mine față de orice potrivnic, care dă inimii mele o deplină siguranță având în vedere toți dușmanii și toate greutățile? Este limpede că eu îmi produc mie însumi pagube mari. Imediat mă vor năpădi îngrijorări și temeri; potrivnicul meu va trage folos din faptul că avocatul meu tace. -

Duhul Sfânt este un Mângâietor care poate să transforme orice suferință și durere în bucurie dulce, care în greutățile vieții pământești îmi așează în fața ochilor nădejdea minunată care mă așteaptă; care îmi vorbește despre dragostea nemărginită cu care mă iubește Domnul slavei. Dacă acest Mângâietor nu-Și mai poate exercita slujba plăcută, binecuvântată pentru inima mea așa de ușor de speriat sau de deprimat, pentru că L-am întristat sau L-am dezonorat, atunci îmi stric fericirea inimii mai mult decât dacă aș respinge o mamă afectuoasă care vrea să-mi ștergă lacrimile din ochi sau un prieten care vrea să mă încurajeze în ziua suferinței.

Dumnezeu a vrut să toarne Duhul bucuriei și al nădejzii în inimile noastre, dar dacă un credincios își umple capul și inima cu lucruri și planuri pământești și se înstrăinează de relația liniștită cu Dumnezeu – cum poate atunci Mângâietorul să-și exercite slujba, ca să facă inima fericită?

Pentru mângâiere și încurajare este nevoie de liniște. Când o soție își vede soțul venind acasă încovoiat, apăsător, atunci ea îl mângâie și-l încurajează. Dar aceasta nu se petrece în zgomotul mulțimii, în îmbulzeala afacerilor, - aceasta se poate petrece numai într-o odaie liniștită. Tot așa și Duhul Sfânt Își poate exercita slujba prețioasă ca Mângâietor numai dacă

exisă liniștea inimii. Este scris: „Și Dumnezeu nădejzii să vă umple de toată bucuria și pacea pe care o dă credința, pentru ca, prin puterea Duhului Sfânt, să fiți plini de nădejde” (Romani 15,13). Acolo unde se împlinește acest cuvânt, Copiii lui Dumnezeu sunt nespuse de fericiți, chiar și în suferință sau în greutate. Cu siguranță suntem toți conștienți că astfel de copii ai lui Dumnezeu, care poartă amprenta bucuriei sfinte, permanente, liniștite, sunt fenomene de excepție printre credincioși.

## VI. Duhul adevărului

Pasajul Scripturii care îi avertizează pe credincioși despre întristarea Duhului Sfânt (Efeseni 4,25-32), începe cu îndemnul: „*De aceea, fiindcă ați lepădat minciuna, fiecare dintre voi să spună aproapelui său adevărul, pentru că suntem mădulare unii altora*”.

Duhul Sfânt este Duhul adevărului (Ioan 15,26 și 16,13). „Când va veni Mângâietorul, *Duhul adevărului*, vă va călăuzi în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la Sine, ci va vorbi tot ce va fi auzit și vă va vesti lucrurile viitoare”.

Noi toți aparținem, după nașterea noastră naturală, împărăției acestei lumi, stăpânirii întunericului (Coloseni 1,13). Această împărăție este *o împărăție a minciunii*. Stăpânul acestei împărății, satan, este „*tatăl minciunii*”. Domnul spune despre el: „El de la început a fost ucigaș și n-a stat în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale sale, căci este mincinos și tatăl minciunii” (Ioan 8,44). Învățăm abia treptat să înțelegem cât de deplin această împărăție a stăpânului acestei lumi este o împărăție a minciunii. Oriîncotro am privi, în viața de afaceri, în viața politică, în sala de judecată, în parlamente, în presă, la paturile bolnavilor, la morminte, stăpânesc minciuna, ipocrizia. Adevărului mântuitor al lui Dumnezeu, Evangheliei harului, le este declarat război în această împărăție a minciunii, un război pe viață și pe moarte. Pentru orice religie păgână, mincinoasă este loc și liberate în împărăția întunericului, dar creștinismul Bibliei și Cuvântul lui Dumnezeu sunt combătute fără cruțare.

Lupta dintre Duhul adevărului și împărăția minciunii este puternică. Lumina este declarată ca întuneric și întunericul, ca lumină (vezi Isaia 5,20). În această împărăție a minciunii, credincioșii sunt așezați *ca martori ai adevărului*. Ei au primit Duhul adevărului, El Și-a făcut locuință în ei. Ce serios este atunci, dacă un credincios, din teamă de oameni sau din îngrijorare pentru dezavantajele din afaceri lasă loc minciunii, neadevărului, fățarniciei. El Îl întristează pe Duhul Sfânt, Duhul adevărului. Primejdia pentru aceasta este variată. Putem să fim nesinceri, să mințim sau să fim prefăcuți cu buzele tăcute, adesea printr-o privire, o expresie a feței, prin păstrarea tăcerii, printr-un zâmbet care consimte, printr-o expresie diplomatică într-o scrisoare. La aceasta se adaugă apoi ispitele să fim perfizi cu cuvintele, să exagerăm, să acoperim vina, să calomniem, să ne prezentăm mai loiali sau mai curați decât suntem. Fiecare înfrângere în parte în asemenea ispită îl face pe credincios inapt să fie un martor al adevărului, ea întărește influența duhului de minciună al lumii și întristează și slăbește puterea stăpânitoare a Duhului adevărului.

Acesta vrea să-i călăuzească pe copiii lui Dumnezeu în tot adevărul. El face aceasta prin Cuvântul lui Dumnezeu. Este deosebit de important să ținem bine, să înfăptuim fiecare adevăr pe care Duhul Sfânt ni-l destăinuie în Cuvânt, chiar dacă mărturisirea acestui adevăr ar fi să ne aducă greutate sau prigoniri din partea lumii. Dacă, deci, credincioșii tăgăduiesc din teamă de oameni un adevăr recunoscut, ei Îl întristează pe Duhul Sfânt, care le-a arătat acest adevăr. Dacă apoi, marele Martor dumnezeiesc al adevărului Se învăluie trist în tăcere, atunci se întâmplă ca infidelul credincios să piardă lumina adevărului pe care a primit-o. El trăiește pe pielea lui împlinirea cuvântului divin: „Pentru că, vă spun, oricui are i se va da; dar de la cel care nu are, și ceea ce are i se va lua” (Luca 19,26).

Mincinosului, prudentului Ponțiu Pilat, care a spus ridicând din umeri, disprețuitor. „Ce este adevărul?” Domnul i-a spus: „Tu o spui că Eu sunt Împărat. Eu pentru aceasta M-am născut și pentru aceasta am venit în lume: ca să mărturisesc despre adevăr. *Oricine este din*

*adevăr ascultă glasul Meu.*” (Ioan 18,37). Acest cuvânt înștiințează că întoarcerea la Dumnezeu și nașterea din nou, viața prin Duhul Sfânt sunt posibile numai pe terenul sincerității. Inima încă mai poate fi cuprinsă de eroare, dar voința trebuie să fie orientată spre adevăr, noi trebuie să fi întrerupt orice relație de ascultare față de tatăl minciunii, satan. Fără ca voința să fi rupt legătura cu ipocrizia și minciuna nu există convertire și naștere din nou. „Căci roada luminii stă în orice bunătate, în dreptate și în *adevăr*” (Efeseni 5,9). Dumnezeu nu face niciodată un legământ cu minciuna. „Lucrările mâinilor Lui sunt adevăr și dreptate; toate poruncile Lui sunt adevărate” (Psalmul 111,7). Pavel spune despre fiecare om născut din nou: „El a lepădat minciuna (adică tot ce este fals și neadevărat)”. Întrebarea este însă: *dacă el se lasă păzit pe această cale*. Tocmai aici realizează viclenia diavolului și lipsa de veghere a copiilor lui Dumnezeu produce multe întristări ale Duhului Sfânt. Anania și Safira au trebuit să moară de o moarte subită pentru că L-au mințit pe Duhul Sfânt (vezi Faptele Apostolilor 5,3). Ei au fost scoși din Adunarea lui Dumnezeu prin puterea Domnului prezent.

De câte ori nu se întâmplă astăzi ca Duhul Sfânt să fie întristat de către credincioși prin minciuni, fățarnicie, aparența falsă. N-am făcut aceasta chiar și eu după convertire? Am recunoscut eu aceasta înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor? Stau eu în onestitate înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor ca cel care sunt cu adevărat? Copil al lui Dumnezeu, lichidează cu orice fel de neadevăr, răzbește, nu continua să-L întristezi pe Duhul Sfânt. El Se retrage – toată viața ta de credință păgubește, iar tatăl minciunii exercită putere asupra inimii și a ființei tale. Un copil al lui Dumnezeu devenit neadevărat este ceva groaznic și rușinos; nu se poate spune cât de adânc poate să se scufunde.

## VII. Duhul harului

De două ori este Duhul Sfânt numit în Scriptură „*Duhul harului*”. „Și voi turna peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului duhul îndurării și al cererilor” (Zaharia 12,10). „el a insultat *Duhul harului*?” (Evrei 10,28-29). Duhul Sfânt este Cel care asigură inima credinciosului de harul lui Dumnezeu și care îl face capabil să practice îndurarea, să ierte, să-i suporte pe alții cu îndelungă răbdare.

Acel pasaj, care tratează despre întristarea Duhului Sfânt, continuă: „Mâniați-vă și nu păcătuiți! (Să te mânie fără a păcătui poți numai dacă te odihnește personal în har.) Să nu apună soarele peste mânia voastră și să nu dați prilej diavolului!” (Efeseni 4,26-27).

Credincioșii sunt avertizați aici față de păcatul temperamentului. O convertire adevărată dă naștere în mod natural la: pocăință, recunoaștere și mărturisire a păcatului. Dar ceea ce sunt înaintea lui Dumnezeu: mânia, toanele rele, indispoziția – încât ele cad sub porunca: „Să nu ucizi” (vezi Matei 5,21-26) -, mulți recunosc lucrul acesta abia când conștiința lor este iluminată prin Cuvântul lui Dumnezeu. Nu există nici o îndoială că după voia lui Dumnezeu, temperamentul nostru păcătos înnăscut și stările noastre sufletești trebuie să fie declarate moarte. Duhul Sfânt vrea să termine cu temperamentul nostru, cu firea noastră. Sub domnia harului Său, manifestările vieții naturii noastre blestamate, ale felului nostru înnăscut de a fi trebuie să coboare în mormânt. Stările, toanele, ranchiunele, a te simți jignit sunt păcate care Îl întristează pe Duhul Sfânt. Este vorba și despre acele mici sensibilități și indispoziții, care aduc așa de ușor picături amare într-o zi pe care Domnul vrea s-o facă o zi de binecuvântare și de bucurie. Câte căsnicii, care au început cândva în părtășie cu Domnul și în dragoste adevărată, n-au fost distruse în felul acesta! În cât de multe prietenii plăcute, întemeiate pe baza credinței, n-a fost la fel!

Orice amărăciune, orice cuvânt neprietenos, orice privire dură chiar sunt păcate, iar păcatul printre copiii lui Dumnezeu trebuie reglementat dumnezeiește în fața lui Dumnezeu. Cuvântul spune: „Să nu apună soarele peste mânia voastră!” – adică nu-ți culca niciodată capul pe pernă pentru somn, fără să fie înlăturat tot ce a intervenit între tine și ai tăi prin cuvinte dure sau comportare rece sau gânduri amare. Dacă nu se ține seama de aceasta, atunci îi facem loc diavolului. Cine trece de la o zi la alta fără să fi reglementat înaintea lui

Dumnezeu orice păcat de mânie, va avea pagubă mare. Aceste păcate, cu care este întristat Duhul Sfânt, nu sunt comise numai cu: vorbe, priviri, expresii ale feței, gesturi, tonul glasului, cu răspunsuri neprietenoase, în tăcere indispusă, în dovezi neglijate de dragoste, în scrisori neprietenești, ci la fel de mult în acele lanțuri de gânduri amare, imprevizibile, ranchiunoase, rănite, pe care le țese diavolul. *Nu-L întristați pe Duhul Sfânt!* – El nu poate exercita acțiuni de har asupra unor asemenea inimi. El Se retrage. Tu poți să observi apoi și singur cum dispar: duhul rugăciunii, bucuria pentru Cuvânt, bucuria pentru Domnul. Nu L-ai întristat tu adesea pe Duhul Sfânt în acest domeniu?

Să mai cităm aici cuvântul de îndemn: „Fraților, chiar dacă va fi căzut un om în vreo greșală, voi, cei spirituali, îndreptați pe unul ca acesta cu duhul blândeții, fiind atent la tine însuși, ca să nu fii ispitit și tu” (Galateni 6,1). Duhul Sfânt este *Duhul harului*; unde stăpânește El cu adevărat, acolo este blândețe și răbdare; dar acolo unde este întristat, invidia și cearta vor izbucni imediat. Scriptura ne zugrăvește în fața ochilor un tablou deslușit, deosebit de dureros despre situațiile care ies la lumina zilei printre credincioși acolo unde sunt *invidie și poftă de ceartă*.

„Cine este înțelept și priceput între voi? Să arate, din purtarea lui bună, faptele lui făcute în blândețea înțelepciunii; dar dacă aveți gelozie amară și duh de partidă în inimile voastre, nu vă lăudați și nu mințiți împotriva adevărului! Aceasta nu este înțelepciunea care coboară de sus, ci pământească, naturală, diabolică. Pentru că, unde este gelozie și duh de partidă, acolo este dezordine și orice lucru rău. Dar înțelepciunea de sus este întâi curată, apoi pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roade bune, nepărtinitoare și neprefăcută. Dar rodul dreptății este semănat în pace pentru cei care fac pace.” (Iacov 3,13-18).

Să mai cităm ceva. Duhul Sfânt este numit și „duhul îndurării și al cererilor”. Evident că harul și rugăciunea stau într-o legătură deosebită. Petru îndreaptă spre soții credincioși următorul îndemn: „Tot așa și voi, soților, locuiți cu ele potrivit cunoștinței, dând cinste femeii, ca fiind un vas mai slab, ca unele împreună moștenitoare cu voi a harului vieții, pentru ca rugăciunile voastre să nu fie întrerupte” (1 Petru 3,7).

Aici este vorba despre soții care nu se poartă față de soțiile lor în Duhul harului. Marea pildă care este notată în Scriptură pentru oamenii căsătoriți credincioși (Efeseni 5,22-32), rămâne ignorată. Acolo se spune: „Soților, iubiți-vă soțiile, după cum și Hristos a iubit Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea” (Efeseni 5,25). Duhul Sfânt este întristat printr-un asemenea comportament. Consecința este că la astfel de soți, duhul rugăciunii amuțește. Rugăciunile lor sunt împiedicate.

### **VIII. Duhul de putere și de dragoste și de chibzuință**

(sau: **de disciplină**)

„Pentru că Dumnezeu nu ne-a dat un duh de timiditate, ci *de putere*<sup>10</sup> și *de dragoste și de chibzuință* (sau de muștrare, de disciplină)” (2 Timotei 1,7). Aceste acțiuni pline de har ale Duhului Sfânt: putere, dragoste, chibzuință (disciplină) guvernează, atâta timp cât Duhul Sfânt nu este întristat, toată viața unui copil al lui Dumnezeu în munca zilei, în folosirea timpului, dar înainte de toate lucrurile, ele domină cuvintele și firea unui credincios. În acest din urmă domeniu se întâmplă cel mai repede și cel mai frecvent întristarea Duhului Sfânt, de îndată ce se duce lipsă de veghere.

Cuvântul îndeamnă: „Nici un cuvânt murdar să nu vă iasă din gură, ci unul bun, pentru zidire, după cum este nevoie, ca să dea har celor care-l aud. Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării. Orice amărăciune, orice iuțime, orice mânie, orice strigare și orice defăimare să fie înlăturate de la voi, împreună cu

---

<sup>10</sup> Și în Vechiul Testament Duhul Sfânt este numit: „duh de sfat și de putere” (Isaia 11,2)

orice răutate. Și fiți buni unii cu alții, miloși și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos” (Efeseni 4,29-32).

Este important că imediat după acest citat, pe lângă desfrânare, necurăție, lăcomia de avere, Cuvântul lui Dumnezeu numește, avertizând, flecărelile nesfințite ale lumii. Aici scrie: „Să nu se audă nici cuvinte murdare, nici vorbe nechibzuite, nici glume care nu sunt cuviincioase, ci mai degrabă mulțumiri.” (Efeseni 5,4.)

Domeniul păcatelor cuvintelor nechibzuite este adus aici în legătură nemijlocită cu întristarea Duhului Sfânt. Probabil că „cuvintele tale murdare” nu sunt colorate direct cu murdăria păcatului – de exemplu, glumele vesele, aluziile care îi ridiculizează pe alți oameni -, dar ajunge deja dacă discuțiile tale emană duhul care este de jos. Cuvintele tale nu trebuie să fie mândre sau murdare, ci este suficient dacă poartă amprenta firii nesfințite sau a aroganței. Un copil al lui Dumnezeu poate și trebuie să fie copilărește de voios; el nu are nevoie să-și cântărească legal mai înainte cuvintele, dacă inima sa și limba sa sunt guvernate numai de Duhul Sfânt. Atunci iese de la sine la iveală ceea ce-L laudă pe Dumnezeu și este spre binecuvântarea și bucuria altora. – Unii oameni, chiar și credincioșii, au o limbă glumeată; ei pot să-i facă repede pe alți oameni să râdă – acesta este un talent primejdios. „Pune, DOAMNE, o strajă gurii mele, păzește ușa buzelor mele!” (Psalmul 141,3.) De obicei, introducerea este mai nevinovată, dar nu durează mult, că limba unuia dintre cei prezenți este aprinsă de iad pentru discreditarea glumeată a unui om absent, pentru bârfă calomnioasă, în multe cazuri chiar pentru glume imorale. Un credincios care se lasă implicat în flecăreala lumii, cunoaște, într-adevăr, începutul conversației sale, dar sfârșitul și efectul le fabrică satan. Nenumărate sunt întristările Duhului Sfânt în acest domeniu, incalculabile sunt pagubele în viața lăuntrică. Dacă duhul lumii a luat în folosință buzele și limba credincioșilor, atunci nu va dura mult până când aceste limbi și buze vor da la iveală: amărăciune, furie, mânie, strigăte și hulă (aici nu ne referim la hulirea Duhului Sfânt, ci la defăimarea oamenilor, a autorităților și așa mai departe). Orice vorbire denigratoare, calomniatoare pe la spate despre oameni absenți, face parte din titlul „Hulire”. Este ciurma care se furișează în întuneric (Psalmul 91,6), este mormântul dragostei adevărate. O asemenea exprimare critică, denigratoare nu pare pe moment deloc așa de rea – dar ea cauzează distrugerii mari. A judeca totul pe la spate, când nu se cere o dovadă, aduce numai povară pe conștiință. Limita dintre critica bine intenționată și turnătorii calomnioasă (Proverbe 18,8) este ușor încălcată. Toate aceste lucruri vor fi, desigur, recunoscute ca păcate de către orice credincios, dar puțini se gândesc că prin ele ei Îl întristează pe Duhul Sfânt și împiedică sfințirea și creșterea vieții lor lăuntrice. Unde Duhul Sfânt nu este întristat, acolo strălucește între credincioși ființa lui Hristos, ei sunt buni unii față de alții, miloși, iertându-se reciproc. Aceasta nu poate fi altfel, căci „Împărăția lui Dumnezeu este pace și bucurie în Duhul Sfânt” (Romani 14,17).

Duhul de putere și de dragoste și de disciplină vrea să facă din viața credincioșilor una care crește în toate domeniile, crescând în chipul lui Isus. Cuvântul lui Dumnezeu spune: – „Ferice de omul a cărui putere este în Tine: în inima lor sunt croite drumuri! Trecând prin valea plângerii, ei o fac un izvor; și ploaia timpurie o acoperă cu binecuvântări. Ei merg din putere în putere, se înfățișează înaintea lui Dumnezeu în Sion” (Psalmul 84,5-7). De ce vedem așa de puțini credincioși care înfăptuiesc această făgăduință? De ce sunt așa de mulți martori ai lui Isus neputincioși, plângându-se de lipsă de putere? (vezi Evrei 12,12-14.) Pentru că Duhul Sfânt, duhul de putere, de dragoste și de disciplină este întristat atât de des. Suntem prea greoi ca să dăm urmărire îndemnului Său și poruncii Sale cu ascultare imediată.

Dacă Duhul Sfânt, duhul de putere, poruncește să adunăm mana Cuvântului lui Dumnezeu înainte ca soarele să se înalțe, să folosim sferturile de oră liniștite ca să fim loiali în munca pământescă – nu este aceasta o întristare a Duhului Sfânt dacă din comoditate sau din înclinație spre preocupările lumești ne obișnuim să nu urmăm porunca Duhului Sfânt? Ce altă consecință poate fi decât lipsa de putere spirituală?



### IX. Duhul înfierii (al filiațiunii)

Duhul Sfânt este un *duh al înfierii* (al filiațiunii). – El nu este un duh de robie (de sclavie). El aduce în inimile în care este turnată dragostea lui Dumnezeu, aceleași gânduri și sentimente, aceeași atitudine de inimă cum este într-un copil, care privește în sus spre tatăl său cu dragoste și deplină încredere. „Voi n-ați primit un duh de robie (de sclavie), ca să mai aveți frică, ci ați primit un duh de înfiere, prin care strigăm: „Ava, Tată!” (Romani 8,15.) Un sclav care privește cu teamă în sus spre stăpânul său, pentru că se așteaptă la pedeapsă, poate chiar bătaie, duce ca urmare a acestei temeri o viață cu inimă deprimată, lui îi lipsește îndrăzneala. Cu totul altfel este un copil care, jucându-se vesel, își întâmpină tatăl strigând de bucurie și își preia fericit locul pe genunchii tatălui și la inima tatălui său. De aceea spune Cuvântul lui Dumnezeu: „În dragoste nu este frică, ci dragostea desăvârșită alungă frica; pentru că frica poartă cu ea chinul și cine se teme nu este împlinit în dragoste” (1 Ioan 4,18). Dumnezeu dorește de la copiii Săi ca ei să aibă siguranța într-o viață de încredere deplină, că Tatăl lor ceresc le vrea binele desăvârșit.

Noi cunoaștem în aceasta intenția și viclenia vrăjmașului, că el năzuiește să dea naștere în inima omului la gândul că Dumnezeu nu-i vrea binele, că nu poate avea încredere deplină în Tatăl ceresc, în toate lucrurile. Din acest izvor, de lipsă de încredere copilărească, se nasc griji și temerile, apăsarea care se așează așa de ușor pe inimă. Cu aceste griji și temeri *îl întristăm pe duhul înfierii*, care vrea în orice timp și în orice situație să dea naștere în noi la acest „Ava, Tată!” El vrea să aducă în inima noastră și pe buzele noastre cântări de bucurie, cântări de mulțumire, pentru că ne știm fericiți și în siguranță. Dar dacă un copil al lui Dumnezeu face loc duhului îngrijorării, dacă nu vrea să cuprindă în inimă cuvintele dragostei de Tată și harul lui Dumnezeu, de care i se aduce aminte, atunci Duhul Sfânt va fi întristat. Este imposibil ca El să-Și poată amesteca limbajul despre credințioșia și purtarea de grijă a lui Dumnezeu, cu gândurile întunecate ale griji, ale fricii și ale neîncrederii. Este grav dacă un copil al lui Dumnezeu refuză să dea lupta credinței împotriva duhului neîncrederii și al griji. Dacă el nu apucă sabia Duhului și nu se acoperă cu scutul credinței, atunci va fi copleșit de duhul întunecat al griji și al mâhnirii, spre marea pagubă a fericirii sale și a rodului vieții sale. Harul vrea să ne păzească față de această forță vrăjmașă, față de acești nori întunecoși. Cuvântul lui Dumnezeu ne sfătuiește: „Nu vă îngrijorați de nimic, ci în orice lucru aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri cu mulțumiri și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus” (Filipeni 4,6-7).

Potrivit gândurilor lui Dumnezeu, orice îngrijorare pe care vrăjmașul o face să se ridice ca norii la orizontul lumii gândurilor, trebuie să se transforme în rugăciuni ale credinței. Acestea, dacă sunt sincere, nu vor permite norilor să acopere soarele harului. Dar dacă vrăjmașul reușește să abată privirea copilului lui Dumnezeu de la dragostea Tatălui și de la credințioșia de Păstor a lui Dumnezeu și să-i deschidă urechea pentru acele glasuri care vorbesc despre: greutățile, nevoile, primejdiile, bolile, vrăjmășiile viitoare, atunci, unui asemenea om i se va răpi bucuria. Încrederea în Domnul se transformă în neîncredere și teamă. În loc să privească cu mulțumire și adorare nenumăratele dovezi de loialitate grijulie ale lui Isus, în loc să se odihnească în dragostea de Tată a Dumnezeului atotputernic, inima se preocupă cu acei nori întunecoși pe care vrăjmașul îi face să se ridice fără sfârșit într-o formă mereu nouă, ca fumul din coșul fabricii. De aici face parte și toată frica de oameni – ea nu se opune numai credinței, ea este într-adevăr nebunească. Ce este omul, iarba care se ofilește repede? Griji și teama de oameni sunt mormântul bucuriei, al laudei și al mulțumirii. O față de tată sau de mamă, îngreunată de griji, aduce poveri pe toate inimile din casă și stinge bucuria. Câtă întristare a Duhului Sfânt este în acest domeniu!

## X. Duhul slavei

Duhul Sfânt Se numește în Scriptură și: „duh de credință” (2 Corinteni 4,13), „duh de viață” (Romani 8,2 și Apocalipsa 11,11), „Duhul Sfânt al promisiunii”, „duh de înțelepciune și de descoperire” (Efeseni 1,13 și 17). Dar nici unul dintre aceste nume nu stă într-o legătură așa de nemijlocită cu mărturia și cu punerea la încercare a credincioșilor, ca numele „duhul slavei”. Astfel Se odihnește Duhul Sfânt peste credincioșii care sunt defăimați din cauza Numelui lui Hristos. Cât de important este ca Duhul Sfânt să nu fie întristat dacă vrea, ca duh al slavei, să Se odihnească în toată strălucirea harului lui Dumnezeu pe copiii lui Dumnezeu care suferă.

Petru scrie despre calea suferințelor și a prigonirilor, pe care credincioșii sunt puși la încercare. El presupune ca de la sine înțeles despre un asemenea timp de încercări: „*În ea vă bucurați* mult, deși, pentru puțin, acum, dacă trebuie, sunteți întristați prin felurite încercări, ca încercarea credinței voastre, mult mai prețioasă decât aurul care piere, deși încercat prin foc, să fie găsită spre laudă și glorie și onoare, la descoperirea lui Isus Hristos” (1 Petru 1,6-7).

El îi îndeamnă pe credincioși să *nu fie uimiți* de prigoniri. „Preaiubiților, nu vă mirați de prigonirea ca de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca și cum vi s-ar întâmpla ceva neobișnuit; dimpotrivă, bucurați-vă, întrucât aveți parte de suferințele lui Hristos, ca să vă bucurați nespus de mult și la descoperirea slavei Lui. Dacă sunteți batjocoriți pentru Numele lui Hristos, ferice de voi, fiindcă Duhul slavei și al lui Dumnezeu se odihnește peste voi. Nimeni dintre voi să nu sufere ca ucigaș, sau ca hoț, sau ca răufăcător, sau ca unul care se amestecă în treburile altuia. Dimpotrivă, dacă suferă pentru că este creștin, să nu-i fie rușine, ci să preamărească pe Dumnezeu în numele acesta. Căci suntem în timpul când judecata începe de la casa lui Dumnezeu. Și dacă începe cu noi, care va fi sfârșitul celor care nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu? Și dacă cel drept scapă cu greu, ce se va face cel nelegiuit și cel păcătos? De aceea cei care suferă după voia lui Dumnezeu să-și încredințeze sufletul credinciosului Creator, făcând binele” (1 Petru 4,12-19).

Cât de prețios este dacă Duhul Sfânt Se poate descoperi astfel! El a făcut aceasta de multe ori în feluri copleșitoare pentru copiii lui Dumnezeu care au trecut prin cele mai adânci suferințe din cauza credinței. O putere dumnezeiască, supranaturală, le-a fost dată femeilor slabe, ba chiar copiilor, ca să-L mărturisească pe Domnul în dureri de nedescris și să-I rămână credincioși. Domnul a fost proslăvit în chinurile torturii și pe rug de către mărturisitorii Săi, dați în mâna vrăjmașilor. De multe ori cetele de creștini, sortiți morții, intrau în circ cu cântări de credință, ca să devină pradă pentru animalele sălbatice. După gândul lui Dumnezeu, a suferi pentru Isus, a fi sacrificat de dragul Numelui Său și al adevărului Său, ar trebui să facă inima fericită. Domnul le-a spus ucenicilor Săi: „Ferice va fi de voi când, din cauza Mea, oamenii vă vor insulta, vă vor prigoni și vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră! Bucurați-vă și săltați de veselie, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri; căci tot așa au prigonit pe prorocii voștri care au fost înainte de voi” (Matei 5,11-12).

Dar găsim mulți copii ai lui Dumnezeu în prezent, care se plâng, chiar cârtesc și se descurajează dacă trebuie să sufere puțină batjocură, desconsiderație sau pierdere în progresul lor pământesc. Duhul slavei nu Se odihnește peste ei. El a fost întristat. N-a fost dat Duhul Sfânt cu puterea Sa divină credincioșilor, ca să-i un gă ca martori ai lui Isus Hristos? (vezi Faptele Apostolilor 1,8.) Viața dumnezeiască a fost partea noastră ca noi să fim mesageri ai dragostei lui Dumnezeu în mijlocul unei lumi pierdute. Așa cum Tatăl L-a trimis pe Fiul în lume, așa ne-a trimis Fiul pe noi în lume (Ioan 17,18), în lumea din care ne-a salvat harul, în lumea care ne urăște pentru că nu suntem din lume, așa cum Domnul nu este din lume (Ioan 17,14). Să fii creștin înseamnă să fii un martor al lui Dumnezeu și al lui Isus Hristos, un martor al harului mântuitor și al judecății viitoare, un martor al răscumpărării veșnic valabile. Această mărturie este combătută de stăpânul acestei lumi, de satan, cu toate mijloacele și forțele și cu cea mai amarnică ură.

Dar în mijlocul întregii vrăjmășii și prigoane, duhul slavei vrea să Se odihnească peste martorii lui Isus Hristos. Peste suferințele lor va lumina strălucirea divină a harului, de recunoscut pentru lume, așa cum a fost ea de recunoscut la Ștefan. Dar ce se întâmplă dacă un credincios, la cele mai ușoare începuturi de vrăjmășie a lumii lasă să se observe că este: deprimat, nemulțumit, suspinând, că această cale este grea pentru el, că nu poate merge pe ea? El ar prefera un drum mai comod. El renunță cu plăcere ca Duhul Sfânt să Se odihnească peste viața, suferințele și mărturia sa, ca duh al slavei. Nu este aceasta o întristare a Duhului Sfânt? Dacă apoi acest duh de putere, de bucurie se retrage și nu mai este activ în viața unui asemenea creștin, care este consecința?

Pentru a scăpa de încercări, un asemenea copil al lui Dumnezeu încheie pacturi cu lumea prin toleranță și tănuire. Lumea triumfă și de câte ori n-a devenit un asemenea creștin un tăgăduitor, care întâi a trebuit să fie adus pe căi adânci, dureroase, la cunoștința că a pierdut o cunună de onoruri veșnice. El L-a întristat pe duhul slavei și pe Duhul lui Dumnezeu.

### **XI. Pecetluit cu Duhul Sfânt**

„În Hristos, în care voi (în context aceasta înseamnă: în care și voi), după ce ați auzit cuvântul adevărului, Evanghelia mântuirii voastre, ați crezut în El și ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt al făgăduinței și care este o arvună a moștenirii noastre, pentru răscumpărarea moștenirii dobândite, spre lauda slavei Lui” (Efeseni 1,13-14).

„Și Cel care ne întărește împreună cu voi, în Hristos, și care ne-a uns, este Dumnezeu, care ne-a și pecetluit și ne-a pus în inimi arvuna Duhului” (2 Corinteni 1,21-22).

Ce înseamnă acest citat? Dumnezeu dă credinciosului, prin locuința dinăuntru a Duhului Sfânt, o arvună sigură că el este într-adevăr copil și moștenitor în casa Tatălui. Acolo îl așteaptă posesiunea prețioasă din țara făgăduinței, locuințele pe care Domnul Însuși le-a pregătit pentru ai Săi (Ioan 14,2). Moștenirea nestrăicicioasă, neîntinată, care nu se vestejește, „păstrată în ceruri pentru voi, care sunteți păziți prin puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuire” (1 Petru 1,4-5), este partea sigură, certă, a celui care a primit aici pe pământ arvuna Duhului.

Această arvună a Duhului o confirmă Dumnezeu fiecăruia în parte prin pecetea siguranței harului divin, pe care Duhul Sfânt i-o pune în inimă. Cu acest sigiliu este pecetluită dovada asupra dreptului de copil și a dreptului de moștenitor. - „Însuși Duhul mărturisește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Și dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și slăviți împreună cu El” (Romani 8,16-17).

Credinciosul seamănă cu un fiu care încă nu este major, care este crescut în Europa, cu toate că este fiul și moștenitorul unui tată care i-a lăsat moștenire moșii mari și comori în America, dincolo de ocean. Fiul în creștere încă nu și-a văzut patria adevărată, dar a auzit și a citit mult despre ea. Lui i-a fost descrisă frumusețea patriei sale și bogăția averii sale. El are în mâini testamentul pecetluit, documentul cu putere juridică. Va veni ziua în care moștenitorul va fi major. El părăsește atunci țara străină în care a trebuit, potrivit voinței tatălui său, să-și termine educația și studiile. El navighează spre patrie peste valurile întinse și acostează pe un țărm care îl va duce la partea sa de moștenire. Testamentul pecetluit a fost arvuna care i-a dat siguranța în străinătate; acum încasează cu acest document averea câștigată de tatăl său pentru el și își preia moștenirea.

Din această pildă înțelegem cuvântul: „*Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării!*” Despre această zi a răscumpărării vorbește Pavel amănunțit (citește Romani 8,18-23), el se referă la răscumpărarea trupului nostru. El vorbește despre ceasul acela în care noi, în trupul de slavă, asemenea trupului Său glorificat, vom merge în întâmpinarea Domnului. Căci întâi va deveni vizibil ce înseamnă: *să fii fiu și moștenitor al lui Dumnezeu*. „Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că, atunci când

Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este. Oricine are nădejdea aceasta în El, se curățește, după cum El este curat.” (1 Ioan 3,2-3).

Așa că un credincios umblă între ziua pecetluirii sale și ziua răscumpărării sale pe o cale de slavă împăratească. El este deja fiu și moștenitor, cununa este deja pregătită, puterea lui Dumnezeu este pusă în joc ca să-l păstreze pentru moștenirea Sa, și aici Domnul te îndeamnă în dragostea Sa, o, copil al lui Dumnezeu: Nu-L întristați pe Duhul Sfânt!

## Nr. 11 Convenții matrimoniale omenești

Există persoane, în mod deosebit printre femei, care au o înclinație irezistibilă să încheie căsătorii. Pare să fie o magie tainică pentru mulți în a mijloci întâlnirea a doi tineri. Ei își închipuie prin aceasta că sunt binefăcătorii acelora de viitorul cărora sunt îngrijorați; - în realitate, ei se joacă iresponsabil cu fericirea vieții altor oameni. Se poate demonstra în multe, ba chiar în majoritatea cazurilor, că aceia care și-au pus viitorul în astfel de mâini au fost duși într-o mare de suferință, într-o viață de mahnire adâncă.

În urmă cu multe decenii, o doamnă în vârstă, deșteaptă, iscusită din punct de vedere social, era o asemenea mijlocitoare binevoitoare de căsnicii. În felul ei, voia, într-adevăr, să fie bine. Ea nici nu era în mod egoist îngrijorată să-și mărite propria fiică, nu, grija ei era ocupată cu prietena fiicei sale. Aceasta din urmă era o fată serioasă, temătoare de Dumnezeu. Bărbatul cu care urma să se mărite era un bărbat foarte talentat, amabil, frumos, pe care îl aștepta un viitor strălucit. Problema financiară n-a făcut dificultăți în acest plan. Mijlocitoarea a organizat întâlnirile dorite într-un mod care nu bate la ochi, deoarece l-a invitat pe tânărul bărbat la mici sindrofii în cercul familiei, în excursii și așa mai departe.

Planul a reușit, tinerii s-au logodit și s-au căsătorit. Speranța unei cariere strălucite s-a împlinit. Bărbatul a urcat repede la un prestigiu înalt și la un venit bun. A fost căsnicia aceasta fericită? Ah, nu! – S-a născut un șir de copii orbi, bolnavi, epileptici, care au murit de timpuriu. Abia mulți ani mai târziu s-a născut un copil sănătos. Tânăra soție a uitat cu adevărat să mai râdă; era ca și când în câțiva ani trăsăturile feței ei s-au împietrit în suferința adâncă ce îi lovea inima cu bătaii mereu noi. Ce cuprindea această căsnicie nu bănuia nici o persoană din afară, până când, în sfârșit, după mulți ani, un scandal public l-a dezvăluit pe bărbat în fața ochilor întregii lumi ca pe un adulter perfid. Ziarele au tratat problema. De atunci, soțul și soția au trăit despărțiți. Femeia și-a purtat tăcută mahnirea și a murit la câțiva ani după aceste dezvăluiri.

Aproape trei decenii de suferință și de lacrimi i-a adus această mijlocitoare de căsătorii tinerei fete în cauză, o viață distrusă. A dorit mijlocitoarea lucrul acesta? În nici un caz. Ea a crezut că îi deschide prietenei fiicei ei calea spre o fericire mare. Totul părea că acest bărbat tânăr își va face fericită soția. Dar cine știa că statura sa frumoasă, în forța tinereții, era otrăvită de o boală venerică. Cine putea observa la el că, cu privirea care inspiră încredere, a sedus deja așa de multe femei și încă va mai seduce?

Aceasta a fost acum o poveste de căsătorie între oameni neconvertiți. Aceasta are un punct luminos prin harul lui Dumnezeu, în măsura în care putem avea încredere că femeia greu încercată a găsit în anii suferinței ei pacea cu Dumnezeu și viața veșnică.

Un alt caz. O fată tânără, din categoria servitorilor, găsisse pacea cu Dumnezeu. Iertată din adâncul păcatului, trăia cu inima fericită în lumina soarelui păcii lui Dumnezeu, binecuvântată și spre binecuvântare. Prin purtarea de grijă a bunului ei Păstor, a fost introdusă într-o casă credincioasă și într-un cerc de frați credincioși și surori credincioase. Atunci au venit la ea cu propunerea să se căsătorească cu un bărbat neconvertit. Mamei acestui bărbat i-a fost recomandată această creștină tânără ca noră. Din nefericire, trebuie s-o spunem cu rușine, că lucrul acesta s-a petrecut prin oameni credincioși. Planul a fost pus în funcțiune cu zel.

Neexperimentatei ucenice a lui Isus i-a fost așezat în fața ochilor ca frumosul scop al vieții, să-l aducă pe bărbatul înclinat spre băutură și mânie pe calea virtuții și la o viață ordonată.

Frați sinceri și surori sincere au făcut tot ce au putut, cu rugăminți și avertizări, cu sfat și învățatură din Cuvântul lui Dumnezeu, ca s-o întoarcă de la decizia fatală pe tânăra fată care era în primejdie. Numai că ea era deja ferm implicată în această problemă; ea își dăduse acordul și nu voia să se întoarcă. Mijlocitorii căsătoriei și-au atins ținta. Când tinerei fete i s-a mai prezentat încă o dată, în dragoste, că se aruncă într-o mare de lacrimi, că va primi sigur bătaie de la soțul ei, ea a spus liniștită: Da, va trebui să suport atunci aceasta; vreau să rămân la ce am hotărât.

Nunta a avut loc fără amânare. Paisprezece zile după aceasta, tânăra soție stătea plângând în casa în care Îl găsisese pe Mântuitorul ei. Fugise de la soțul ei. Ea a exclamat: Nu mai pot să suport; este prea groaznic! Firește că a primit sfatul și îndemnul să se întoarcă smerită la locul ales de ea însăși și să-L proslăvească de-acum pe Domnul ei în suferință, prin umilință. Așa a și făcut. De atunci au trecut aproape două decenii – ce timp de adâncă încercare, ce școală înspăimântătoare de mândnire! Dumnezeu a păstrat în credință această creștină, în școala suferințelor – dar plângerea: O, de n-aș fi călcat niciodată pe această cale! a însoțit-o zi și noapte pe această femeie vrednică de milă. Priveliștea copiilor ei, pe care tatăl ostil lui Dumnezeu i-a condus de timpuriu în pofta lumii și în înstrăinarea de Dumnezeu, i-a făcut suferința și mai amară.

Ar trebui să credem că creștinii credincioși n-ar întreprinde asemenea nebunii iresponsabile. Totuși, din nefericire, faptele arată că și copiii lui Dumnezeu, pe care n-ar trebui să-i credem capabili de așa ceva, sunt în stare să-și împovăreze conștiința cu asemenea iresponsabilitate. Se întâmplă frecvent cazul ca în calitate de creștin să ni se ceară sfatul, dacă cererea în căsătorie a unui bărbat tânăr să fie acceptată sau nu pentru o fiică. – Aici este important să înțelegem că orice sfat pe care îl dăm include în el totodată o responsabilitate, de îndată ce sfatul este urmat. De aceea este necesar ca înainte să dăm un sfat, să-L rugăm pe Dumnezeu pentru înțelepciune.

Problemele de logodnă sunt mereu acelea în care ne lipsește înțelepciunea, căci noi nu putem pătrunde launtrul oamenilor și nu cunoaștem viitorul. Cuvântul lui Dumnezeu promite precis: „Dar dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată” (Iacov 1,5). Creștinii tineri se simt onorați dacă li se cere sfatul. Creștinii experimentați se feresc, pentru că își simt responsabilitatea. Oricum, este cu totul altceva dacă ni se cere sfatul sau dacă ne amestecăm din propria noastră voie ca să realizăm o logodnă.

Un credincios care se amestecă în asemenea decizii de viață prin propria uneltire, păcătuiește; pentru el nu este nici o scuză că a vrut să fie bine. El se amestecă fără pricepere în meseria lui Dumnezeu și aceasta nu poate fi niciodată spre bine. El păcătuiește dublu dacă este vorba despre copii scumpi și iubiți ai lui Dumnezeu. Numai Domnul știe ce trăsături de caracter, ispite, primejdii sunt ascunse într-un om. Este foarte ușor să trezești într-o fată tânără un interes pentru un bărbat tânăr, printr-o prezentare prietenoasă, favorabilă. Și la fel și invers. Cu totul insignifiant, dar bine calculat, va cădea acolo un bob de sămânță într-o inimă sinceră. Și la fel de nevinovat se reușește după aceea să se conducă la întâlniri, pentru a se stimula simpatia încolțită. Oare așa să procedeze copiii lui Dumnezeu?

Dacă cineva crede într-adevăr că doi copii ai lui Dumnezeu se potrivesc unul pentru altul și dacă inima sa dorește neapărat ca cei doi să se găsească, atunci sigur că el are voie să vorbească despre aceasta cu Domnul – dar ce trece dincolo de aceasta este rău. Noi nu suntem cunoscători de inimi; numai Domnul este. Cât de uriașă este responsabilitatea convențiilor matrimoniale dacă după aceea devine evident că cei implicați sânt conduși prin planuri omenești din voință proprie și prin aranjări calculate într-o logodnă și căsătorie pe care Domnul n-a vrut-o. Câtă suferință, binecuvântare pierdută, rodul veșniciei pierdut! Toate

lacrimile sunt zadarnice după aceea – nimeni nu poate să desfacă ce a fost făcut: este prea târziu!

## Nr. 12 Este omul merit să devină înger?

Într-un buletin oficial era de curând următoarea poezie:

Când eram copil, cum este orice copil,  
Pe vârstnic îl credeam venerabil, stabil.  
Îl vedeam rupt de lume, liniștit, cu lauri,  
Călătorind spre cer, la străzile de aur.  
Străin de pozne de băiat și gând lumesc,  
Deja-l învăluia, alb, straiul îngeresc.  
Băiat vioi, noaptea mă-ntrebam câteodată,  
Dac-aș putea s-ajung și eu înger vreodată.  
Pe diavol doream, cu pumnii strânși să-l răpun,  
Să-l distrug de tot! Și-acum – acum sunt bătrân!

Frunzișu-i căzut, aud uneori croncănit de cioară,  
Dar tot nu simt cerul visat odinioară.  
Sunt prea comod ca să fac vreun rău, n-are rost.  
Bucuria vieții e la fel cum a fost;  
Dar că omul vârstnic de-aceea mai bun este,  
Decât când a fost tânăr, aceasta-i poveste.  
Dați capului cărunț respectul cuvenit,  
Dar eu înger numai în copil am găsit.  
Ad. Ey.

Cu siguranță că ni-l putem imagina pe autor ca pe un om cu gânduri nobile, care a intrat cândva în viață cu idealuri omenești. Acum, când a devenit bătrân, vorbește odată cu Schiller limbajul resemnării:

Pe-ocean navighează cu mii de catarge, flăcăul,  
Tăcut se-ntoarce-n port cu barca de salvare, moșneagul.

Ah, resemnarea lui Schiller încă nu ajunge până în realitatea tristă – căci pe departe cei mai mulți bătrâni n-au urcat în singura barcă de salvare care îi poate duce în portul păcii; ei au refuzat singura arcă ce oferă siguranță și refugiu: brațele întinse dinspre crucea de pe Golgota ale Fiului răstignit și înviat al lui Dumnezeu.

Gândul că oamenii mari ar fi mai înțelepți, mai buni, mai sinceri, mai adevărați decât cei mici, nutresc mulți copii. Dar Domnul le-a spus ucenicilor săi: „Adevărat vă spun, că dacă nu vă veți întoarce și nu veți deveni ca niște copilași, cu nici un chip nu veți intra în Împărăția cerurilor” (Matei 18,3). Deci nu este vorba despre aceea că oamenii vor evolua în îngeri – aceasta nu se va întâmpla niciodată. Îngerii sunt slujitori ai lui Dumnezeu, care sunt trimiși din lumea nevăzută în viața pământească, pentru a îndeplini poruncile lui Dumnezeu și pentru a le sluji aceluia care, fiind copii ai lui Dumnezeu, sunt chemați la slava cerească. „Binecuvântați pe DOMNUL, îngerii Săi puternici în tărie, care împliniți cuvântul Său, ascultând de glasul Cuvântului Său! Binecuvântați pe DOMNUL toate oștirile Lui, slujitorii

Lui, care faceți voia Lui!” (Psalmul 103,20.21.) „Nu sunt toți duhuri slujitoare trimise pentru a le sluji celor care vor moșteni mântuirea?” (Evrei 1,14). Dar noi, oamenii, făcuți după chipul lui Dumnezeu, suntem chemați să primim, ca niște copii mult iubiți și moștenitori, un loc în Casa Tatălui și la inima lui Dumnezeu. Asemănarea cu Dumnezeu, distrusă prin păcat, va fi complet restabilită prin har. Trupul stării noastre smerite, născut în păcate, va fi făcut asemenea trupului de slavă al lui Isus Hristos (Filipeni 3,21). Noi suntem chemați ca într-o veșnicie fără sfârșit de slavă, lumină, pace și bucurie cu Domnul Isus, să avem parte împreună cu El de slava Sa. El a spus Tatălui Său despre ai Săi: „Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum Noi suntem una. Eu în ei și Tu în Mine; pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine.” (Ioan 17,22-23).

Și care este calea spre această preafericită țintă? Pocăința și credința! – Convertirea și nașterea din nou! Cine caută refugiu la Isus cu vina vieții sale, cine apucă jertfa de pe Golgota, crezând, cine se așează sub sângele ispășirii lui Isus, care a curs pe cruce pentru păcătoșii vinovați, cine Îi predă Lui inima, voința și viitorul – acela va fi mântuit, acela primește această preafericită siguranță, acela are viața veșnică. El o are la fel de sigur, pe cât de sigur este că Domnul a spus: „Adevărat, adevărat vă spun, cine crede în Mine are viața veșnică!” (Ioan 6,47.)

Ucenicii trebuie să depună mărturie despre această cea mai înaltă țintă la care sunt chemați toți oamenii prin harul lui Dumnezeu. Ei sunt martori ai mântuirii și ai vieții veșnice. Un astfel de martor răspunde acelei poezii despre a deveni înger, cu strofele care urmează aici:

Când eram copil, și eu ca tine gândeam:  
„Când voi fi mare, eu odihnă o să am! –  
Abia când voi fi mare mi-o fi la-ndemână,  
Ca răul din mine să-l arunc în țărână.  
„Oamenii mari” sunt toți buni, cumiți, negreșit - -  
Când voi fi mare...” - Și așa am adormit.

Am crescut. - - Și tot mai mult, mai în depărtare  
Vedeam dorul copilăriei că-mi dispare. –  
Chiar dacă sufletul tânăr lupta vârtos,  
Pe satan să-l învingă, din el să-l dea jos,  
Lovit rău, se ridica din nou, dar căderea,  
După orice-nfrângere îi scădea puterea. - -  
Au apărut instinctele, pofta, cândva.  
Unde-i ce-am sperat în copilăria mea? –

Eu, ca și tine, mi-am dat seama că-i poveste,  
Că cel care-i bătrân, de-aceea mai bun este! - -  
Am privit curând în urmă trist, obosit,  
La vremea pierdută când am fost fericit. - -  
La poarta-nchisă a păcii, ce-mi sta-nainte,  
Mi s-au trezit pe-atunci uitatele cuvinte:  
„Cine nu se-ntoarce, ca un copil să stea,  
Împărăția cerurilor n-o va vedea!”

„Ca un copil!” și nu „Ca moșnegii!” se spune;  
La bătrânețe nu suie calea din lume.  
Nu, ea tot mai mult și mai mult ne-a-ndepărtat;

Sfârșitul e moartea, plata pentru păcat! –  
Cel care vrea cândva la țintă să sfârșească,  
Chiar și bătrân, trebuie din nou să se-ntoarcă! –  
Cine spune că bătrânețea ne-ar salva,  
Chiar cu partea cea mai bună ne-ar înșela! –  
O, minți mari au văzut lumina rătăcirii,  
Ca apoi să se scufunde-n noaptea pieirii.

Viața zboară și se-mpietrește inima  
Pe drum prăfuit, în călătoria grea,  
Murdară și cu cicatrice, zgâriată.  
Floarea de copil e de mult, de mult uscată! –  
Cum poate-un bărbat ce se scufundă-n păcat,  
Să găsească drumul de unde a plecat?  
E imposibil ce-mi spun acele cuvinte!  
Eu, copil? Inima s-ar frânge mai 'nainte.

Și s-a frânt! Cuvântul-n mine-adânc a intrat –  
Am auzit cum Mântuitoru-a strigat:  
„Cine nu-i născut din nou și din Duh, pot spune,  
Va fi pierdut și-n veci de veci așa rămâne.  
Numai prin Unul mântuirea a venit  
Și El o dă cui vrea s-o aibă gratuit!” –  
Am început s-o caut; găsi-o-voi oare?  
*Da, la Isus, în mâinile-I îndurătoare.*

Atunci am început să văd, mi-a căzut vălul;  
M-am speriat când mi-am văzut vina, păcatul.  
Cerut-am ajutor. Am fost eliberat.  
Am devenit copil, iertat, nou și curat!  
Atunci s-a prăbușit, pricepând eul meu,  
Cine sunt eu înaintea lui Dumnezeu.  
Luptasem zadarnic, mereu făr-a discerne,  
Căci respinsesem izvorul vieții eterne.

S-a frânt inima mea și-n praf m-am scufundat!  
Dar El pradă vrăjmașului nu m-a lăsat. –  
Tot el m-a ridicat, m-a spălat de păcat;  
Pentru mine a curs sângele Său curat.  
Mi-a dat Duhul Său, m-a salvat, m-a scos din plângeri  
Ca să-I fiu copil - și sunt mai presus de îngeri!  
Atunci m-am întors și am fost ca un copil!  
Știu, Dumnezeu face și ce-i imposibil. –

De-atunci merg deja de ani pe-o nouă cărare.  
Ce am stricat, a putut harul să repare  
Și-n mormânt să țină, tot El a reușit,  
Omul vechi, care pentru lume a murit.  
Trăiesc pentru Isus! Numai în El e viață!  
Doar cine-a biruit moartea, poate da viață!  
Cine crede în El, în veci nu va muri.



O spune Domnul slavei și așa va fi!

Ce dacă oamenii nu pot să mă-nțeleagă,  
Cei care pe vechile-mi cărări vor să meargă? –  
Pot să batjocorească! – Toți își zic „creștini”,  
Chiar și cei ce-s lui Isus vrăjmași, cei haini. –  
Am calea, adevărul, viața, toate-toate,  
Găsite-n Acela ce mi le-a dat prin moarte.  
O, prietene, dacă vrei a birui,  
Mergi pe calea-aceasta, cerul al tău va fi!

F. L.

### **Nr. 13 Doamne, Tu-nțelegi**

*„În toată strâmtorarea lor, El a fost strâmtorat și Îngerul dinaintea feței Lui i-a salvat:  
în dragostea Sa și în îndurarea Sa i-a răscumpărat și i-a ridicat  
și i-a purtat în toate zilele din vechime.”*  
(Isaia 63,9)

Ne-ai purtat, Doamne, poverile toate!  
Chiar orice taină-Ți putem recunoaște  
Și Tu-nțelegi!  
Unul de-al Tău de-i trudit și-n nevoie,  
Tu-l lași la pieptul Tău să plângă-n voie.  
Da, Tu-nțelegi.

Mâna Ta mângâieri s-aducă poate,  
Adesea cu lucruri neînsemnate!  
Totuși: Tu ești!  
Avem în față munți de-amărăciune,  
Dar simțim sfânta Ta compasiune!  
Isus, Tu ești!

Tu vii la timp, fie că-i cu grăbire,  
Fie cu aparentă zăbovire,  
Dar nu greșești!  
Tu ai propriu-Ți fel pentru fiecare,  
Știi să vorbești personal cu oricare  
Și nu greșești!

Tu minunat știi să ne dai aripe!  
În furtuni, în teamă, în grele clipe  
Ne ești aproape!  
Ne dai putere, dai hrană plăcută!  
În maniera Ta sfântă, tăcută  
Ne ești aproape!

Azi știu acestea și să vreau dileme?  
Pentru mâine a mă-ndoi sau teme?  
Nu! Nu! Nicicând!  
În mâna-Ți străpunsă-s mâinile mele,  
Și să-mi fac griji de-ncercările grele?  
Nu! Nu! Nicicând!

Nu vreau să privesc la valuri, vijelie,  
Nu, ci mă-ncred în Tine cu tărie,  
Doar în Tine!  
Poverile vreau să-Ți pun la picioare,  
Să iau de sub cruce a Ta binecuvântare,  
Doar de la Tine!

H. v. R.

## **Nr. 14 Mijlocirea credinței pentru împăratul nostru, pentru autorități, pentru poporul nostru**

### **I.**

Germanii care vin acasă după o mai lungă ședere în străinătate, obișnuiesc să recunoască mulțumitori avantajele ordinii, ale dreptății și ale grijii de care ne bucurăm în Germania printr-o guvernare ordonată. Aceștia laudă apoi marile privilegii pe care le avem față de alte națiuni.

În viața zilnică se ajunge mai puțin la o conștientizare despre multele motive de mulțumire pe care le avem în privința persoanei împăratului nostru și a principilor guvernanți din Reichul German. Cât de mulți bărbați devotați și nobili stau aici în fața poporului nostru!

Ne-am amintit de aceste binefaceri și binecuvântări în luna mai, în 1913, când s-a serbat nuntă în casa împărătească și în iunie, anul acesta, când împăratul nostru și-a sărbătorit al 25-lea an de guvernare. Ce priviri s-au aruncat în nobila viață de familie și în concepțiile cu adevărat princiare! Fiecare credincios n-a putut decât să-L laude pe Dumnezeu pentru aceste binefaceri care au fost date poporului nostru prin acestea. Este scris: „Ferice de tine, țară, al cărei împărat este un fiu de nobil și ai cărei prinți mănâncă la timpul potrivit, ca să-și întărească puterile, nu ca să se dedea la beție!” (Eclesiastul 10,17.) Dumnezeu ne-a dat în persoana împăratului nostru un domnitor care ca om s-a dovedit a fi nobil și demn de a fi iubit. El nu are numai o pretenție la dragoste și loialitate, ci are *un drept dat de Dumnezeu* să fie zilnic înconjurat ca de un zid protector de către credincioși cu mijlocirile credinței.

Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Vă îndemn deci înainte de toate să faceți cereri, rugăciuni, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii, pentru împărați și pentru toți cei ce sunt așezați în poziții înalte, ca să putem duce astfel o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavie și demnitatea. Lucrul acesta este bun și bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care dorește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința de adevăr” (1 Timotei 2,1-4) .

Această contribuție, mijlocirile credinței, este cea mai importantă și mai valoroasă pe care copiii lui Dumnezeu i-o datorează împăratului. Căci rugăciunile credinței mișcă puterile lumii nevăzute, atrag binecuvântările divine în jos, în viața pământească, abat nenorocirile amenințătoare. Dar din nefericire este de temut că mulți credincioși, în acest punct refuză să plătească impozitul acesta prin răceala inimii și prin indiferență. Că din impozitul pe venit sunt delapidate multe milioane în Reichul German, lucrul acesta este cunoscut și nu este de mirare pentru cel care îi cunoaște pe oameni. Dar oare nu este dureros și rușinos dacă un copil al lui Dumnezeu rămâne dator cu impozitul său în această problemă a mijlocirilor credinței?

Dintre toți oamenii pentru care trebuie făcute: cereri, rugăciuni, mijlociri, mulțumiri, Cuvântul îi așează aici în primul rând pe împărați și pe toți cei care sunt în poziții înalte. Și în ordinea divină este așa, că guvernării au o influență puternică în aceea, dacă oamenii credincioși pot să ducă „o viață pașnică și liniștită”. Dumnezeu vrea ca mărturia despre mântuirea păcătoșilor, Evanghelia despre judecata viitoare și despre harul prezent să fie vestite în mod neîmpiedicat sub protecția unei autorități puternice, binecuvântate.

În Germania n-a existat încă niciodată o vreme în care a fost atât libertate și protecție, atât pentru credincioși, ca să se adune în pace pentru Cuvântul lui Dumnezeu și pentru rugăciune, cât și pentru vestirea Evangheliei oral și în scris. Ce se putea petrece acum 50, 60 de ani numai sub primejdie personală, sub amenințarea pedepsei și cu opoziția din partea poliției, acea se petrece astăzi sub protecția autorității. Mulțumim Domnului pentru aceasta!

În prezent nu avem în Germania o experiență practică despre ce înseamnă dacă împăratul și autoritatea își pun în joc puterea pământească împotriva Evangheliei. În Rusia, de exemplu, este și astăzi împiedicată în multe locuri propovăduirea liberă a Evangheliei, strângerile credincioșilor sunt în multe locuri supravegheate polițienește, de multe ori interzise; mulți martori sinceri ai credinței sunt băgați în închisoare, maltratați, ba chiar exilați. – Apostolul Pavel a făcut experiențe dureroase despre ce înseamnă pentru un martor al Evangheliei dacă autoritatea își pune puterea în slujba vrăjmașului. El scrie în prima epistolă către Timotei acele cuvinte citate mai sus, puțin mai înainte să înceapă prima dintre marile prigoniri ale creștinilor de sub împăratul Nero. Pavel însuși a fost o victimă a acestei prigoane. Slujba sa de vestitor și apostol a fost încheiată prin sabia călăului.

Duhul Sfânt i-a arătat lui Pavel, pentru credincioșii tuturor timpurilor viitoare, însemnătatea *mijlocirii pentru cei care guvernează*. El subliniază cererea, adică rugămintea stăruitoare pentru călăuzirea și ocrotirea celor care sunt așezați în poziții înalte; rugăciunile pentru binecuvântarea exterioară de vremuri pline de pace și pentru uși deschise pentru Evangheliie; mijlociri pentru personalitățile care au în mâini puterea decisivă; și mulțumire pentru acea autoritate pe care Domnul a dat-o până astăzi, după înțelepciunea Sa, alor Săi pe pământ.

Ni-i imaginăm pe acești credincioși care au cerut pentru împăratul Nero ca Dumnezeu să Se îndure de el, ca în ciuda întregii nedreptăți și cruzimi Dumnezeu să-l binecuvânteze și să-l păzească și ca inima sa și viața sa să fie întoarse la Dumnezeu. Cât de rușinoasă este această imagine pentru asemenea copii ai lui Dumnezeu, care rămân datori împăratului nostru, autorității noastre, patriei noastre cu mijlocirea dragostei!

## II.

După ce Isus, Domnul domnilor, a isprăvit marea Sa lucrare de ispășire, poporul Său stă aici ca o națiune sfântă de străini, care sunt pe pământ fără cetățenie (1 Petru 2,11). Astfel locuiesc credincioșii printre toate popoarele, ca martori ai marelui lor Mântuitor și ai credinței lor. Dumnezeu i-a așezat în națiunile pământești, chiar în mijloc, ca să lumineze spre onoarea Domnului lor, ca niște copii ai lui Dumnezeu, integri, fără cusur și curați, în mijlocul unui neam stricat și greșit, înfățișând Cuvântul vieții (vezi Filipeni 2,15). Cu aceasta este arătată tuturor copiilor lui Dumnezeu calea credincioșiei, a smereniei, a adevărului. Credincioșii trebuie să fie în orice popor modele de bine și de viață în: abnegație, loialitate, devotament. Ei trebuie să se legitimeze, spre onoarea Domnului lor, ca supuși și cetățeni de încredere, absolut indiferent dacă trăiesc într-o monarhie europeană sau într-o republică americană. Ca aparținători ai poporului lor, ei trăiesc împreună cu compatrioții lor pământești binecuvântările și încercările țării în care Dumnezeu i-a așezat ca să-L proslăvească pe Isus. Pentru viața lor își găsește aplicație cuvântul: „Urmăriți binele cetății în care v-am dus captivi și rugați-vă DOMULUI pentru ea, pentru că în binele ei veți avea și voi bine” (Ieremia 29,7).

Patria noastră seamănă cu o corabie mare în care navighează pe oceanul vieții familiile noastre, copiii noștri cu tot viitorul lor. Reichul German face parte dintre lucrurile vizibile,

trecătoare, nu dintre cele veșnice; dar ce loc important ocupă el între proprietățile noastre! Cât de neprețuit de mari sunt binecuvântările de care avem parte noi și familiile noastre prin patria noastră pământească! Această corabie cuprinde între scândurile sale tot ce ne este scump pe pământ. Că această călătorie trece prin multe primejdii, ne este cunoscut dinainte în teorie, dar o uităm ușor atâta timp cât marea este liniștită. Cărmaciul corăbiei este împăratul german; autoritatea, înainte de toate înalții consilieri ai coroanei, sunt ofițerii corăbiei.

De critici, cei care apreciază defavorabil hotărârile și acțiunile cărmaciului, nu se duce lipsă. Totuși, încă n-a fost descoperit nimeni în mijlocul lor care merită încrederea că el ar face-o mai bine decât acela pe care harul și înțelepciunea lui Dumnezeu l-a așezat pe locul cel mai înalt, pe tronul împărătesc german. Că vom merge mult timp mai departe fără atacuri de război, este foarte improbabil. Dacă vor veni, atunci cărmaciul va avea nevoie de înțelepciune dată de Dumnezeu și de ocrotire, de energie plină de putere, de o privire limpede, care vede până departe – numai lucruri care sunt daruri de har de la Dumnezeu.

Mai mari decât primejdiile războiului sunt primejdiile care amenință patria prin acele puteri întunecate, care s-au înălțat din adâncul puterii satanice. Satan, stăpânul acestei lumi, domnul puterii văzduhului, duhul care lucrează în oamenii despărțiți de Dumnezeu (vezi Efeseni 2,2), este la lucru cu o muncă tenace, sistematică, pentru a smulge din inimi: teama de Dumnezeu, respectul față de autoritate, față de părinți, dragostea recunoscătoare față de împărat și patrie, bucuria pentru dezvoltarea și creșterea națiunii. Este, în fapt, o priveliște uimitoare, care se derulează aici în fața ochilor noștri. Dumnezeu binecuvântează poporul nostru cu o bunăstare și o creștere nesperate: peste tot o înflorire a agriculturii, a comerțului și a meșteșugurilor; la oraș și la sat este o asistență devotată pentru săraci, bătrâni, bolnavi, orbi, surzi, infirmi. Se poartă de grijă în mod extraordinar pentru școală și învățământ. Pericolele pentru sănătate și viață sunt prevenite cu toată grija. În timp ce totul înflorește așa, o putere întunecată este preocupată să umple cercuri largi ale poporului nostru cu ură și nemulțumire.

Organizația socialistă este o treabă impunătoare – ce scop are ea? Existența statului, în care toți sunt binecuvântați, trebuie să fie ruptă în bucăți de îndată ce ocazia este favorabilă. Ordinii statale existente i s-a jurat moartea și se pregătește metodic revoluția. Se subminează în inimile națiunii, într-o lucrare conștientă de scopul urmărit, marii stâlpi ai loialității: teama de Dumnezeu și dragostea de patrie. Este spiritul anticreștin, care și-a făcut limpede apariția; el îi domină pe oameni într-o măsură crescândă și îi mână la luptă împotriva lui Dumnezeu și a tuturor rânduielilor divine. Aici s-au înălțat nori negri care anunță un uragan foarte puternic, evenimente la care va fi vorba despre a fi sau a nu fi pentru poporul nostru și patria noastră. În timp ce observăm această creștere a puterilor întunecate în decursul anilor, avem uneori impresia că înalților demnitari ai Reichului le lipsește recunoașterea limpede a situației; ei lasă să li se ia treptat din mână, prin parlament și presă, în fața ochilor poporului, sabia puterii, autoritatea guvernării, prestigiul coroanei. Pentru a preîntâmpina aceste primejdii, împăratul și consilierii săi au nevoie de o putere cu totul deosebită, dată de Dumnezeu, și de o convingere adâncă despre autoritatea cu care Dumnezeul veșnic a investit autoritatea publică și despre datoria sfântă de a păstra cu energie această autoritate. La deznodământul acestei mari lupte suntem și noi participanți. *Ce pot face credincioșii?* Ei pot obține de la Dumnezeu *cu rugăciunea credinței*, ca El să întărească autoritatea publică și ca El să-i trimită împăratului consilieri neînduplecați, clarvăzători, de care patria noastră are nevoie urgentă.

### III.

Cuvântul lui Dumnezeu se exprimă cu mare limpezime despre autoritatea stăpânirii. Ce spune El despre aceasta stă într-o contradicție dură față de concepțiile presei moderne și de oratorii politici de astăzi: „Orice suflet să fie supus autorităților care sunt mai presus de el. Pentru că nu este autoritate decât de la Dumnezeu; și cele care există sunt rânduite de Dumnezeu. De aceea, cine se opune autorității se împotrivesc rânduielii lui Dumnezeu; și cei care se împotrivesc își vor primi judecata. Deoarece stăpânitorii nu sunt de temut pentru o

faptă bună, ci pentru una rea. Dorești deci să nu te temi de autoritate? Practică binele și vei avea laudă de la ea; pentru că aceasta este un slujitor al lui Dumnezeu pentru tine spre bine. Dar, dacă practici răul, teme-te, pentru că nu degeaba poartă sabia; pentru că este un slujitor al lui Dumnezeu, un răzbnător spre mânie, celui care face răul.

De aceea trebuie să fiți supuși nu numai din cauza mâniei, ci și datorită conștiinței. Deoarece pentru aceasta plătiți și taxe; pentru că ei sunt slujitori ai lui Dumnezeu, ocupându-se neîncetat tocmai cu aceasta. Dați tuturor ce le datorăți: cui îi datorăți taxă, taxă; cui vamă, vamă; cui teamă, teamă; cui onoare, onoare” (Romani 13,1-7).

Ce înseamnă pentru un credincios să fie supus datorită conștiinței, este explicat aici. Autoritățile care sunt mai presus de el sunt numite „slujitori ai lui Dumnezeu”, cărora nu li se cuvin numai taxă, vamă și teamă, ci și onoare și mijlocire. Deci, orice autoritate pământească exercită, ca slujitoare a lui Dumnezeu pentru lucrurile pământești, o putere dorită de Dumnezeu, spre binecuvântare. Există un singur domeniu în care creștinul credincios este îndreptățit, ba chiar dator, să refuze ascultarea față de autoritate - și anume, atunci când ea vrea să-l oblige să acționeze *împotriva poruncii clare a lui Dumnezeu*. O asemenea decizie necesită multă rugăciune, multă înțelepciune, multă smerenie și putere; ea trebuie luată, dacă este posibil, numai după o examinare cu rugăciune, cu creștini vârstnici, experimentați și încercați. În asemenea cazuri este valabil cuvântul: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni” (Faptele Apostolilor 5,29). Orice altă opunere față de autoritatea pământească este opunere față de rânduielile lui Dumnezeu, fie că ea este făcută cu armele, cu revoltă, cu subminare instigatoare a prestigiului, cu articole de ziar și scrieri tipărite denigratoare, ostile, cu ură interioară și patimă politică, fie că ea este făcută numai cu inima și cu limba. Aceasta este o învățătură biblică limpede – orice opunere de felul acesta atrage după sine o sentință.

Sub binecuvântările unei păci lungi, poporul german și de asemenea și credincioșii din țara noastră, au pierdut adevărata măsură; oamenii n-au mai recunoscut binefacerea și bunătățile fără precedent de care avem parte prin autoritatea noastră. Credincioșii trebuie să recunoască aceste bunătăți deosebite ale lui Dumnezeu cu mai multă mulțumire, să cinstească și să iubească mai mult această autoritate binecuvântată. Atunci vom fi păziți de spiritul criticii, care ne înconjoară din toate părțile. Cele de mai sus își găsesc aplicația în mod cu totul deosebit la persoana împăratului nostru.

Am trăit vremuri în care presa internă și cea din străinătate au publicat o critică necruțătoare la adresa Maiestății Sale, împăratul german. Oricine se crede, după cum se pare, îndreptățit la o judecată defavorabilă. Discuțiile din birturi, din tren și chiar din unele familii au fost (și sunt) probabil pline de ele. Are un credincios voie să consimtă la ceva de felul acesta? În nici un caz – în schimb, el trebuie să se opună energic. Unui creștin în general nu-i stă bine să ia parte la agitațiile politicii cotidiene. Noi nu suntem chemați să judecăm greșelile autorității. Cu siguranță că ici și colo pot fi de deplâns dezavantaje și greșeli serioase. Ce găsește un credincios de deplâns sau de blamat la autoritate, nu trebuie s-o manifeste nici cu opoziție activă sau pasivă, nici în critică denigratoare, ci s-o aștearnă în mijlocire sinceră înaintea lui Dumnezeu, care conduce inimile împăraților. Este scris: „Inima împăratului este ca un râu de apă în mâna DOMNULUI, pe care îl îndreaptă încotro vrea” (Proverbe 21,1).

L-a judecat apostolul Pavel, discreditându-l, pe crudul și nedreptul împărat Nero? Cu nici un cuvânt. Nu sunt în guvernarea împăratului nostru multe lucruri pentru care aveam a mulțumi? Nu este Germania cea mai bine guvernată și administrată țară de pe pământ? Aceasta și cei 43 de ani de menținere a păcii nu sunt ele vrednice de nici o mulțumire? Împăratul nostru s-a declarat adesea personal, în mod public de partea Persoanei Domnului Isus și a intervenit pentru Evanghelie, cum abia dacă a făcut-o vreun alt domnitor. Pentru aceasta le datorăm mulțumire lui Dumnezeu și împăratului.

#### IV.

Există o întrebare simplă, dar deosebit de importantă: este rugăciunea de credință a copiilor lui Dumnezeu o putere reală? Sau este numai o practică evlavioasă care nu exercită nici un efect de recunoscut? Mișcă ea atotputernicia lui Dumnezeu și puterile lumii nevăzute? Poate ea să dea naștere la o întorsătură a circumstanțelor politice iminente, la o abatere a catastrofei? *Da sau nu?* De unde vine oare această indiferență nepăsătoare a atâtor copii ai lui Dumnezeu, care de-a lungul a zile, săptămâni și luni refuză împăratului și patriei mijlocirea de credință? Ei citesc ziarul, vorbesc despre primejdia războiului, despre politica fatală, critică, dar *nu se roagă* pentru cel care poartă o responsabilitate atât de uriașă și care este înconjurat de greutate și primejdii. Dacă am fost neloiali în aceasta, atunci avem motiv să ne smerim în pocăință.

Pentru credincioși ar trebui să fie un fapt bine stabilit că rugăciunea de credință persistentă a copiilor lui Dumnezeu este *cea mai însemnată mare putere de pe pământ*. Noi nu suntem în nici un caz de părerea aceluia englez care a spus: Dumnezeu merge întotdeauna cu batalioanele puternice. Noi suntem convinși și avem experiență înmiită că Domnul nostru credincios răspunde la rugăciunea de credință într-un mod uimitor. Noi am trăit minunile Sale și am observat limpede urmele pașilor Săi în mijlocul zăpăcelii unei lumi despărțite de Dumnezeu.

Noi știm precis că există sute de anarhiști care amenință viața împăratului nostru cu atentatele lor. Știm, de asemenea, că cele mai bune măsuri polițienești de siguranță nu ajung pentru o protecție eficientă. Sigur că aici nu trebuie omis nimic din ce pot face oamenii – dar să-l protejeze sigur pe împăratul nostru poate *numai Dumnezeul atotputernic*. Am fost noi devotați în mijlocirea zilnică? Poate că în biserica de stat, mijlocirea duminicală prevăzută pentru împărat este într-adevăr rostită împreună de multe inimi, în credință – dar cu aceasta nu se poate mulțumi un copil sincer al lui Dumnezeu: Cu siguranță că ar fi puse în mișcare cu totul alte forțe pentru apărarea și binecuvântarea împăratului nostru, dacă cetele de credincioși ar stăruia zilnic cu inima pentru ocrotirea vieții sale.

Există un gen de mijlocire zilnică, ce este îndeplinită în întregime, ca o muncă de zilier, conform datoriei. Cu siguranță că o asemenea mijlocire este mai bună decât nici una. Dar este cu totul altceva dacă se înalță la Dumnezeu o asemenea mijlocire a dragostei, în care inima se ocupă cu nevoile și cu situațiile aceluia pentru care cerem. Aceasta din urmă, mijlocirea dragostei, este cea care cere și obține anumite binecuvântări, ajutoare și păziri. Ea nu se mulțumește cu a rosti cuvintele: Doamne, binecuvântează-l pe împăratul nostru!, ci ea dorește cu inima să vadă binecuvântate și păzite persoana și casa împăratului nostru. De aceea ea își ia minutele necesare pentru această rugăciune.

Este scris: „Dați deci Cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu!” (Matei 22,21).

Acest cuvânt nu este împlinit pentru credincios prin plătirea impozitului și împlinirea în întregime a serviciului militar obligatoriu, ci abia prin acea dragoste și loialitate care pășesc înaintea lui Dumnezeu în rugăciunea zilnică. Păzirea de primejdia personală, de accidente, de boli, aprobarea sfătuitoarelor binecuvântați, păzirea de decizii și de cuvinte pripite, binecuvântarea oricărei acțiuni, sunt necesități pe care credincioșii trebuie să le ceară zilnic pentru iubitul nostru împărat. Dar dragostea cere mai mult decât aceasta: ca împăratul nostru, cu o claritate dăruită de Dumnezeu, să recunoască lucrurile și situațiile din poporul nostru, neînfrumusețate, așa cum sunt ele, și ca lui, în mijlocul tuturor cerințelor lumii și a tuturor greutăților unei poziții pământenești așa de înalte, să-i fie dăruite o inimă păzită în adâncă smerenie și înțelepciunea de a pune zilnic la socoteală puterea lui Dumnezeu, de a se sprijini numai pe har.

Încă un lucru. Singurul izvor infailibil de adevăr și de înțelepciune este *Cuvântul lui Dumnezeu*. Noi am auzit că împăratul nostru citește zilnic din Cuvântul lui Dumnezeu. Ce frumos este lucrul acesta! Fie ca harul lui Dumnezeu să țină departe de vecinătatea

împăratului toate personalitățile care se ating cu critică omenească de Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu, care rămâne în veci!

Avem voie să cerem aceasta de la Domnul: Doamne, fă ca iubitul nostru împărat să citească zilnic, cu ochii inimii deschiși, prețiosul Tău Cuvânt! Avem voie să cerem pentru el, ca și pentru noi înșine, ca el să recunoască și să afle slava Persoanei lui Isus, puterea biruitoare a Evangheliei, puterea dătătoare de viață a Duhului Sfânt. Cât de uriașă, ce fundamentală este totuși deosebirea dintre o religie moștenită și viața din Dumnezeu, viața veșnică, despre care Cuvântul spune: „Cine *are* pe Fiul *are* viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața” (1 Ioan 5,12).

Prin harul lui Dumnezeu există multe zeci de mii de creștini adevărați, care sunt germani după nașterea lor pământească, iar după a doua lor naștere, cerească, sunt *fii* (Romani 8,14-17) și *oameni din casa lui Dumnezeu* (Efeseni 2,19), copii care au cu rugămintele lor intrare liberă la tronul de har al Tatălui. Fie ca toți aceștia, frații noștri și surorile noastre în Hristos, care „știți că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viața veșnică” (1 Ioan 5,13), să devină devotați în mijlocirea zilnică a credinței pentru persoana împăratului, a regelui nostru, în privința gravității uriașe, iminente a prezentului.

## V.

Nu sunt numai împăratul și autoritatea cei față de care avem îndatoriri și mijlociri ale credinței, ci avem această datorie și *pentru poporul nostru*. Ne-am născut noi din întâmplare ca germani? Nu, dragostea și înțelepciunea lui Dumnezeu ne-au așezat în mijlocul poporului căruia îi datorăm, omenește privit, limba noastră, gândirea noastră, simțirea noastră, toată baza existenței noastre pământești. Creștinul credincios este îndrumat prin Cuvântul lui Dumnezeu, să fie o binecuvântare, binecuvântat și spre binecuvântare acolo unde l-a așezat Dumnezeu. Câte lucruri mari și bune ne-au fost date prin patria noastră pământească, prin acest popor german în care Dumnezeu a sădit daruri atât de deosebite ale minții și ale sufletului și pe care El l-a crescut și l-a păstrat în așa de multe călăuziri minunate pentru misiunea sa istorică!

Poporul nostru își datorează limba unitară de astăzi în primul rând traducerii Bibliei de către Luther. Minunata guvernare a lui Dumnezeu a pus Cuvântul lui Dumnezeu în mâna întregului nostru popor și l-a condus de-a lungul ultimelor secole prin multe războaie la unitatea și puterea politică, și în ultimii 50 de ani la înflorirea economică niciodată sperată, la biruință și onoare. Dar astăzi ne vedem poporul, după îndurările lui Dumnezeu trăite din 1813 până în 1815, din 1870/1871, pe calea renegării lui Dumnezeu, a poftii carnale și a adorării aurului, alunecând în jos cu o viteză crescândă. Cu o cutezanță nerușinată, nu numai că Persoana divină a Domnului Isus este disprețuită, tăgăduită de către milioane de germani, ci *Dumnezeu* este detronat. Pe departe marea parte a corpului didactic german este ostil creștinismului biblic, respingându-l. Consecințele acestei influențe asupra tineretului german sunt inevitabile. În mai bine de 200 de cămine pentru tineret, tineretul german este înstrăinat sistematic și energic de teama de Dumnezeu și de dragostea de patrie. Biblia este dezbrăcată de autoritatea ei divină prin teologi necredincioși, noțiunea de păcat este combătută, glasului conștiinței i se poruncește tăcerea, se propovăduiește: nu există nici păcat, nici judecată, nici veșnicie.

Satan, stăpânul acestei lumi, semnează de primire poporului nostru pentru aceste omagii, cu un scris gigantic. Aceasta este chitanța sa: păcatul pășește obraznic și neacoperit, public, pe strada vieții; pentru murdăria josnică a urâciunii sodomice se cere imunitate în fața legii și în practică este de competența poliției. Căsătoria este dezbrăcată de sfințenia ei; numărul divorțurilor s-a dublat în zece ani. Numărul nașterilor scade puternic. În multe locuri ofițerii stării civile stau fără ocupație, pentru că încheierea căsătoriilor și nașterile s-au diminuat frapant. Închisorile sunt ticsite, numărul delincvenților juvenili crește înspăimântător. Ospiciile și spitalele de boli nervoase sunt mărite pretutindeni, respectiv construite altele noi,

pentru că cele vechi nu vor ajunge. Ziarele aduc zilnic vești noi despre jafuri, crime și sinucideri.

Ce se spune aici, statistica așează an de an ca adevăr trist, în cifre inexorabile, în fața acelor care vor să vadă și să audă. Această realitate serioasă nu poate fi ajutată de nici o strălucire a culturii moderne, de nici un succes al tehnicii și al invenției. Pentru această decădere evidentă lumea nu are nici un leac, aici eșuează înțelepciunea și experiența oamenilor de stat și a educatorilor poporului.

Dar credința și dragostea cunosc un leac: *puterea Evangheliei și mijlocirea credinței*. Întrebarea este numai: dacă copiii lui Dumnezeu, care cunosc făgăduințele care sunt date rugăciunii credinței, au atâta dragoste, atâta îndurare cu poporul nostru și cu nenorocirea păcatului, care ne înconjoară și ne primejduiește din toate părțile, încât să expună înaintea lui Dumnezeu într-o mijlocire adevărată a credinței, stăruind, decăderea poporului nostru: *Doamne, îndură-Te de poporul nostru german!* Noi nu știm câte sute de mii de copii ai lui Dumnezeu există în Germania, care se roagă, care sunt siguri de starea lor de har. Dar un lucru știm: dacă din inimile acestor sute de mii se înalță zilnic la tronul harului rugăciuni adevărate ale credinței, atunci Dumnezeu va răspunde într-un mod minunat, uimitor. Dacă acolo se va stărui fierbinte, sincer și perseverent: „Doamne, dă sărmanului nostru popor înșelat încă un timp de pocăință și de har, în care Evanghelia Ta să treacă cu putere prin popor! Așează mulți martori ai credinței, sinceri și smeriți, în fața ochilor lumii, *ca mulți să se convertească și să fie mântuiți!* Trezește conștiințele, fă ca mulți să se plece în fața maiestății Cuvântului Tău! Oprește obrăznicia păcatului și ademenirea!” *Dumnezeu va răspunde!*

Dar aceasta este întrebarea: dacă în poporul lui Dumnezeu este suficientă dragostea, dacă este suficientă îndurare cu disperarea poporului nostru german, înșelat cu credința și cu teama de Dumnezeu, stingându-se în păcatele sale. Dacă trebuie să fie ajutat, atunci trebuie limpede recunoscut de către copiii lui Dumnezeu, că pentru toți conașionalii noștri: distinși și de rând, de la cancelar până la acar, de la feldmareșal până la toboșar, pentru toate familiile, sărace și bogate, există *un singur leac: Evanghelia*. Evanghelia îl vindecă și îl mântuiește pe fiecare individ care se apropie de Dumnezeu cu pocăință și credință, căci este scris:

„*Evanghelia este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede*” (Romani 1,16).

## Nr. 15 Ce este Biblia, ce spune și ce dă Ea?<sup>11</sup>

„*Mărturiile Tale sunt moștenirea mea în veci, căci ele sunt bucuria inimii mele.*”  
(Psalmul 119,111)

- I. Biblia
- II. Ce-mi spune Scriptura
- III. Le-am dat Cuvântul Tău. ... Cuvântul Tău este adevărul

### I. Biblia

Această Carte conține intențiile lui Dumnezeu, starea omului, calea răscumpărării, pedeapsa pentru păcătosul care nu se pocăiește și mântuirea credincioșilor. Învățăturile Sale sunt sfinte, prescripțiile Sale obligă, povestirile Sale sunt adevărate, deciziile Sale sunt irevocabile.

---

<sup>11</sup> Capitolele II și III ale acestui studiu sunt copiate textual din revista lunară „Botschafter des Heils in Christo” (Mesagerul mântuirii în Hristos), Editor: R. Brockhaus, Elberfeld.



Citește-o ca să fii înțelept și trăiește conform Ei ca să fii sfânt. Ea conține lumină ca să te călăuzească, hrană ca să te hrănească și mângâiere ca să te întrezeze. Ea este harta călătorului, toiagul pelerinului, compasul cârmaciului, sabia războinicului și steagul creștinului.

Aici se restabilește din nou Paradisul, cerul este deschis și porțile iadului sunt închise. Hristos este marea Ei temă, mântuirea noastră este intenția Sa și proslăvirea lui Dumnezeu este scopul final.

Ea trebuie să ne umple memoria, să ne governeze inima și să ne călăuzească picioarele. Citește-o încet, citește-o cu rugăciune! Ea ți-a fost dată pentru viață. Ea cuprinde cea mai înaltă responsabilitate, va răsplăti efortul cel mai mare și îi va osândi pe toți cei care nu iau în serios conținutul Ei sfânt.

J. N. D.

## II. Ce-mi spune Scriptura

Rândurile care urmează au fost scrise ca răspuns la o rugămintă adresată scriitorului, vrând să facă o prezentare despre ce crede el. Dar la aceasta i s-a spus solicitantului că scriitorul nu va semna niciodată o mărturisire de credință, dar n-ar putea semna nici măcar una întocmită de el însuși, pentru că toate constatările omenești ale adevărului rămân departe, departe în urma Scripturii, chiar dacă totul ar fi extras nemijlocit din Cuvântul scris. – Însemnarea n-a făcut altceva decât să-l consolideze și mai mult pe scriitor în această convingere.

În primul rând, poate că unele puncte importante pot fi excluse, care mai bine n-ar fi aici, sau altele să fie adăugate. Și chiar presupunând că totul ar avea autenticitatea sa, cele scrise ar semăna totuși oricum mai mult cu un copac făcut, decât cu unul adevărat, crescut. Cu totul altfel este cu Cuvântul! Cuvântul exprimă adevărul în efectele Sale vii. El îl exprimă în legătură cu Dumnezeu, în legătură cu omul, cu conștiința, cu viața divină, iar aceasta este cu totul altceva. Ca să ne întoarcem la imaginea noastră, o asemenea însemnare nu este copacul care crește, ci, chiar dacă totul este cuprins în ea, nu este totuși decât o grămadă de crengi legate în mănunchi. Cu toate acestea, scriitorul n-are nici o ezitare să răspundă la întrebarea pusă, să aștearnă pe hârtie ce crede el. Dar, cum am spus, cele ce urmează sunt prezentate cu o convingere, mai profundă ca oricând, despre imperfecțiunea oricărei alcătuiri omenești a adevărului și conștient fiind că încă mai există multe care pot și trebuie să fie învățate. Dar, în orice caz, el poate să spună despre ce a oferit: „Cred acestea. Așa le-am învățat din Scriptură.”

Scriptura îmi spune că există un Dumnezeu viu<sup>12</sup> -<sup>1</sup>, care a fost deplin revelat în Hristos<sup>2</sup> și prin El a fost făcut cunoscut ca Tată, Fiu și Duh Sfânt<sup>3</sup>, și anume, în unitatea Dumnezeirii<sup>4</sup>,

---

<sup>12</sup> - <sup>1</sup> 1 Timotei 2,5; 4,10 și alte locuri. <sup>2</sup> Ioan 1,18; <sup>3</sup> Matei 3,16, 17; 28,19; Efeseni 2,18. <sup>4</sup> Ioan 5,19; 1 Corinteni 12,6. <sup>5</sup> Ioan 6,38-40; Ioan 5,21; 1 Corinteni 12,11. <sup>6</sup> Ioan 5,17; 1 Corinteni 12,11. <sup>7</sup> Ioan 14,26; 15,26; 5,24. 37; 1 Petru 1,12; 1 Ioan 4,14. <sup>8</sup> Ioan 15,26; 16,7, 8, 13. <sup>9</sup> 1 Corinteni 12,11. <sup>10</sup> Geneza 1,1-2; Iov 26,13; Ioan 1,1-3; Coloseni 1,16; Evrei 1,2. <sup>11</sup> Ioan 1,1, 2, 14. <sup>12</sup> 1 Ioan 4,14. <sup>13</sup> Galateni 4,4. <sup>14</sup> Luca 1,35. <sup>15</sup> Filipeni 2,7; Evrei 2,14,17; 1 Ioan 4,2. <sup>16</sup> Luca 1,35; 1 Ioan 3,5. <sup>17</sup> Coloseni 2,9. <sup>18</sup> Romani 1,3; Faptele Apostolilor 2,30; 13,23; 2 Timotei 2,8. <sup>19</sup> Matei 16,13 și alte locuri. <sup>20</sup> Ioan 1,18. 34 și alte locuri. <sup>21</sup> Romani 1,4. <sup>22</sup> Filipeni 2,6-10; 2 Corinteni 5,19-21; Evrei 1 și 2; 1 Ioan 2,23-3,3; 5,20; Apocalipsa 22,12,13; Ioan 1,1. 14; 9,58 și multe altele. <sup>23</sup> 1 Timotei 2,5. <sup>24</sup> Faptele Apostolilor 10,38. <sup>25</sup> Matei 1,21. Cuvântul Hristos sau Mesia înseamnă uns și Isus sau Iosua: DOMNUL (sau Iah), Mântuitorul. <sup>26</sup> 1 Corinteni 15,3. <sup>27</sup> Evrei 9,26. <sup>28</sup> 1 Petru 2,24; 3,18. <sup>29</sup> 1 Corinteni 1,30; Evrei 9,24. <sup>30</sup> 1 Corinteni 15,20; Matei 28,6 și multe alte locuri. <sup>31</sup> Faptele Apostolilor 3,15; Ioan 2,19; Romani 6,4; Efeseni 1,20. <sup>32</sup> Marcu 16,19; Luca 24,51; Efeseni 4,8-10 și alte locuri. <sup>33</sup> Evrei 1,3; 10,12; Efeseni 1,20. 21 și alte locuri. <sup>34</sup> Ioan 16,7; 7,39; Romani 8,9; Tatăl trimite: Ioan 14,26; Hristos trimite de la Tatăl: Ioan 14,16. 17. 26.; Romani 8,11; 1 Corinteni 6,19; 3,16; Efeseni 2,22; 1 Corinteni 12,13; Efeseni 5,30; 1,23 și alte locuri. <sup>35</sup> Efeseni 1,13; 2 Corinteni 1,22. <sup>36</sup> 2 Corinteni 1,21; 1 Ioan 2,20,27. <sup>37</sup> Romani 5,5. <sup>38</sup> Romani 8,14. <sup>39</sup> Efeseni 1,14; 2 Corinteni 1,22, 5,5. <sup>40</sup> Romani 8,15; Galateni 4,6. <sup>41</sup> Ioan 14,3. <sup>42</sup> 1 Tesaloniceni 4,16. 17; 1 Corinteni 15,23. 51. 52; Filipeni 3,20. 21. <sup>43</sup> 2 Corinteni 5,8; Luca 23,43; Faptele Apostolilor 7,59.

deși revelat în moduri diferite: voind<sup>5</sup>, lucrând<sup>6</sup>, trimițând, trimis<sup>7</sup>, venind<sup>8</sup>, împărțind<sup>9</sup> sau procedând în alte moduri; sau, cum ne exprimăm în mod obișnuit între creștini, aici sunt trei Persoane într-un singur Dumnezeu sau trinitate în unitate. Dumnezeu este Creatorul tuturor lucrurilor; dar actul de creație Îi este atribuit personal Cuvântului și Fiului, ca și eficacității Duhului lui Dumnezeu<sup>10</sup>.

Scriptura îmi spune că Cuvântul care era la Dumnezeu și care era Dumnezeu, a devenit trup și a locuit printre noi<sup>11</sup>, deoarece Tatăl L-a trimis pe Fiul ca Mântuitor al lumii<sup>12</sup>. El a fost născut de o femeie, ca Hristos<sup>13</sup>, prin puterea Duhului Sfânt, care a venit peste fecioara Maria<sup>14</sup>. El a fost Om adevărat<sup>15</sup>, fără păcat<sup>16</sup>; în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii<sup>17</sup>; El este sămânța promisă a lui David, după carne<sup>18</sup>, Fiul Omului<sup>19</sup> și Fiul lui Dumnezeu<sup>20</sup>, ca Fiul al lui Dumnezeu, rânduit în putere, după Duhul de sfințenie, prin învierea morților<sup>21</sup>, o Persoană prealăudată, Dumnezeu și Om<sup>22</sup>, Omul Isus Hristos<sup>23</sup>, Omul uns<sup>24</sup>, DOMNUL, Salvatorul (Mântuitorul)<sup>25</sup>.

Scriptura îmi spune că El a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi<sup>26</sup>, după ce, la sfârșitul veacurilor, S-a arătat o singură dată, pentru desființarea păcatului, prin jertfa Sa<sup>27</sup>, că El a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn, în timp ce El, Cel drept, a suferit pentru cei nedrepti, ca să ne aducă la Dumnezeu<sup>28</sup> și ca El să fie dreptatea noastră înaintea lui Dumnezeu<sup>29</sup>.

Scriptura îmi spune că El a înviat dintre morți<sup>30</sup>, înviat prin Dumnezeu, prin gloria Tatălui<sup>31</sup>, că a înviat în puterea Persoanei Sale și s-a suit în înălțime<sup>32</sup>, după ce a făcut prin Sine Însuși curățirea păcatelor noastre și că șade acolo la dreapta lui Dumnezeu<sup>33</sup>.

Scriptura îmi spune că după înălțarea la cer a lui Hristos, Duhul Sfânt a venit jos pe pământ ca să locuiască în poporul Său individual și împreună, astfel încât sunt în ambele privințe templul lui Dumnezeu<sup>34</sup>. Noi suntem pecetluiți<sup>35</sup> și uși cu acest Duh<sup>36</sup>, deoarece dragostea lui Dumnezeu este turnată în inimile noastre<sup>37</sup>; noi suntem călăuziți de El<sup>38</sup> și El este arvuna moștenirii noastre<sup>39</sup>. Noi strigăm „Ava, Tată!”, deoarece știm că suntem fiii Săi<sup>40</sup>.

Scriptura îmi spune că Hristos va reveni ca să ne ia la El<sup>41</sup>; în afară de aceasta, îi va învia pe ai Săi sau, în caz că mai trăiesc, îi va preschimba, prin aceea că va transforma trupurile lor în asemănare cu trupul gloriei Sale, potrivit lucrării puterii pe care o are de a-Și supune toate lucrurile<sup>42</sup>; cei dintre ei care mor înainte, merg acolo ca să fie cu El<sup>43</sup>.

Scriptura îmi spune că Dumnezeu a rânduit o zi în care va judeca pământul acesta, cu dreptate, prin Omul pe care L-a rânduit, dând tuturor dovada prin aceea că L-a înviat dintre morți<sup>44</sup>, și că la sfârșit El va șede pe marele tron alb și îi va judeca pe morții mari și mici<sup>45</sup>.

Scriptura îmi spune că fiecare dintre noi va da socoteală pentru sine însuși<sup>46</sup> și că va primi ce a făcut în trup, fie bine, fie rău<sup>47</sup>. Și așa cum cel drept moștenește viața veșnică<sup>48</sup>, așa va fi pedepsit cel nelegiuit cu pieirea veșnică din fața Domnului; el se va duce în chinul veșnic și va fi aruncat în iazul de foc, care este pregătit pentru diavol și îngerii lui. Da, oricine nu va fi găsit scris în cartea vieții, va fi aruncat în iazul de foc<sup>49</sup>.

---

<sup>44</sup>Faptele Apostolilor 17,31. <sup>45</sup>Apocalipsa 20,11. 12. <sup>46</sup>Romani 14,12. <sup>47</sup>2 Corinteni 5,10. <sup>48</sup>Romani 6,22. 23; Matei 25,46. <sup>49</sup>2 Tesaloniceni 1,7-9; Matei 25,46; Apocalipsa 20,15. <sup>50</sup>2 Corinteni 5,14; 1 Timotei 2,6; 1 Ioan 2,2. <sup>51</sup>Evrei 9,14. <sup>52</sup>Evrei 1,3; 9,22; 10,2. <sup>53</sup>Evrei 9,14, 10,2. <sup>54</sup>Evrei 10,17; <sup>55</sup>Evrei 9,15. <sup>56</sup>Evrei 10,14.19. 20. <sup>57</sup>Ioan 3,3.5. <sup>58</sup>Efeseni 2,1. 3; 2 Corinteni 5,14. <sup>59</sup>Iacov 1,18; 1 Petr 1,23; <sup>60</sup>Galateni 3,26. <sup>61</sup>Ioan 3,16. <sup>62</sup>Ioan 3,14. 15. <sup>63</sup>1 Petru 2,24. <sup>64</sup>2 Corinteni 5,21. <sup>65</sup>Efeseni 5,25-27. <sup>66</sup>Efeseni 1,4. <sup>67</sup>Efeseni 1,13. 14; 2 Corinteni 1,22. <sup>68</sup>Romani 5,5. <sup>69</sup>Romani 8,15; Galateni 4,6; Ioan 14,20. <sup>70</sup>Efeseni 2,6; Evrei 9,24; 10,12. 13. <sup>71</sup>Coloseni 3,3. 4,9. 10; Romani 6,6. 11; Galateni 2,20; 6,14. <sup>72</sup>Ioan 14,20; Romani 8,10; 2 Corinteni 4,10. <sup>73</sup>1 Ioan 2,6. <sup>74</sup>2 Corinteni 3,3. <sup>75</sup>2 Corinteni 12,9.

Scriptura îmi spune că Acel Prealăudat, Domnul Isus Hristos, a murit pentru toți, că El S-a dat pe Sine Însuși ca preț de răscumpărare pentru toți, mărturia fiind dată la timpul ei, că El a făcut ispășire pentru păcatele noastre, dar nu numai pentru ale noastre, ci și pentru toată lumea<sup>50</sup>.

Scriptura îmi spune că în felul acesta El a obținut o răscumpărare eternă<sup>51</sup>, că prin jertfa Sa, păcatele tuturor celor care cred în El sunt curățate odată pentru totdeauna<sup>52</sup> și că prin credința în El sunt curățate și conștiințele lor<sup>53</sup>. Dumnezeu nu-Și mai amintește niciodată de păcatele și de nelegiuirile lor<sup>54</sup>. În plus, ca niște chemați ai lui Dumnezeu, ei au primit făgăduința moștenirii veșnice<sup>55</sup>, deoarece sunt făcuți desăvârșiți pentru totdeauna, astfel încât au îndrăzneală să intre în Locul Preasfânt prin sângele Său, pe calea cea nouă și vie pe care a deschis-o pentru noi<sup>56</sup>.

Scriptura îmi spune că noi, ca să intrăm în Împărăția lui Dumnezeu, trebuie să fim născuți din nou, din apă și din Duh<sup>57</sup>, deoarece din fire suntem morți în păcate și copii ai mâniei<sup>58</sup>. Ceea ce folosește Dumnezeu pentru nașterea noastră din nou este Cuvântul Său<sup>59</sup>. Prin urmare, devenim copiii Săi prin credință<sup>60</sup>.

Scriptura îmi spune, deci, că Dumnezeu a iubit lumea, că El L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică<sup>61</sup>, dar în acest scop, deoarece Dumnezeu este un Dumnezeu sfânt, Fiul Omului a trebuit înălțat pe cruce<sup>62</sup>. Acolo, pe lemnul blestemat, a purtat El Însuși păcatele noastre în trupul Său<sup>63</sup>; El, Cel care n-a cunoscut păcat, a fost făcut acolo păcat pentru noi, ca noi să deveni dreptatea lui Dumnezeu în El<sup>64</sup>.

Scriptura îmi spune că El a iubit Adunarea (Biserica) și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea, ca s-o sfințească, curățind-o prin spălarea cu apă prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Sa această Biserică slăvită, fără pată, fără încrețitură sau altceva de felul acesta<sup>65</sup>.

Scriptura îmi spune că Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos ne-a ales în El mai înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără pată înaintea Lui, în dragoste<sup>66</sup>.

Scriptura îmi spune că cei care au crezut vor fi pecetluiți cu Duhul Sfânt, care este arvuna moștenirii noastre pentru răscumpărarea posesiunii dobândite<sup>67</sup>; că prin El dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre<sup>68</sup> și că noi n-am primit un duh de robie, din nou spre frică, ci duhul de înfiere, prin care strigăm: „Ava, Tată!”<sup>69</sup>. Și cei care au primit acest duh nu strigă numai „Ava, Tată!”, ci ei știu, de asemenea, că ei sunt în Hristos și Hristos este în ei; ei știu astfel, că nu numai El apare în prezența lui Dumnezeu pentru ei, ci că ei sunt în El, care șade la dreapta lui Dumnezeu, unde așteaptă până când vrăjmașii Lui vor fi puși așternut picioarelor Lui<sup>70</sup>. În ochii lui Dumnezeu, ei au murit pentru păcat și trebuie ca și ei să se considere ca atare, deoarece ei s-au dezbrăcat de omul vechi și s-au îmbrăcat cu cel nou; ei trăiesc pentru Dumnezeu în Hristos Isus (Hristos este viața lor nouă), ei au fost răstigniți față de lume și au murit față de Lege<sup>71</sup>.

Deci, eu învăț din Scriptură că dacă credincioșii sunt în Hristos, atunci Hristos este în ei și ei sunt chemați să manifeste<sup>72</sup> viața lui Isus în carnea lor muritoare și să umble așa cum a umblat El<sup>73</sup>, deoarece Dumnezeu i-a așezat în lume ca epistole ale lui Hristos<sup>74</sup>, al Cărui har le este de ajuns și a Cărui putere se desăvârșește în slăbiciune<sup>75</sup>.

Scriptura îmi spune că ei s-au întors la Dumnezeu ca să-L aștepte pe Fiul lui Dumnezeu din ceruri și că ei sunt astfel instruiți<sup>76</sup>. Ei au făgăduința că nu vor merge niciodată la pierzare

<sup>76</sup>1 Tesaloniceni 1,10; Tit 2,12. 13; Luca 12,35-37; <sup>77</sup>Ioan 10,28. <sup>78</sup>1 Corinteni 1,7-9. <sup>79</sup>Romani 5,1. 2; Galateni 3,11. 14. 24-26; Romani 4,16; Efeseni 2,8; 2 Corinteni 5,7; Galateni 2,20; Evrei 11,4; Faptele Apostolilor 13,39; Galateni 3,9. 6; Romani 4,24. 25. și multe alte locuri. <sup>80</sup>Filipeni 2,8; Ioan 17,4; Evrei 7,27; 9,25-28; 10,12.18. <sup>81</sup>1 Corinteni 1,30. <sup>82</sup>2 Corinteni 5,21. <sup>83</sup>Efeseni 1,6. <sup>84</sup>Romani 5,19. <sup>85</sup>Iuda 1; Evrei 10,10; 2 Tesaloniceni 2,13; 1 Corinteni 6,11; Ioan 17,17. 19; 1 Petru 1,22; Romani 1,7; 1 Corinteni 1,2; Efeseni 1,1 și alte locuri. <sup>86</sup>Evrei 12,14; 2 Petru 3,14. <sup>87</sup>Efeseni 4,13. 15; 2 Corinteni 3,18; 1 Ioan 3,2. 3; Efeseni 4,1; Coloseni 1,10; 1 Tesaloniceni 2,12; 5,23. <sup>88</sup>Matei 28,19; Marcu 16,16; Faptele Apostolilor 2,38; 8,12. 16. 36; 9,18; Efeseni 4,5; 1 Corinteni 1,17; 1 Petru 3,21; Romani 6,3; Coloseni 2,12; Matei 26,26-28; Marcu 14,22. 23; Luca 22,19. 20; 1 Corinteni 11,23-26; 10,14-17. <sup>89</sup>Efeseni 4,6-13; Faptele Apostolilor 2,33; 1 Corinteni 12,28; Romani 12,6; 1

și că nimeni nu-i va smulge din mâna lui Hristos<sup>77</sup>, ci că Dumnezeu îi va întări până la capăt, ca să fie de neînvinuit în ziua Domnului nostru Isus Hristos<sup>78</sup>.

Scriptura îmi spune că ei au parte de aceste privilegii prin credința în Hristos Isus, pe baza dreptății care le este atribuită<sup>79</sup>. Hristos, care a fost ascultător până la moarte și care a înfăptuit pe cruce o lucrare desăvârșită<sup>80</sup>, este acum dreptatea lor, făcut de Dumnezeu pentru ei<sup>81</sup> și noi am devenit dreptatea lui Dumnezeu în El<sup>82</sup>. Așa cum sângele Său prețios ne-a curățit de orice păcat, așa suntem noi personal făcuți plăcuți în Cel Preaiubit<sup>83</sup> și cum prin neascultarea unui singur om cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea Unuia singur, cei mulți vor fi făcuți drepti<sup>84</sup>.

Scriptura îmi spune că suntem sfințiți sau puși deoparte pentru Dumnezeu prin Dumnezeu Tatăl, prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna și prin eficacitatea și puterea Duhului Sfânt, prin adevăr, așa că toți creștinii sunt niște sfinți<sup>85</sup>; că noi avem nevoie mai departe în starea noastră practică, să urmărim sfințenia<sup>86</sup> și să creștem la măsura deplinei staturi a plinătății lui Hristos, în timp ce vom fi transformați în chipul Său, cu care vom fi făcuți în curând deplin asemenea, în slavă<sup>87</sup>.

Scriptura îmi spune că Domnul a lăsat în urmă două practici sau dispoziții solemne, care au ambele legătură cu moartea Sa, una introductivă, cealaltă continuată permanent în Biserica lui Dumnezeu – botezul și Cina<sup>88</sup>.

Scriptura îmi spune că Hristos, când S-a suit în înălțime, a primit daruri pentru oameni, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos și că din Hristos, tot trupul, bine încheșat și legat prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei și se zidește în dragoste<sup>89</sup>.

Scriptura îmi spune că așa cum harul și dragostea nelimitată a lui Dumnezeu sunt izvorul și originea oricărei binecuvântări<sup>90</sup>, tot așa, dependența permanentă de har este aceea prin care Îl urmăm și putem să umblăm spre gloriificarea Sa, deoarece El ne-a lăsat un exemplu ca să umblăm pe urmele Sale<sup>91</sup>.

Învăț din exemplul și din autoritatea Domnului, din exemplul apostolilor Săi că scrierile Vechiului și ale Noului Testament sunt insuflate de Dumnezeu și că trebuie acceptate ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu, Căruia Îi este imprimată autoritatea Sa și care lucrează în noi, cei credincioși<sup>92</sup>. Învăț mai departe că mărturia Domnului este de încredere, deoarece îl face înțelept pe omul simplu și judecă gândurile și intențiile inimii și că Scripturile nu se înțeleg prin înțelepciunea omenească, ci prin învățatură divină, pentru că ele sunt judecate duhovnicește și sunt descoperite, împărtășite și judecate prin Duhul<sup>93</sup>.

Scriptura îmi spune că în timp ce Dumnezeu singur și prin Sine Însuși are nemurirea<sup>94</sup>, îngerii nu sunt supuși morții<sup>95</sup> și că moartea unui om, fie el nelegiuit sau născut din nou, nu afectează viața sufletului său, ci că toți, chiar dacă au murit, trăiesc pentru Dumnezeu<sup>96</sup> și că cei răi vor fi înviați la fel ca cei buni<sup>97</sup>.

Scriptura îmi spune că orice Adunare a lui Dumnezeu, printr-o practicare a disciplinei potrivit Cuvântului, este obligată să se păstreze curată în învățatură și în umblare evlavioasă<sup>98</sup>.

---

Petru 4,10.11; Matei 25,14; Luca 19,13. <sup>90</sup>Ioan 3,16. 27; 1 Corinteni 2,12; 4,7; Efeseni 2,7-10; Tit 2,11. <sup>91</sup>Ioan 15,5; Filipeni 2,12. 13; 1 Tesaloniceni 5,17; Romani 2,12; Luca 18,1; 2 Petru 1,5-10 și multe alte locuri; Ioan 8,12; 10,4; 12,26; 17,10; 2 Corinteni 5,15; 1 Corinteni 6,13. 20; Romani 14,7. 8; 1 Corinteni 10,31; Coloseni 3,17; 1 Ioan 2,6; 1 Petru 2,21. <sup>92</sup>Matei 4,4. 7. 10; Luca 24,25-27. 44-46; Ioan 5,39; 10,35; Matei 5,17. 18; Ioan 20,9; Matei 1,23 și un număr de alte locuri; Matei 26,54; 2 Petru 1,20.21; Galateni 3,8; 2 Timotei 3,14-17; 1 Tesaloniceni 2,13; 1 Corinteni 15,2. 3; 2,13; 14,36. 37; Matei 16,26. Aici nu sunt „Scripturile profeților”, adică sunt Scripturi, într-adevăr, dar Nou-Testamentale, nu Vechi-Testamentale. 2 Petru 3,16. <sup>93</sup>Psalmul 19,7; Evrei 4,12. 13; Luca 24,46; 1 Corinteni 2,10; 1 Ioan 2,20. 27; Ioan 6,43; 1 Corinteni 2,12-14. <sup>94</sup>Timotei 6,16. <sup>95</sup>Luca 20,36. <sup>96</sup>Luca 12,4. 5; Matei 10,28; Luca 16,23; 20,38. <sup>97</sup>Ioan 5,28. 29; Faptele Apostolilor 24,15. <sup>98</sup>Evrei 12,15-17; 1 Timotei 3,15; Tit 3,10. 11; 1 Corinteni 5,7. 13.

### III. „Le-am dat Cuvântul Tău. ... Cuvântul Tău este adevărul.”

(Ioan 17,14. 17.)

Așa vorbea odinioară Domnul Isus, Însuși Adevărul, Tatălui, în prezența ucenicilor Săi.

Ce comoară prețioasă este totuși Cuvântul lui Dumnezeu pentru om! El singur poate să dea odihnă conștiinței, pace sufletului și fericire adevărată inimii și poate să le păstreze. Oricum ar fi împrejurările, Cuvântul, dacă este primit în credință, este absolut suficient ca să corespundă pentru orice nevoie a sufletului și să-l instruiască astfel, încât el să poată să răzbată prin toate greutățile și necazurile cu inima fericită, spre gloriificarea Aceluia care ni L-a dat.

Câte unul s-a bazat deja, cu privire la siguranța mântuirii sale, pe ceva ce a crezut că a văzut sau a auzit, sau pe sentimente deosebite pe care le-a avut. Dar a trebuit să afle că asemenea proptele nu sunt statornice, că mai devreme sau mai târziu se rup și lasă apoi sufletul într-o nesiguranță mai mare decât înainte. Numai credința simplă în Cuvântul lui Dumnezeu dă o pace neclintită.

Câte un credincios, care se lasă călăuzit, cu privire la calea sa, de părerea sa bună sau de împrejurări aparent favorabile, a ajuns în strâmtorări mari și a necinstit Numele Domnului pentru că i-au lipsit echilibrul și conducerea. Dar cine face din Cuvântul lui Dumnezeu sfătuitoarea sub conducerea Duhului Sfânt, poate să facă pași siguri chiar și atunci când întâlnește încercări și greutăți. El se sprijină pe Dumnezeu viu, care a spus: „Nicidecum nu te voi lăsa și cu nici un chip nu te voi părăsi.”

La fel este și când inima este plină de mâhnire și de durere. Poate că un credincios a pierdut pe cineva drag sau a fost dezamăgit amarnic de comportamentul acelora în care a avut încredere. Mângâierea omenească, chiar dacă ea vine dintr-o inimă compătimitoare, nu poate atunci să șteargă lacrimile, nu poate să aline durerea sufletului. Dar dacă inima smerită se întoarce spre Părintele îndurărilor, Dumnezeu oricărei mângâieri, atunci ea află efectul tămăduitor al Cuvântului lui Dumnezeu. În mijlocul suferinței ea poate să spună împreună cu psalmistul: „În mulțimea gândurilor dinăuntrul meu, mângâierile Tale au făcut plăcere sufletului meu” (Psalmul 94,19). Chiar și în durerile trupești mari află sufletul, prin faptul că el își pune încrederea în Dumnezeu credincios, care nu va permite ca noi să fim încercați peste puteri, ci împreună cu ispita va pregăti și ieșirea din ea, astfel încât s-o putem purta (1 Corinteni 10,13), căci Cuvântul Său poate să dea o putere minunată, pentru a fi „întăriți cu toată puterea, potrivit tăriei gloriei Sale, pentru orice răbdare și îndelungă-răbdare, cu bucurie” (Coloseni 1,11).

Și pentru lupta spirituală, la care Dumnezeu i-a chemat pe toți cei care sunt strămutați în Hristos, în locurile cerești, și pentru care ei au nevoie de toată armătura lui Dumnezeu, Cuvântul lui Dumnezeu constituie o parte esențială a acestui echipament. „Lupta noastră nu este împotriva sângelui și a cărnii (ca la Israel), ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor acestor întunecimi, împotriva duhurilor răutății în locurile cerești” (Efeseni 6,12). Aceștia sunt vrăjmași îngrozitori și maniera lor de luptă cea mai primejdioasă este viclenia. Vrăjmașul rău (cum se exprimă Cuvântul în limbaj biblic) trage din ascunzătoare săgețile sale înfocate asupra credincioșilor și, dacă acestea nimeresc inima, atunci au un efect îngrozitor. Ele nu numai că-l fac pe cel rănit inapt pentru luptă, ci îl mână la disperare, ba uneori chiar la moarte. Numai scutul credinței poate să-l apere, la o folosire corectă. Cu alte cuvinte: numai credința vie, care are ca temelie Cuvântul lui Dumnezeu, face ca săgețile otrăvite să ricoșeze fără efect.

Dar satan nu acționează numai cu viclenie. El conduce și în lupta deschisă, pe câmpul de luptă, o armată selectă împotriva credincioșilor, constând din teologi liberali, din raționaliști, materialști, atei și alții – din bărbați care nu rare ori sunt dotați cu adâncă erudiție și inteligență pătrunzătoare, cu elocvență captivantă și maniere amabile, astfel încât se bucură de mult prestigiu din toate părțile și exercită asupra ascultătorilor și a cititorilor lor o magie fermecătoare fățișă. Totuși, Dumnezeu în harul Său ne-a dat și aici o armă prin care

credinciosul simplu este capabil să se împotrivescă biruitor filozofului erudit. – Această armă se numește: „Sabia Duhului, Cuvântul lui Dumnezeu”.

Această armă divină posedă o putere minunată! Ea nu are asemănare, ca și sabia lui Goliat<sup>13</sup>. „Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor ca orice sabie cu două tăișuri; pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, atât încheieturile, cât și măduva și judecă gândurile și intențiile inimii” (Evrei 4,12).

Este de la sine înțeles că trebuie să cunoaștem Cuvântul ca să-L putem folosi corect. Un recrut care încă nu știe să-și folosească arma este un soldat prost. Dar noi rămânem permanent dependenți, chiar și în cazul unei cunoștințe bogate, de eficacitatea și de călăuzirea Duhului Sfânt, singurul profesor care ne poate instrui în utilizarea victorioasă și-n spiritul timpului a Cuvântului. De aceea și citim în legătură cu acest punct: „rugându-vă în orice timp în Duh, prin orice rugăciune și cerere”.

Pe de altă parte, cel care își cunoaște arma și știe s-o mânuiască, poate să conteze cu încredere pe faptul că lovitura de temut dată cu ea va fi victorioasă. La aceasta nu contează dacă adversarul crede în bunătatea sau ascuțimea armei. El va simți precis că sabia pe care o mânuieste celălalt este mai mult decât o ascuțime cu două tăișuri și-l poate lovi până în adâncul măduvei.

Incomensurabilă este și bogăția care este cuprinsă în Cuvântul lui Dumnezeu. Psalmistul o numește „argint încercat în cuptor de pământ, curățit de șapte ori” (Psalmul 12,6). El înviorează sufletul, îl face înțelept pe cel simplu, bucură inima și luminează ochii, învață și instruiește, mângâie și avertizează, hrănește și întărește (Psalmul 19,7-11 și alte locuri). De aceea nu trebuie să ne mire dacă vrăjmașul lui Dumnezeu și al oamenilor s-a străduit mereu să-L înlăture din cale. Dar, mulțumim lui Dumnezeu, că nu va reuși. „Cuvântul Domnului rămâne pentru eternitate”.

Deci, dacă ne întrebăm ce valoare are Cuvântul lui Dumnezeu pentru noi, care va fi răspunsul atunci? Este El într-adevăr mană pentru sufletul nostru, candelă pentru picioarele noastre? Ne bucurăm noi de El ca unul care găsește o pradă mare? (Psalmul 119,162.) Îl citim și-L ascultăm cu râvnă? Cât de demn de luat în seamă este ce îi pune DOMNUL pe inimă lui Iosua: „Cartea aceasta a legii să nu se depărteze de gura ta; cugetă asupra ei zi și noapte, ca să poți face potrivit cu tot ce este scris în ea; căci atunci vei face să-ți reușească toate căile și atunci vei prospera.” (Iosua 1,8).

Că starea inimii multor credincioși din zilele noastre este slabă, ba poate chiar lumească, aceasta n-o poate tăgădui nici un observator atent. Într-adevăr, învățătura despre poziția binecuvântată a creștinilor, ca urmare a morții și a învierii lui Hristos, este propovăduită cu pricepere crescândă și ea este arătată și cu o continuitate privind apropiata venire a Domnului, cum cu greu s-a petrecut în vremea apostolilor. Dar puterea acestor adevăruri este puțin înfăptuită în convingeri și umblare. Decăderea se face tot mai simțită. Prima dragostea este părăsită de mulți, Duhul Sfânt este întristat, caracterul de a fi străin este abandonat.

În ce constau cauzele acestor aspecte triste? Oare nu în mare parte în aceea că Cuvântul lui Dumnezeu nu are în inimile noastre locul pe care ar trebui să-l aibă? Oare nu în aceea că nu cugetăm la El zi și noapte și apoi să putem să facem potrivit cu tot ce este scris în El? Oare nu sunt citite adesea ziare și reviste lumești cu interes mai mare decât Cuvântul Dumnezeului viu? Astfel nu numai că se pierde mult timp prețios de care am putea profita mai cu folos pentru citirea și cercetarea Cuvântului, ci sufletele noastre suferă și o pagubă imensă, deoarece ele se adapă din izvoare tulburi în loc s-o facă de fântâna limpede cum este cristalul

---

<sup>13</sup> De multe ori s-a arătat deja că Domnul Isus Însuși, ca Om dependent, a folosit Cuvântul lui Dumnezeu ca singura armă, ca să-l biruiască pe diavol (Matei 4,1-11). Chiar și când El Se va arăta în slavă, ca să judece Biserica căzută și pe locuitorii necredincioși ai pământului, Se va folosi de această sabie tăietoare, cu două tăișuri (Apocalipsa 1,16; 2,12, 16; 19,15, 21).

a Cuvântului viu. Consecințele nemijlocite sunt ariditatea spirituală și sărăcia spirituală, lipsa de vioiciune și putere; și urmează altele și mai rele.

O, Domnul să ne dea ca să folosim iarăși mai zeloși „oglinđa” care ne arată cum suntem făcuți (Iacov 1,22-24), și să luăm seama la cuvintele adresate lui Iosua și să le împlinim spre binecuvântarea noastră și a altora și spre proslăvirea lui Dumnezeu, care ne-a dăruit și ne-a păstrat „Cuvântul Său bun”!

## Nr. 16 Stânca veacurilor

Zboară ca de furtuni mânate,  
Ore, zile și an de an;  
Și ce iubim, câte ni-s date,  
Ne-ntristează gândul sărman.

Noi, cei ce pe Hristos cunoaștem,  
Trecem prin timpul de acum  
Cu capul sus și recunoaștem,  
Că slava ni-i țintă pe drum.

Orice să se clatine poate -  
Ce-a rostit El, trainic va fi;  
El veșnic credincios e-n toate,  
Pe-ai Săi El nu-i va părăsi.

Izvorul de-adevăr țâșnește  
Curat și limpede-n Cuvânt;  
Și harul încă strălucește  
Ca-n vremea lui Isus pe pământ.

Pilda Lui strălucire-aduce,  
El mângâie cu gura Sa;  
Cu sângele ce-a curs pe cruce,  
El mântuire poate da.

El îl primește cu iubire  
Pe păcătosul căit, frânt;  
Și porțile cu strălucire,  
Eterne, prin El deschise sunt.

Duhu-n noi încă locuiește,  
Ne-acceptă-așa slabi, an de an,  
Pe cale ne călăuzește  
Prin pustie, spre Canaan.

„Eliezer” duce pe căi drepte,  
Fidel mireasa lui Hristos  
Și o face cu dor s-aștepte,  
Să-I vadă chipul luminos.

## Nr. 17 Ce este monismul? Cine sunt moniștii?

Ni se reproșează din totdeauna nouă, germanilor, că prețuim mai mult ce este străin decât ce este al nostru, că firea străină și cuvintele străine exercită o atracție deosebită, astfel încât la noi nu se onorează valoarea patriei și avantajele poporului și ale patriei noastre. S-au făcut multe pentru a se birui acest defect național german. Cu toate acestea, este stabilit că cu cuvintele străine se fac multe ravagii, ca să se lase impresia unei culturi superioare. Poate chiar a devenit ceva obișnuit să denumim cu un cuvânt străin lucruri care, numite cu cuvântul limpede, german, să fie urâte și demne de dispreț. Sub numele străin nu li se mai par atunci oamenilor așa de rele.

Există în Germania, de exemplu, din nefericire, milioane de tăgăduitori ai lui Dumnezeu. Până astăzi, simțirea poporului nostru este încă sănătoasă într-atât, încât oamenilor nu le place să fie numiți tăgăduitori ai lui Dumnezeu. Majoritatea oamenilor consideră un asemenea om o personalitate de calitate inferioară. Atunci a fost adoptată de la oamenii învățați expresia „ateu”. Nici un om nu spune: Sunt un tăgăduitor al lui Dumnezeu. Dar mulți își zic atei; aceasta sună pe de o parte educat, iar pe de altă parte face o impresie mai bună. Dacă spui public despre un om: „Acesta este un om cu totul fără Dumnezeu”, vei fi reclamat pentru jignire; dacă spui despre același om: „El este ateu”, atunci n-are nimic împotriva. Nu este aceasta ciudat? „Ateu” doar nu înseamnă nimic altceva decât „fără Dumnezeu”, total desprins de orice noțiune de Dumnezeu.

Este într-adevăr necesar să băgăm de seamă că sub masca cuvintelor străine care sună frumos, în poporul nostru sunt strecurate pe ascuns lucruri urâte și ordinare. Astfel sunt conștiințele tocite față de infamia și de josnicia păcatului. Suflete nevinovate, care la început nu înțeleg semnificația unor asemenea cuvinte, sunt implicate subit în lucruri despre care oamenii scrupuloși n-ar trebui să vorbească decât cu dezgust. Ca să cităm numai un exemplu, să ne amintim de cuvântul „homosexual”. Cu el sunt denumite acele urâciuni sodomice despre care este vorba în Romani 1,26-27. Sub acest nume se vorbește astăzi public despre viciile cele mai murdare, cele mai josnice, cele mai nedemne.

Este cunoscut că vechii greci au fost un popor extrem de vicios; cetățile grecești, înainte de toate Corintul, erau școli înalte ale imoralității, erau cetăți mocirloase. La fel a fost mai târziu în Roma. De acolo vin și astăzi în folosință, unde poporul german este în primejdie să se scufunde în aceeași mlaștină, felurite cuvinte grecești și romane, a căror semnificație a fost până acum necunoscută poporului nostru.

Deosebit de vrednice de dispreț devin aceste cuvinte străine când este vorba despre domeniul credinței. Dintre aceste cuvinte înșelătoare moderne, a căror semnificație n-o înțeleg nici măcar mulți oameni învățați, fac parte cuvintele monist sau monism. Vezi anunțate prelegeri despre monism, găsești o revistă: „Secolul monist”. Da, întreabă-ți odată prietenii ce este monismul – majoritatea nu pot să-ți spună.

Inițial, „monism” însemna o concepție despre lume, care considera că toate fenomenele existenței se trag dintr-o sursă unitară. În această privință, creștinii credincioși pot și ei să se numească moniști, căci ei sunt siguri de ceea ce este scris: „La început *Dumnezeu* a creat cerurile și pământul” (Geneza 1,1). „*Dumnezeu* a zis: „Să fie lumină!” și a fost lumină” (Geneza 1,3). „Căci prin El (Isus) au fost create toate lucrurile, cele care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute, fie scaune de domnii, fie domnii, fie căpetenii, fie autorități. Toate lucrurile au fost create prin El și pentru El” (Coloseni 1,16). Cu toate acestea, moniștii cred contrariul: ei susțin că nu există un Dumnezeu viu, nici o supraviețuire după moarte, nici veșnicie. Ei învață că lumea, animalele și oamenii au luat ființă din materie (substanță) și prin desăvârșire treptată au evoluat la ceea ce sunt, de exemplu, omul din maimuță. Monismul este deci necredința pură, declarată deschis, ai cărui adepți au încheiat un legământ ca să combată tot ce se numește creștinism și să lichideze cu orice concepție biblică și datină creștină. În această alianță monistă găsim un grup de oameni distinși, înstăriți, culți,



profesori, doctori, fabricanți, consilieri aulici, juriști, învățători și în plus un număr de femei care se consideră informate. Aceștia sunt în mare parte oameni care, prin avere și educație, ocupă un post apreciat și de acolo exercită influență asupra spiritului poporului nostru.

Cât de departe au ajuns acești oameni pe drumul lor reiese din aceea că ei în revista lor<sup>14</sup> întocmesc public o revendicare nouă, pe care o denumesc cu un cuvânt străin captivant: „*eutanasi*”. Ce înseamnă eutanasi? Se poate traduce oarecum: dreptul la a fi ajutat să mori. Noi, creștinii, ne imaginăm că prin a fi ajutat să moară, dacă este copil al lui Dumnezeu, unui muribund să i se cânte cântări ale credinței și ale nădejzii sigure, cântări despre Isus, să-i punem în inimă cuvinte ale credinței și ale slavei din Biblie, să laudăm împreună cu el harul care l-a purtat la destinație. Dar dacă este încă neconvertit, ca să fie ajutat să moară ne gândim să i se vestească harul, mântuirea care este în Isus, să-i punem în fața ochilor jertfa de pe Golgota și pe Mântuitorul salvator sau să i se spună despre tâlhar, care a putut să găsească harul când a fost muribund.

Dar nu aceasta vrea să spună cuvântul eutanasi = ajutorul de a muri, ci acel articol ridică pretenția ca orice bolnav incurabil, care suferă mult, să poată solicita, de la medic sau de la rudele sale, să fie omorât fără dureri și că cel care ucide un astfel de bolnav să nu poată fi urmărit penal. Că viața și moartea sunt în mâna lui Dumnezeu, că Dumnezeu, dacă vrea, poate face sănătoși în mod minunat bolnavi aparent incurabili, care suferă din greu, abandonăți total de către doctori și că El a făcut-o în nenumărate cazuri, despre aceasta nu vor să audă acești oameni.

Autorul articolului este un bărbat cultivat, bolnav de plămâni, care știe că trebuie să moară<sup>15</sup>. Aducem din articolul său câteva extrase, ca să arătăm modul de gândire al acestor oameni culți, moderni, și lipsa lor de nădejde. El scrie la început:

Contează să ștergem o pată rușinoasă a culturii noastre mature; contează să procurăm salvare pentru milioane de semeni care suferă greu și zadarnic. Prin vorbit obținem foarte puțin. Numai propaganda energetică, metodică poate aduce succes. Apoi propune următorul proiect de lege, pentru a cărui acceptare trebuie să se ostenească moniștii. Președintele alianței moniste, consilierul aulic, O., firește că este de acord cu entuziasm.

§ 1. Cine este bolnav incurabil are dreptul să fie ajutat să moară (eutanasi).

§ 2. Stabilirea dreptului la a fi ajutat să moară este inițiat printr-o cerere a bolnavilor către autoritățile judiciare competente.

§ 3. Pe baza cererii, tribunalul dispune o consultație a bolnavului prin medicul legist împreună cu doi medici specialiști competenți. La dorința bolnavului, la consultație pot să participe și alți medici. Această consultație nu trebuie făcută mai târziu de o săptămână de la înaintarea cererii.

§ 4. La întocmirea procesului verbal pentru diagnosticul consultației trebuie specificat dacă potrivit convingerii științifice a medicilor examinatori este mai probabil un deznodământ fatal al bolii, decât recuperarea de durată a capacității de muncă.

§ 5. Dacă consultația arată probabilitatea covârșitoare a unui deznodământ mortal, atunci instanța îi atribuie bolnavului dreptul la a fi ajutat să moară. În caz contrar, cererii bolnavului îi este dat un răspuns negativ.

§ 6. Cine omoară un bolnav la dorința manifestată explicit și fără echivoc a acestuia, rămâne nepedepsit dacă potrivit § 5, bolnavului i-a fost atribuit dreptul la a fi ajutat să moară sau dacă consultația ulterioară arată că el a fost bolnav incurabil.

---

<sup>14</sup> „Secolul monist”, nr.7, din 17 mai.

<sup>15</sup> Ceea ce urmează până la linie este luat din „Heilig dem Herrn”, anul 4, caietul 28. Editor: pastorul E. Modersohn, Bad Blankenburg, Thüringerwald.

§ 7. Cine omoară un bolnav fără ca acesta s-o fi dorit explicit și fără echivoc, va fi pedepsit cu închisoarea.

§ 8. Paragrafele 1-7 își găsesc aplicația și pentru infirmi și degenerați, păstrând sensul exact.

Pentru motivare, muribundul și alții au explicat următoarele:

Dar înainte de toate vreau să scot în evidență că noi, moniștii, avem datoria morală incontestabilă, să obținem prin luptă eutanasia bolnavilor noștri. *Noi nimicim în numele științei credința în lumea de dincolo, care le face nefericiților suportabil chinul pat al morții de luni și de ani întregi*, noi predicăm o atitudine critică față de datini și de obiceiuri și îi deșteptăm pe aceia care, ascultători față de datină, fără să gândească, ar fi fost pregătiți să poarte „suferința lor lungă, grea”, cu „demnitate” ca ceva „inevitabil” și să golească, „de la sine înțeleș”, cupa amărăciunii până la ultima picătură. Ce le oferim noi în compensație? Ce le răspundem când întrebă: „Voi, cei viguroși, cei tari, care faceți legea și datina: de ce ne condamnați la o suferință neconsolată, fără rost, de prisos? De ce nu ne lăsați deja astăzi să murim liniștiți, ci pretindeți să străbatem drumul lung de tortură, a cărui țintă finală este, de fapt, aceeași moarte pe care voi ne-o refuzați astăzi?”

Noi nu putem îndepărta responsabilitatea de la noi, zicând: „Faceți o încercare de sinucidere!” Aceasta ar fi inacceptabil, deoarece este crud și nesigur. Medicina de astăzi are mijloace excelente ca să ne trimită moartea ca pe prietenul blând, ca pe fratele veritabil al somnului; dar aceste mijloace sunt păstrate și păzite anxios, iar celui nepriceput îi stau în mod obișnuit la dispoziție metode de sinucidere oribile, urâte, zguduitoare, pline de chin și nesigure. A-l trimite la acestea nu este demn de un monist cu inimă caldă, conștient de datoria sa. Noi trebuie să face treaba până la capăt și să cerem explicit eutanasia și s-o dobândim prin luptă.

Articolul se încheie cu cuvintele:

Abia dacă mai sunt în stare să mâzgălesc pe hârtie ciorna pentru această scrisoare; dificultățile bolii devin tot mai chinuitoare; și totuși, dacă ritmul ruinării mele rămâne același, va trebui să mai aștept multe luni până când, în sfârșit, „voi adormi liniștit (adică mă voi sufoca) după o suferință lungă, grea, ca un schelet deplorabil, cu pielea rănită, uzată. Și pe lângă aceasta, în farmacie se poate obține pentru câțiva pfenigi leacul care mi-ar putea procura odihna și scăparea. Dar nu, acesta nu este pentru mine: doar nu sunt animal domestic! Sunt om și trebuie să perseverez până la sfârșit, pentru că așa se obișnuiește. Medicul și judecătorul nu se lasă corupți.

La toate acestea se mai adaugă și conștientizarea penibilă că le sunt rudelor mele povară grea. Chiar dacă mi se aduc cu plăcere și cu devotament plin de dragoste jertfe constând în timp, în puterea muncii și în bani – pentru aceasta tot rămân un parazit dăunător. Ce risipă sfâșietoare și în același timp grotescă de energie, dacă cântărim risipa față de rezultat!

Domnul consilier aulic, O., i-a scris autorului curând consimțământul său deplin pentru expunerile sale. El a primit de la tată următorul răspuns:

Mult stimat domn consilier aulic,

Răspunsul dumneavoastră amabil către fiul meu a sosit, din nefericire, cu o zi prea târziu, chiar dacă a urmat neîntârziat; moartea a avut mai multă milă față de el decât noi, oamenii; ea l-a salvat de suferința sa lungă în 3 mai. Scrisoarea dumneavoastră, de care precis s-ar fi bucurat foarte mult, i-am pus-o în mormânt.

Cu stimă deosebită,  
prea supus,

7 mai, 1913.

N. G.

---

Acesta nu este numai cel mai gol păgânism, este mult mai josnic decât păgânismul. Păgânul tot mai crede în puteri divine, într-o răsplătire și într-o continuare a vieții după

moarte. Dar aici totul este întunecat, pustiu și fără nădejde. „Zicând că sunt înțelepți, au înnebunit” (Romani 1,20-22). Ce minciună rușinoasă este dacă oamenii care pledează pentru această învățătură mai poartă numele de creștini!

Într-adevăr, este necesar ca în zilele noastre să nu ne lăsăm înșelați de cuvinte străine, ci să numim oamenii și lucrurile cu cuvinte germane clare, ca fiind ceea ce sunt. Un creștin este un ucenic al lui Isus, care a găsit pace prin credința în Fiul răstignit și înviat al lui Dumnezeu și care de aceea poate să mărturisească: „Deci, fiindcă am fost îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care avem și iertarea, prin credință, în harul acesta în care suntem, și ne lăudăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu” (Romani 5,1-2). Un tăgăduitor al lui Dumnezeu, absolut indiferent dacă își zice monist sau ateu, este un nebun înșelat și fără nădejde, pe care îl așteaptă dreapta judecată a lui Dumnezeu; și aceasta cu atât mai mult, dacă a auzit vestea harului și adevărul Bibliei. De aceea spune cuvântul lui Dumnezeu: „Iată, Domnul a venit în mijlocul zecilor de mii de sfinți ai Săi, ca să facă judecată împotriva tuturor, și să încredințeze pe toți cei nelegiuiți de toate faptele nelegiuite pe care le-au făcut în chip nelegiuit și de toate cuvintele tari pe care le-au rostit împotriva Lui acești păcătoși nelegiuiți” (Iuda 14-15).

Noi, care-L cunoaștem pe Isus, vrem ca puterea lui Dumnezeu să fie nelimitată și ca El să poată să dea însănătoșire acolo unde doctorii ajung la capăt cu toată speranța și știința lor. Vedem și aflăm aceasta de multe ori pe calea noastră într-un mod uimitor. Cunoaștem cuvântul Bibliei: „*Dumnezeu poate!*”

Tipărim aici câteva fraze din biografia fratelui nostru, plecat acasă în anul 1909, Fritz Oetzbach:<sup>16</sup>

„Am căzut brusc de pe scaun și zăceam leșinat. A fost chemat un doctor care a constatat inflamarea abdomenului și a rinichilor. Au urmat zile de boală pline de chin, în plus s-a înrăutățit boala de stomac în așa fel, încât nu mai puteam să rețin nici un fel de mâncare, nici măcar o lingură cu medicament; mereu urmau vome negre. În gură nu mi-a rămas nici un dinte, nici măcar o rădăcină; totul părea să se transforme în putrefacție. Nimeni nu putea să reziste mai mult de zece minute în apropierea mea. Trei medici, printre care și tatăl cunoscutului pastor, Funcke, au constatat cancer de stomac și nu vedeau nici un ajutor pentru mine. Marile suferințe și dureri au avut drept consecință transe cataleptice, așa că zile întregi zăceam acolo ca mort, fără să pot să mișc vreun membru; odată am fost chiar considerat mort, dar trăiam – am trăit împotriva presupunerilor medicilor încă doi ani în starea aceasta. Am avut nevoie ca patru oameni să fie în jurul meu și prin frecarea trupului să-mi țină în mișcare sângele care nu voia să circule ca rezultat al deselor catalepsii.”

În total, boala acestui creștin a durat 17,5 ani. El ar fi fost, în orice caz, unul dintre aceia care, după părerea moniștilor, era potrivit pentru eutanasiu. *Dar Dumnezeu l-a făcut într-o zi sănătos în mod minunat*, l-a condus de-a lungul a mulți ani în călătorii lungi prin Germania și în Rusia. El a fost învrednicit să mărturisească în fața a sute și mii de oameni cine este Isus și să arate la nenumărați oameni calea spre pace, să-i întărească în credință pe copiii lui Dumnezeu, ca să-i învețe ce înseamnă să se roage crezând, să aibă încredere și să aibă parte de minunile lui Dumnezeu.

Aceasta este o relatare despre „viața” prin harul lui Dumnezeu - și acum încă ceva despre „moarte”. Acești moniști fără nădejde și toți necredincioșii, toți cei care își zic creștini fără să-L cunoască pe Isus – ei toți nu au nici o idee despre ce înseamnă să fii purtat biruitor prin moarte ca o proprietate mântuită a lui Isus.

Despre savantul scoțian, J. Bruce, ni se relatează: În ultimele sale clipe a cerut Biblia; când i s-a dat, a observat că vederea deja îi dispăruse. Atunci a spus unuia dintre cei care stăteau în jurul său: „Deschide-mi la capitoul 8 al Epistolei către Romani și pune-mi degetul

---

<sup>16</sup> Vezi caietul „Trăiește Hristos?” (Anul 1910 din „Sapie și scut”). Acolo este împărtășit amănunțit portretul biografic al acestui martor binecuvântat al lui Isus.

pe cuvântul: „Căci sunt bine încredințat că nici moarte, nici viață, nici îngeri, nici stăpâniri, nici cele de acum, nici cele viitoare, nici puteri, nici înălțime, nici adâncime, nici o altă creatură nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 8,38-39). „Este degetul meu acum pe textul acesta?” a întrebat el. Când i s-a confirmat, a spus cu siguranță fericită: „Acum, copiii mei, Dumnezeu fie cu voi! Am servit în dimineața aceasta micul dejun cu voi și în noaptea aceasta voi lua cina împreună cu Domnul meu, Isus Hristos.” Zicând acestea, a căzut pe spate și și-a dat duhul.

Este un mare privilegiu dacă poți să fii martor la plecarea acasă a adevăraților copii ai lui Dumnezeu; aici văd și oamenii necredincioși că prezența Domnului, harul și puterea Sa sunt realități – nu închipuiri religioase; realitate este și casa Tatălui în cer, unde este patria copiilor lui Dumnezeu. De aceea moartea copiilor lui Dumnezeu se numește pe drept „plecarea lor acasă”.

O creștină povestește despre ultimele ore și despre plecarea acasă a surorii ei, care a murit după o suferință lungă și grea, după cum urmează: „Când am intrat noi în odaia în care zăcea scumpa noastră, a trebuit să ne oprim uimiți. Acolo, pe chipul drag nu mai era acea trăsătură a suferinței, care pentru noi era o priveliște dureroasă obișnuită. Fața ei era ca fața unui înger și apucați ca de un fior al veșniciei, priveam uimiți fața încântătoare. Ea, care mai înainte fusese prea slăbită chiar și numai să se miște fără ajutor, se ridicase în capul oaselor în pat. Ochii ei mari luminau într-o strălucire de nedescris. Pe buzele ei era un zâmbet plăcut, minunat, fața ei strălucea. Brațele ei se ridicau tot mai sus și mai sus, ca și când n-ar fi putut să se sature de uimire; ea a exclamat cu un glas aproape supranatural: „O, ce plăcut! Ce minunat!” Părea că sosise clipa plecării ei acasă; i-am șoptit: „Este cerul!” Fără să-și mute ochii de la punctul în care erau ațintiți, a răspuns: „Da, este cerul! Este Isus, care a venit să mă ia. O, este splendid, minunat, splendid!”

După aceasta, părea că satan o atacă pentru o clipă scurtă, dar norul întunecos a dispărut curând și cu fața strălucind, cu brațele ridicate a exclamat: „*Isuse! Tu ești dreptatea mea! Tu ești dreptatea mea!*” Noi am spus atunci câteva pasaje biblice, ca: „Te-am iubit cu o iubire veșnică” - „Isus Hristos este același ieri și azi și în veci” și Psalmul 23; dar ea nu avea nevoie de sprijinul nostru. Biruința era completă; ea a triumfat prin sângele Mielului. Ea a început să ne consoleze și ne-a strigat, ca să ne bucure: „Căci acum a sosit clipa după care am tânjit de mult! Isus este aici ca să mă ia la El; bucurați-vă împreună cu mine!”

Slava cerească s-a deschis în fața privirilor ei, dar la aceasta ea era limpede și liniștită. Când a intrat bătrâna noastră slujitoare, care încă nu se odihnea în Domnul, ea i-a întins mâna și a spus: „Îți mulțumesc pentru tot, tot ce ai făcut pentru mine! Ai fost întotdeauna atât de bună și de prietenoasă cu mine. Dar grăbește-te la Isus! – Sunt așa de nedescris de fericită; și durerile au trecut toate. O, este așa de minunat!” Apoi și-a luat adio de la noi –brusc i-au cedat buzele și ea a fost acasă, străină de trup, acasă la Domnul.”

Aici este ceva de învățat despre semnificația cuvântului: „Căci dacă trăim, pentru Domnul trăim; și dacă murim, pentru Domnul murim. Deci, fie că trăim, fie că murim, noi suntem ai Domnului. Căci Hristos pentru aceasta a murit și a înviat, ca să stăpânească și peste cei morți și peste cei vii” (Romani 14,8-9).

Despre această creștină mărturisește anturajul ei, că ea într-adevăr trăia pentru Isus, ea ducea o viață de relație evlavioasă cu Domnul. Pe lângă aceasta, în zilele sănătoase n-a neglijat nici o clipă îndatoririle casnice; nu, ea le-a privit pe acestea ca pe o lucrare poruncită de Dumnezeu și le-a executat cu tot devotamentul și cu toată conștiinciozitatea. – Deci merită osteneala să întrebăm: Această creștină, care și-a dedicat Domnului anii cei mai frumoși ai tinereții ei, a dus ea o viață tristă, pustie? – O, trebuia s-o fi cunoscut, ce făptură omenească fericită a fost! Și pe patul de moarte a exclamat: „Spuneți tuturor că numai o viață trăită în Domnul este și aduce o fericire adevărată, palpabilă, care se simte!” Și altă dată: „*Boala pare să pună capăt la toată plăcerea și bucuria, dar nu și bucuriei găsită în Hristos!*”

Acest triumf desăvârșit al credinței în biruința asupra morții îl vedem totuși numai la creștinii sinceri, numai la aceia a căror viață a fost într-adevăr o viață pentru Domnul. Unde n-a fost așa, acolo mai trebuie reglementate unele lucruri în pragul veșniciei și aduse în lumina lui Dumnezeu. Acesta este un lucru serios și pentru omul credincios.

Dar ce este în realitate moartea pentru omul neconvertit? Moartea îmi va lua tot ce posed pe pământ: bogăția, onoarea, virtuțile, distracțiile; ea va tăia legătura care mă leagă de familia mea și de cei mai devotați prieteni ai mei de pe pământ; ea va rupe planurile și dorințele pe care le nutresc pentru viitorul pământesc. Omul trebuie să părăsească totul de îndată ce moartea își așează mâna rece pe el. Chiar dacă el ar poseda de zece ori mai multe bunuri și comori decât omul cel mai bogat de pe pământ, chiar dacă ar fi domnitor peste imperii întinse, tot n-ar putea păstra nici o clipă nimic din tot ce posedă pe pământ și nu poate să ia cu el nici cel mai mic lucru din ele. El poate să plângă și să se vaite, poate implora și suspina, poate să-i cheme la patul său pe cei mai pricepuți doctori sau pe cei mai înțelepți prieteni – totul este zadarnic, el trebuie să plece.

Aici nu este vorba deloc despre întrebarea: dacă ne este frică de moarte. Și în cazul morții celui mai viteaz erou se pune întrebarea: unde te duci? Nu folosește la nimic să respingi întrebarea sau s-o amuțești cu goana după muncă, cu zarva vieții sau cu distracțiile lumii. Această întrebare nu poți s-o eviți: *unde te duci când vei muri?* Tuturor oamenilor care n-au primit prin pocăință și credință viața nouă, viața veșnică, Cuvântul lui Dumnezeu le răspunde: „Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata!” (Evrei 9,27.) Judecata va fi o sentință dumnezeiesc de dreaptă pentru tot ce a fost păcat în viața ta și ce a fost rău în inima ta. Tu ești vizibil în fața ochiului sfânt al lui Dumnezeu, care luminează străbătând adâncurile tainice ale vieții tale ca un foc mistuitor. Dacă pleci în veșnicie neîmpăcat, se va împlini și pentru tine cuvântul: „Și morții au fost judecați după cele scrise în cărțile acelea, potrivit faptelor lor” (Apocalipsa 20,12). Înțelege întreaga gravitate a acestui adevăr!

Marea majoritate a oamenilor poartă în ei o conștientizare a nenorocirii; ei știu: eu nu sunt cu adevărat salvat. Această conștientizare revine mereu în orele liniștite. Acolo este un ceva inexprimabil, inexplicabil, care le lipsește oamenilor, despre care nu pot să spună propriu-zis ce este. Dar această conștientizare îi împiedică să se simtă deplin fericiți, cu toate că sunt sănătoși și au bunăstare. Știi tu ce este aceasta? *Este conștientizarea întunecată a vinei.* Tu nu ești împăcat cu Dumnezeu, păcatul stă între tine și Dumnezeu sfânt, păcatul tău neiertat face din tine un vinovat. O, auzi vestea că Fiul lui Dumnezeu a venit din ceruri, S-a ivit pe pământ, a suferit și a murit pe cruce, ca tu să fii mântuit prin privirea credinței la El. Tu trebuie să găsești pacea cu Dumnezeu și siguranța iertării întregii vini prin jertfa Sa prețioasă. Cheamă, crezând, Numele lui Isus, lasă-te în mâinile Sale, predă-I voința ta și viitorul tău și atunci vei vedea că harul devine partea ta. Atunci vei primi viață nouă, viața veșnică. Atunci vei privi printr-o poartă larg deschisă în slava cerească a casei Tatălui și poți să mărturisești: „Căci pentru mine a trăi este Hristos și a muri este un câștig”.

### **Nr.18 Lecții învățate în școala vieții**

O creștină care ocupă un loc de frunte în Armata Salvării, doamna Celestine Oliphant, a întocmit o carte remarcabilă: „Lecții învățate în școala vieții”. Două lucruri fac această carte valoroasă pentru copiii lui Dumnezeu. Primul: aici este desfășurat un tablou plăcut despre educația creștină în sensul cel mai profund al cuvântului: Educația prin modelul și loialitatea părinților credincioși. Nimeni, care are copii, nu va citi fără folos ce povestește autoarea din casa ei părintească. Va rezulta de aici o binecuvântare pentru timp și veșnicie. Sunt

douăsprezece capitole scurte; prima jumătate a cărții este plină cu aceste amintiri prețioase. Dacă le-am citit, trebuie să-i iubim pe părinții a căror imagine ne este zugrăvită aici.

Al doilea: fiecare cititor al acestor lecții va primi o noțiune mai profundă despre fericirea inimii care este inclusă în dăruirea fără rezerve a întregii vieți Domnului și în același timp va deveni puternic apucat de dorința să scape de creștinismul formal și de creștinismul din cap și să ajungă la o viață de dragoste adevărate pentru Domnul și pentru oameni.

Cititorul găsește în această carte o prezentare a Armatei Salvării, scrisă cu pana dragostei unei vieți întregi. Viața autoarei, total strâns legată cu Armata Salvării, umple ultimele capitole. Chiar dacă am privi cu un ochi lucid Armata Salvării și ne este limpede că n-am putea merge pe calea Armatei Salvării din motive biblice, atunci tot am citi cu un interes cald această imagine idealizată a Armatei Salvării, care este zugrăvită în culorile cele mai deschise, fără nici o trăsătură de umbră. Dar și aici va avea cititorul un câștig, în măsura în care recunoaște că mulți copii ai lui Dumnezeu slujesc în Armata Salvării, al căror devotament altruist ne face de rușine. În prezent este așa de important să-i consultăm și pe acei credincioși, pe calea cărora nu putem merge împreună, întâi cu întrebarea: Ce pot să învăț de la ei? În ce anume mă fac ei de rușine?

Un copil sincer al lui Dumnezeu, a cărui conștiință este legată de Cuvântul lui Dumnezeu, are nevoie în zilele noastre de o limpezime lucidă, pentru a rămâne ferit de căi greșite și de învățături greșite. Totuși, pe noi, care de dragul Domnului îi iubim pe adevărații copiii ai lui Dumnezeu, aceasta nu are voie să ne conducă să căutăm în primul rând erori, lipsuri și cusururi la credincioșii sinceri, care sunt neclintiți în opiniile lor asupra unui lucru sau al altuia. Există o critică divină, care este unită cu dragostea, care întâi se bucură de bine. „Dragostea nu se bucură de nedreptate (nu atunci când găsește greșeli la alții), ci se bucură cu adevărul, suportă toate (sau: acoperă), crede toate, speră toate, rabdă toate” (1 Corinteni 13,6-7). Aceasta este dragostea care poate, chiar și în timpul prezent al dezbinării, să se bucure de fiecare copil al lui Dumnezeu, care-L iubește cu adevărat pe Domnul, și să-l iubească de dragul Domnului. În acest sens pot mulți copii ai lui Dumnezeu să învețe câte ceva de la credincioșii din Armata Salvării, și anume aceasta: să-I pună Domnului la picioare tot ce a pus El în mâna noastră, constând în: putere, aptitudine, timp, bani, avere, și să meargă de dragul Domnului pe calea abnegației, cu bucurie. Ce bine ar fi dacă copiii lui Dumnezeu, fiind neclintiți pe baza Scripturii și a adevărului, ar vrea să învețe smeriți de la astfel de frați și surori, care ne fac de rușine prin credincioșia și devotamentul lor.

Din conținutul bogat al cărții urmează aici două capitole scurte care vor fi spre binecuvântarea unora.

---

Părinții mei au dat o importanță deosebită unor lucruri în educația noastră, printre altele pe acela că trebuia să cerem iertare dacă am făcut ceva nedrept. Din 100 de oameni, 99 par că n-au învățat cum trebuie această lecție. La noi acasă, toată afecțiunea lumii și toate cuvintele prietenoase n-au putut să înlocuiască expresia plină de importanță: „Am făcut ce este nedrept și cer iertare. Îmi pare rău!” Simțeam întotdeauna că norul mai apasă asupra noastră dacă acele cuvinte n-au fost rostite. Aceasta are foarte mult de-a face cu educația. Oamenii devin aroganți dacă nu învață să ceară iertare și de aceea este cea mai mare binecuvântare dacă un copil este învățat din fragedă tinerețe să aibă conștiința vinovăției. Unii oameni nu ajung niciodată așa de departe, încât să-și simtă vina sau să fie păcătoși în proprii lor ochi (chiar și dacă sunt religioși); ei nu învață niciodată, nici măcar față de Dumnezeu, să spună cu adevărat și cu inima plină de căință: „Iartă-ne nouă greșelile noastre!” Asemenea oameni sunt în mod obișnuit și cel mai puțin generoși de cele mai multe ori, dacă este vorba să-i ierte pe alții; ei fac parte dintre cei convinși de propria lor dreptate și dintre farisei, care ar face mai degrabă orice altceva decât să spună: „Iartă-mă, am fost nedrept, m-am înșelat, îmi pare așa de rău!” Este așa de păcat, căci smerenia îl face pe un bărbat sau pe o femeie așa de amabili și așa de

mari! O, dacă părinților le-ar putea fi limpede ce principiu important este conținut în acest „a cere iertare” și ce influență rezultă din el asupra caracterului, a vieții și a carierei aceluia care învață această lecție!

Și încă la altceva au ținut părinții mei cu toată severitatea – poate ar fi trebuit să amintesc prima dată lucrul acesta - și acesta a fost: mărturisirea păcatelor noastre. Dacă am comis cumva o nedreptate și am mărturisit-o, atunci ni se arăta îndurare, chiar dacă trebuia să urmeze o pedeapsă după aceea; dar dacă ieșea la iveală fără ca noi s-o fi mărturisit, - aoleu! Aoleu! Părinții mei nu puteau să sufere lucrurile ascunse. Această mărturisire a păcatelor noastre ne-a costat de multe ori un drum greu. Un caz n-am uitat niciodată. Dintre micile mele îndatoriri ca fată făcea parte să șterg praful într-un salon de primire, în care erau multe lucruri frumoase. O făceam cu multă plăcere, dar și mai mult îmi plăcea să modific permanent locul diferitelor lucruri, ca să arate mai bine. Pe o comodă cu placă de marmură stătea un serviciu de cafea mare, prețios, cu o bogată aurire, un cadou care fusese făcut bunicilor mei de către familie, cu o anumită ocazie. Acest serviciu stătea pe o tavă frumoasă pentru servit cafeaua. Într-o zi mi-a trecut prin cap că aș putea să fac aranjamentul mai frumos dacă aș așeza un bol mare chinezesc în spatele acelei tăvi de servit cafeaua și am admirat efectul artistic extraordinar. Foarte mulțumită cu mine însămi, am părăsit camera și am închis ușa după mine cam energic. Am auzit deodată un zgomot îngrozitor și intrând din nou în cameră, am văzut că tot serviciul zăcea pe podea în mii de bucăți. Am crezut că voi muri de spaimă. Ce să fac? Palidă și tremurând, m-am dus direct la mama și am spus: „O, mamă, s-a întâmplat ceva groaznic: serviciul aurit s-a spart și este vina mea.” Mama m-a întrebat cum s-a ajuns la aceasta și eu i-am povestit că bolul greu pe care îl rezemasem de perete, a împins tava de cafea cu serviciul de pe placa de marmură, pe podea. Mama m-a privit foarte serios și mi-a spus: „Dumnezeu a vorbit prin aceasta cu tine și sper, copilul meu, că ai înțeles lecția. Din fericire, obiectele pe care le-ai spart sunt lucruri pământești și „Cine își mărturisește fărâdelegile și se lasă de ele capătă îndurare”.” Niciodată n-am mai auzit vreun cuvânt despre acel serviciu prețios, nici un alt reproș sau menționări sau aluzii, numai lucruri din acestea care le fac așa de greu copiilor cerutul iertării (și celor maturi la fel). Dar eu m-am întors foarte liniștită la ruinele tuturor acestor măreții de mai înainte și am ridicat o farfurioară foarte deteriorată, singura bucată care mai rămăsese. Mulți ani am păstrat această farfurioară, bine ascunsă în dulapul meu, o avertizare împotriva iubirii de fast și ca o amintire de felul nobil cum mă iertase mama mea.

---

Ce binecuvântare inestimabilă este totuși pentru un copil să aibă părinți care se roagă! Una dintre rudele mele, care acum este el însuși tată a cinci copii, mi-a povestit acum câțeva vreme cum imaginea mamei sale care se ruga i-a stat mereu în fața ochilor când și-a făcut studiile universitare și era înconjurat de ispite de orice fel. „Știi”, a spus el cu înduioșare, „mama a fost văduvă și aproape surdă și avea în dormitorul ei un dulăpior în care păstra tot felul de instrumente mici, foarfece de unghii și așa mai departe. Așa se făcea, că uneori trebuia să iau ceva din el; și, o, de câte ori n-o găseam în genunchi, când intram în cameră, luptându-mă cu Dumnezeu! Din cauza surzeniei nu putea să mă audă venind și după ce am luat ce mi-a trebuit, mă strecuram din nou tăcut afară fără ca ea să mă fi observat. Dar, o, priveliștea acelei mame devotate, care stătea acolo îngenunchată, mi-a umplut mereu inima cu sentimente duioase și această amintire m-a ajutat mai mult să rămân pe calea cea dreaptă, decât toate sfaturile și predicile.”

Acum câțeva vreme am auzit de la un pantofar sărac, care trebuia să fie aproape zi și noapte la muncă pentru a face rost de pâine pentru cei nouă copii mici ai lui. El avea o cameră minusculă ca atelier, iar copiii treceau pe acolo dus și întors. Dar în anumite momente ale zilei ușa era încuiată și atunci copiii treceau pe alături în vârful picioarelor, pentru că știau că tata avea o audiență la Împăratul împăraților. Uneori priveau încet de tot prin gaura cheii și atunci

puteau să-și vadă tatăl în genunchi, cum, vorbind cu Dumnezeu, le pronunța numele în rugăciune. Toți acești copii sunt reușiți, căci acel tată rugător a stat ca o putere de avertizare și de susținere între ei și lume și diavol. Oricât de săraci, de neștiutori, de ocupați, de slabi sau bolnavi am fi, putem totuși să fim, și trebuie să fim, tați și mame care se roagă.

Noi trebuie să semănăm cu marele preot al poporului Israel, care purta pe piept, în pieptarul său de slujbă, douăsprezece pietre care reprezentau cele douăsprezece seminții ale lui Israel și mergea cu ele în prezența lui Dumnezeu. Așa ar trebui să-i poarte părinții pe copii, pe inima lor în prezența lui Dumnezeu. Acum câțiva ani, când eram comisar în Suedia, am devenit odată foarte obosită la minte și la trup din cauza nesfârșitei călătorii și a marii responsabilități care apăsau pe inimile noastre și scumpul comisar m-a sfătuit să caut puțină odihnă în casa mea părintească. Deci am plecat de acolo și am fost întâmpinată, ca întotdeauna de părinții mei, cu brațele deschise. „Care cameră dorești s-o ai?” m-a întrebat mama, „camera mare de oaspeți sau camera mică de lângă dormitorul nostru?” – „O, mamă”, am spus eu, „dă-mi camera mică și fă să-mi uit toate grijile și să fiu din nou copil, atunci vei veni seara să mă îmbrățișezi; și tăticul va veni și el să-mi dea o sărutare, așa cum făcea când încă eram mici; atunci trebuie să lăsați deschisă ușa dintre camerele noastre și astfel voi dormi foarte liniștită.” Așa s-a și întâmplat apoi și când mi-am culcat capul obosit pe pernă, a venit mama, mi-a netezit părul și m-a îmbrățișat; și tatăl meu a venit să-mi dea o sărutare și să mă binecuvânteze în Numele Domnului. Am adormit apoi cu sentimentul că sunt sigură sub aripile lor. M-am trezit dimineața devreme de la cântatul păsărilor și de la ciripitul vrăbiilor din iedera de sub fereastra mea. Venise primăvara și soarele splendid înveselise totul. Cu toate că încă era foarte devreme, m-am gândit totuși că aș vrea să arunc repede numai o privire foarte scurtă pe fețele scumpilor mei părinți. Nu putem ști cât timp ne vom poseda comorile în lumea aceasta. Așa că am mers în vârful picioarelor la acea ușă deschisă care ne despărțea camerele și nu voi uita niciodată ce am văzut acolo. Camera era inundată de lumina soarelui și scumpa mea mamă ședea în patul ei cu un mic șal pe umeri și citea din Biblie. Tatăl meu a îngenuncheat în patul său, cu scumpul său cap cărunț aplecat pe pernă, rugându-se lui Dumnezeu. Pacea lui Dumnezeu umplea odaia și când i-am privit, ochii mei s-au umezit și mi se părea că pot vedea îngeri care pluteau în jurul lor și le împodobeau capetele cărunte cu cununi care erau împletite din dragostea și recunoștința copiilor lor, care erau împrăștiți în toată lumea și luptau pentru Dumnezeu.

Am mers înapoi în camera mea la fel de încet cum venisem, dar recunoscusem încă o dată taina vieții lor biruitoare. Multe furtuni au trecut uneori în viață peste capul meu și dacă adesea am fost rănită în dogoarea luptei, atunci gândul la părinții mei, care se rugau pentru noi în acel cămin îndepărtat, mi-a dat curaj nou, astfel că am putut să mă arunc iar în lupta cea mai aprigă cu strigătul de luptă: „Părinții noștri s-au încrezut în Tine și Tu i-ai scăpat.”

Părinții noștri rugători ne-au învățat cum trebuie să ne întemeiem casa pe cuvintele Sfintei Scripturi, ca să ținem neclintit de „Cel care este nevăzut, ca și când ar fi văzut”, ca să judecăm lucrurile acestei lumi în lumina veșniciei. Ah, aceasta a fost o educație bună în slujba lui Dumnezeu. Părinții mei se sculau devreme, deoarece credeau că dimineața include în sine biruința zilei și ne-au dat un exemplu bun în aceea că se echipau astfel pentru lupta zilei, dădeau armurii lor o nouă strălucire și de-acum erau pregătiți pentru toate atacurile viitoare. Ei s-au ținut în credință de făgăduințele lui Dumnezeu, care în El sunt da și în El sunt Amin, oricare ar fi sentimentele noastre, și au construit pe Cuvântul lui Dumnezeu, pentru ei și pentru copiii lor, fericirea pentru timp și veșnicie. Dar Dumnezeu viu, care privește la sinceritatea inimii, i-a răsplătit și a făcut cum mi-a spus scumpa doamnă general Booth pe patul ei de moarte: „El ne-a adus ca pe o familie în Împărăția Sa”.